

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Barbara
Taylor
Bradford

*Gecmişin
İzleri*

GEÇMİŞİN İZLERİ

Barbara Taylor Bradford

GEÇMİŞİN İZLERİ

Çeviren:
Nesrin Gegeoğlu

Remzi Kitabevi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

GEÇMİŞİN İZLERİ / Barbara Taylor Bradford
Orijinal adı: *Her Own Rules*

© Barbara Taylor Bradford, 1996.
Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 1997.

Yayın hakları Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Bu kitabın, aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni alınmadan bir başka yayında kullanılamaz.

ISBN 975-14-0574-2

BİRİNCİ BASIM: Şubat, 1997

Remzi Kitabevi AŞ., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul.
Tel (212) 522 0583, 511 6916, Faks (212) 522 9055

WEB SAYFASI : <http://www.remzi.com.tr>
E-MAIL : post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi A.Ş. tesislerinde basılmıştır.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bob'a sevgilerimle...

GİRİŞ

GEÇMİŞ ZAMAN

Küçük kız nehrin kıyısındaki yüksekçe taşın üzerine oturmuş, dirsekleri dizlerine dayalı, çenesi ellerinin arasında öylece duruyordu. Gözleri karanlık suyun üzerinde daireler çizen ördek ailesine takılmıştı.

Gözleri gri-yeşil karışımı, vakur ve kocamandı. Küçük yüzü oldukça ciddi bir ifadeye bürünmüştü. Ama ördeklerin maskaralıklarını izlerken zaman zaman dudaklarında bir tebessüm belirliyordu.

Güneşli bir Ağustos günüydü.

Bulutlardan arınmış gökyüzü, insanın içine işleyen bir maviliğe bürünmüştü; altın rengindeki güneş yusuvarlaktı. Sakin bir yaz günü öğlen vakti, ne bir çimen ne de yaprak kımıldıyordu; etrafta sadece çökmüş bir tuğla duvarın çevresini sarmış güllerin üzerinde süzülen arının belli belirsiz vızıltısıyla, nehir yatağının benekli taşlarından sekerek akan suyun sesi duyuluyordu.

Küçük kız nehrin üzerindeki yabani hayvanlardan büyülenmiş görünüyordu; o kadar dalmıştı ki kımıldamıyordu bile. İsminin çağrıldığını duyunca hareketlendi ve omuzunun üzerinden hızla, sesin geldiği yöne doğru baktı. Hemen ayağa kalktı. Nehrin arka tarafındaki kulübenin kapısında ayakta duran genç kadına el salladı.

“Mari! Hadi! İçeri gel!” diye seslendi kadın; bir yandan da küçük kıza eliyle işaret ediyordu. Tuğla duvarın demir kapısını açmak sadece bir dakika sürdü. Küçük ve tombul bacaklarıyla, çamurlu patikada olabildiğince hızlı koşuyordu.

“Anne! Anne! Demek döndün!” diye bağırdı. Annesinin ona yaklaşmaktaki tereddüdüne şaşırarak, açık kollarına doğru koştu.

Genç kadın kızını kucakladı ve kulağına, “Çay için özel bir ikramım var,” dedi. Sonra aniden ciddileşen yüzüyle küçük kızın ışıltıyan yüzüne baktı. “Sanırım, sana nehre yalnız başına gitmemeni söylemiştim Mari, bu çok tehlikeli,” diyerek kızını azarladı, ama

bunu her zamanki gibi yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle ve yumuşak bir ses tonuyla yaptı.

“Sadece taşın üstünde oturdum anne, kıyıya gitmiyorum,” diye cevap verdi Mari annesinin gözlerine bakarak. “Eunice gidip ördekleri izlememi söyledi.”

Kadın içini çektikten sonra kızının elinden tuttu ve ikisi birlikte eve doğru ilerlediler. İçeriye girdiklerinde, mutfağın diğer ucundaki sandalyede kitap okuyan kıza seslendi. “Eunice, Mari’nin nehre yalnız başına gitmesini istemiyorum, kayıp nehre düşebilir ve senin bundan haberin bile olmaz. Bunu sana daha önce defalarca söylemiştim. Eunice, beni *dinliyor musun?*”

“Evet, bayan Sanderson. Özür dilerim. Bir daha oraya yalnız gitmesine izin vermeyeceğim.”

“İyi olur,” dedi Kate Sanderson, yumuşak ses tonuna rağmen bakışlarından kızgın olduğu anlaşılıyordu.

Kate sertçe dönerek çaydanlığı doldurdu, gaz ocağına koydu ve altını yaktı.

Genç kız kitabını kapatıp ayağa kalktı. “Artık evde olduğunuza göre ben gideyim Bayan Sanderson,” dedi.

Kate başını salladı. “Mari’ye baktığın için teşekkürler.”

Mutfaktan çıkarken genç kız kaba bir sesle, “Yarın geleyim mi, yoksa kendiniz halledebilir misiniz?” diye sordu.

“Sanırım hallederim. Ama cuma sabahı birkaç saatliğine gelersen iyi olur.”

“Tamam, gelirim. Dokuz uygun mu?”

“Evet uygun,” diye cevapladı Kate. Genç kıza duyduğu öfkeye rağmen gülümsemeye çalıştı.

“Hoşçakal,” dedi Eunice küçük kıza sırtarak.

“Hoşçakal,” diye cevapladı Mari ve küçük elini sallayarak güle güle dedi.

Yalnız kaldıklarında Kate beş yaşındaki kızına, “Uslu bir kız gibi git ve ellerini yıka Mari, sonra da çayımızı içeceğiz,” dedi.

Küçük kız annesinin sözünü dinledi, üst kattaki banyoya gidip ellerini yıkadı ve kuruladı. Birkaç saniye sonra mutfağa geri döndü. Mutfak, evin merkezi sayılan ve en çok kullanılan bölümüydü. Oldukça geniş, tipik bir kasaba mutfağıydı. Yanında eski model bir fırın olan büyük taş bir şömine, lavabonun üzerinde kafesli pencere-

ler, tavanda tahtadan kirişler ve taş zeminde parlak renkli kilimler vardı.

Sıcak, davetkâr ve hatta samimi olmasının yanında, düzenli bir yerdi burası. Her şey yerli yerindeydi. Tencere ve tavalar pırıl pırıl parlıyor ve yeni yıkanmış perdenin ardındaki camlar, öğle güneşinde ışık saçıyordu. Kate eviyle gurur duyuyordu ve bu, ona gösterdiği özenden anlaşıyordu.

Mari, odanın ortasında duran, annesinin, üzerine beyaz bir örtü serip çay için hazırladığı masaya doğru koştu ve tahta sandalyelerden birinin üzerine tırmandı. Mari, Kate'in sandviç ve kek tabaklarını getirmek, ötmeye başlayan çaydanlığı kapatmak, çayı demlemek için koşuşturmasını izleyerek sabırla bekledi.

Küçük kız annesini seviyordu ve ona duyduğu hayranlık Kate'in hareketlerini izledikçe yüzüne yansıyor. Annesi eve geldiği için çok memnundu Mari. Kate çoğu zaman evde olmazdı. Çok kısa bir zaman için bile olsa, annesi gittiğinde Mari onu çok özliyordu. Annesi onun tüm yaşamıydı. Beş yaşındaki bu küçük kız için, kibar yüzü, altın rengi saçları, berrak mavi gözleri ve sevecen haliyle annesi, en mükemmel varlıktı. Her zaman birliktelerdi, çünkü ikisi de birbirine çok bağlıydı. Kate kızını her şeyden fazla seviyordu.

Kate, gaz ocağı ile lavabo arasında gidip geliyor, tabakları masaya taşıyordu. Ve sonunda Mari'nin yanına oturduğunda, "Kasabadaki dükkândan en sevdiğin sosisleri aldım Mari; haydi, sıcak sıcak bir tane ye tatlım," dedi.

Mari'nin yüzü sevinçle parladı. "Oo anne, ben onnara bayılırım."

"Onlara," diye yumuşakça düzeltti Kate. "Her zaman *onlar* de Mari, *onnar* değil."

Küçük kız başını salladı ve sosise uzandı. Ağır ağır ama tadına vararak yedi. Bitirdiğinde hâlâ aç bir halde sandviç tabaklarına göz attı. Pek çok çeşit vardı; salatalıklı, domuz etli, domatesli ve yumurta salatalı sandviçler. Mari'nin ağzı sulandı ama annesi ona yemek yeme kurallarını öğretmiş, yemeğe hırsıyla saldırmamasını söylemişti; bir iki saniye bekledi, annesinin, tabağının yanına koyduğu süt bardağından bir yudum aldı.

Yeterince zaman geçtiğine karar verdikten sonra salatalıklı sandviçlerden birine uzandı.

Anne kız, Kate'in çay için hazırladığı küçük sandviçleri yerken bir iki kelime konuştular, ama genelde sessizlik içinde yediler yemeklerini. İkisi de çok açtı.

Mari o gün doğru dürüst bir öğle yemeği yiyememişti. Çünkü Eunice annesinin onlar için bıraktığı ve sadece ısıtılması gereken tartı mahvetmişti. Bakıcı kız fırında çok tutunca tart mısır gevreğine dönmüştü. Bu yüzden ikisi de reçelli ekmek ve elmayla idare etmek zorunda kalmışlardı.

Kate de açlıktan ölüyordu çünkü öğle yemeği saatini kaçırmıştı. İş bulmak amacıyla kasabanın bütün sokaklarını adım adım gezdiği için kafelerden birinde durup bir şeyler atıştırmak için ne zaman bulabilmiş, ne de istek duymuştu.

Eve dönmeden önce, bu öğlen yaptığı son iş görüşmesi, Kate'in umidini artırmıştı. Büyük bir ihtimalle kasabanın en modern butiği olan Paris Modes'da çalışmaya başlayacaktı. Bir satış elemanı boşluğu vardı ve müdür onu sevmişe benziyordu. Cuma sabahı mağaza sahibisiyle görüşmek için tekrar gelmesini söylemişti. Ve Kate gitmeye kararlıydı. Sonunda bir fırsat yakaladığı için dua ediyordu.

Açlığını bastıran Kate, kalkıp kilere gitti. Bu yeni iş onu umutlandırmıştı ve çilek kâsesiyle krema kavanozunu getirirken adımları her zamankinden daha canlıydı.

Onları masaya koyarken kızının yüzündeki mutluluğu görünce keyifle gülümsedi.

"Oh, anne, *çilek*," dedi Mari gözleri parlayarak.

"Sana özel bir ikramım olduğunu söylemiştim," dedi Kate.

Mari'ye bolca çilek koyup üzerine krema döktü ve sonra da kendine servis yaptı.

"Ama özel ikramlar sadece özel günlerde olur anne. Bugün özel bir gün mü?" diye sordu küçük kız.

Kate, "Olabilir," dedi. Ve Mari'nin yüzündeki şaşkın bakışı görünce ekledi: "Her neyse, özel olmayan günlerde bu çeşit sürprizler daha hoş. Bu durumda sürprizin kendisi o günü özel yapıyor değil mi?"

Mari güldü ve başını salladı.

Bu sıcak Ağustos gününde hava, İngiltere’de çoğunlukla olduğu gibi, akşama doğru serinlemişti.

Saat altıdan beri durmadan yağmur yağıyordu ve nehrin üzerinde yoğun bir sis tabakası oluşmuştu. Sis, evi çevreleyen çayır ve tarlaların arasından süzülerek, neredeyse her şeyi görünmez kılmış, çalılıklar ve ağaçlar ilginç görünümlere bürünmüştü. Evin penceresinden bakıldığında, ağaçlar, ilkel canavarları ve hayal ürünü yaratıkları andırıyorlardı.

Mari yatağının içine tıklıp kalmaktan ilk kez memnundu. “Bana bir hikâye anlat anne,” diye yalvardı. Bu arada da sıcak yorganın altına gömüldü.

Kate yatağın üzerine oturup çarşafı düzeltti. “Onun yerine bir şiire ne dersin. Bana her zaman şiir sevdiğini söylüyordun.”

“Bana, sihirli büyücüyü anlatan şiiri oku.”

Kate, açık kahverengi bir bukleyi Mari’nin yüzünden çekti. “Büyülü Tezgâh’ı kastediyorsun değil mi meleşim?”

“Evet, işte onu!” diye sevinçle cevapladı küçük kız. Parlak gözleri annesinin güzel yüzüne kilitlenmişti.

Kate yumuşak ve tatlı sesiyle şiiri okumaya başladı.

*Bir büyücü, tezgâhında büyülü şeyler satar,
Şaşırtıcı hediyeler bulabilirsiniz ararsanız eğer;
O size bir nehir kıvrımını,
Ayın parlak ışığını,
Mış gibinin her türünü,
Bir parça geceyi,
Bir mil uzaklığın yarısını,
Bir yaprağın titremesini,
Bir filin gülümsemesini,
Bir yılanın sürünmesini,
Unutulmuş bir hayali,
Bir kurbağanın vraklamasını,
Ateşböceğinin parıltısını,
Yüzen bir taş,
Kristal kar tanelerini,
Çiçeklerin üzerindeki çiyi,
Kuzuların kuyruk sallamalarını,
Bir saatin saatlerini,*

Her şeyi satabilir.

Ama – sürpriz!

İğne delikleri satamaz.

Çünkü onun mucizeli tezgâhında

Satmadığı tek şey, iğne delikleri.

Kate şiiri bitirdiğinde kızına gülümsedi. Onu çok seviyordu. Mari'nin yüzüne dökülen saçlarını tekrar düzeltti ve burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

Mari, "Bu benim en sevdiğim şiir anne," dedi.

"Mmmm, biliyorum. Ve bugün sevdiğin şeylerin birçoğuna sahip oldun küçük kız. Ama şimdi uyku zamanı. Saat bir hayli geç oldu. Hadi bakalım gir yatağının içine... Dualarını ettin mi?"

Küçük kız başının iki yana salladı.

"Dua etmeyi unutmamalısın Mari. Ben ediyorum. Her gece. Ben dua etmeye senin yaşındayken başladım ve o günden beri her gece dua ediyorum."

Mari ellerini birleştirdi ve gözlerini kapattı. Dikkatlice duasına başladı. "Matthew, Mark, Luke ve John, üzerinde yattığım bu yatağı kutsayın. Yatağıma dört kenar, başımın etrafına da dört melek verin. Bir tanesi izlemek, bir tanesi dua etmek ve ikisi de beni bütün gün korumak için. Tanrının sevgilisi, Kutsal Ruh'un birliği, İsa'nın merhameti, şimdi ve sonsuza kadar bizimle olsun. Amin. Tanrı annemi korusun ve kutsasın. Tanrı beni korusun ve kutsasın. Ve beni iyi bir kız yapsın."

Mari gözlerini açtı ve Kate'e dikkatlice baktı. "Ben iyi bir kızım değil mi anne?"

Kate, "Tabii ki öylesin tatlım," diye cevap verdi. "Tanıdığım kızlar arasında en iyisi sensin ve benim bir tanecik kızsın." Kate eğilerek küçük kızını kucakladı.

Mari'nin kolları da Kate'in boynuna dolandı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. Bir iki dakika süren bu sıcak kucaklaşmadan sonra Kate kollarını gevşetti ve Mari'nin başını yastığının üzerine yerleştirdi. Küçük kızın üzerine eğilerek yanağından öptü.

"Tanrı seni korusun. Tatlı rüyalar. Seni seviyorum Mari," diye mırıldandı.

"Seni seviyorum anne."

Güneş ışınları dalga dalga pencereden içeri süzülüp, küçük yatak odasını aydınlatmıştı. Mari'nin yüzüne vuran gün ışığı onu uyandırdı. Küçük kız gözlerini açıp kapayarak ve kendini sabah güneşine alıştırmaya çalışarak bir süre yatağında oturdu.

Mari saatin kaç olduğunu söylemeyi daha yeni öğrenmişti; bu yüzden komodinin üzerindeki saate bir göz attı. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Küçük kız şaşırды; annesi her sabah bu saatten çok önce kalkmış olur ve en geç sekizde kahvaltıya inmesi için Mari'ye seslenirdi.

Yataktan çıkarken, annesinin uyuyakaldığını düşünüyordu. Mari, merdiven holünden annesinin yatak odasına doğru hızla yürüdü. Yatak boştu. Ona öğretildiği gibi tırabzanlara tutunarak merdivenleri dikkatlice indi.

İlk bakışta annesinin mutfakta da olmadığını gören Mari'nin şaşkınlığı daha da artmıştı. Merakla odayı inceliyordu ki, annesini yerde, fırının yanında yatarken buldu.

“Anne! Anne!” diye bağırdı ve masanın etrafından koşarak annesinin yanına geldi. Kate bir külçe gibi yerde yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzü, ölü gibi bembeyazdı.

Mari annesinin geceliğindeki kanı gördü. O kadar korkmuştu ki bir an donup kaldı. Sonra yere çömelerek annesinin elini tuttu. Kate'in eli bir buz parçası kadar soğuktu.

Titrek bir sesle, “Anne, anne!” diye bağırdı. Korkusu gittikçe artıyordu. “Ne oldu anne?”

Kate cevap vermedi; hiç kıpırdamadan yatıyordu.

Mari onun yanağına dokundu. Yanağı da en az eli kadar soğuktu.

Küçük kız birkaç dakika annesinin yanında oturdu; elini okşuyor, yüzüne dokunuyor, onu uyandırmaya çalışıyordu ama hiçbir fayda etmedi. Mari'nin gözyaşları gözlerinden yanaklarına doğru süzüldü. Küçük kız, üzüntü ve panik içindeydi; ne yapacağını bilemiyordu.

Birden aklına annesinin ona her zaman söylediği bir söz geldi: “Eğer ters ve acil bir durum olur ve ben evde bulunmazsam, git ve

hemen Şerif O'Shea'yı bul. O ne yapılacağını bilir. Sana yardım edecektir."

İstemese de annesini bırakmak zorundaydı. Mari şu anda yapması gereken en doğru şeyin bu olduğunun farkına varmıştı. Ana yol üzerindeki polis kabinine gitmeliydi. Devriyedeysen polis memuru O'Shea'yı bulabileceği tek yer orasıydı.

Annesinin elini bırakarak merdivenlerden yukarı çıktı. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve bir gün önce giydiği pamuklu elbisesini tekrar giydi. Ayakkabılarını bağladıktan sonra mutfığa geri döndü.

Mari, Kate'in yanında durup birkaç dakika ona baktı. İçindeki kaygı ve panik daha da artmıştı. Kapıya doğru döndü ve kararlı bir şekilde dışarıya fırladı.

Mari, bahçe patikasıdan ağaçlı patikaya, oradan da üzerinde polis kabini olan ana yola kadar uçarcasına koştu. Koyu renk mavimye boyanmış ve gerektiğinde iki polisi içine alabilecek büyüklükteki kabin, devriyedeki polisler için çok büyük bir rahatlıktı. Her kabinin telefonu, suyu ve bir gaz ocağı vardı. Polis kabini, görevli polisin bir fincan çay içebileceği, sandviç yiyip rapor yazabileceği, yardım istemek ya da rapor vermek için ana polis merkezini arayabileceği bir yerdi. Bu kabinler İngiltere'de şehir ve kasabaların stratejik bölgelerine yerleştirilmiş, özellikle gece deyriyelerinde ve kötü havalarda polislerin sürekli kullandığı bir yer haline gelmişti.

Mari, polis kabinine ulaştığında neredeyse nefessiz kalmıştı, ama Allahtan Memur O'Shea oradaydı. Ona doğru yaklaşırken küçük kız içinden, bana yardım edecek, edeceğini biliyorum, diye geçirdi.

O'Shea, kabinin kapısında durmuş sigara içiyordu. İzmariti yere atıp ayağıyla söndürmeye çalışırken Mari'yi gördü.

Nefes nefese kalmış çocuğa daha yakından bakan Patrick O'Shea küçük kızın gözlerindeki korkuyu fark etti ve büyük bir sorun olduğunu anladı. Hemen eğilip Mari'nin elini tuttu ve gözyaşlarıyla lekelenmiş küçük yüzüne baktı. "Sorun nedir, Mari tatlım?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Annem," diye hıçkırdı Mari. "Mutfakta, yerde yatıyor. Onu uyandıramadım." Mari her ne kadar cesur olmaya çalışsa da, daha fazla dayanamamıştı; ağlamaya başladı. "Geceliğinde kan var."

O'Shea Mari'yi tanıyordu ve onun iyi bir kız olduğundan, iyi yetiştirildiğinden, olayları abartıp dolaplar çevirecek yapıda bir kız olmadığından emindi. Her şey bir yana, küçük kızın heyecanı, Hawthorne'da bir şeylerin ters gittiğini yeterince kanıtlıyordu.

"Bana bir dakika izin ver Mari. Sonra eve gidip ne yapabileceğimize bakarız," diyerek polis kabinine girdi. Merkezi aradı; Hawthorne Evi'ne acilen bir ambulans gönderilmesini söyleyip, dışarı çıktı. Kabinin kapısını kapatarak kilitledi.

Küçük kızı kucağına alıp sakinleştirmeye çalıştı.

"Tamam tatlım, şimdi annenin nasıl olduğuna bakmak için evinize gidiyoruz. Eminim ki her şey yoluna girecek."

"Ama o öldü," diye hıçkırdı Mari. "Annem öldü."

BİRİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİKİ ZAMAN

Meredith Stratton özel ofisinin şehre açılan büyük penceresi önünde durmuş, şaşkınlıkla, gözü önünde yükselen parlak ve sivri kulelere bakıyordu. Manhattan'ın panoramik manzarası her zaman göz alıcıydı ama bu gece her zamankinden daha muhteşem görünüyordu.

1995 yılının Ocak ayıydı. Yıldızlarla bezenmiş gökyüzü mürekkep rengi bir siyahlığa bürünmüştü. Holywood'un sahne desinatörleri bile, bu gece gökte parlayan dolunaydan daha iyisini yapamazdı. Meredith doğada çarpıcı hiçbir gelişme olmadığını düşündü. Artık insanları büyüleyen şeyin, süzülerek yükselen gökdelenler ve şehrin mimarisi olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Empire State Binası, üzerinde hâlâ parlak kırmızı ve yeşil Noel renklerini taşıyordu. Biraz yanında bembeyaz ışıklarla aydınlatılmış narin kulesiyle, Chrysler Binası duruyordu.

Bu iki ünlü bina, her zaman olduğu gibi tüm manzaraya hâkimdi. Ama bu akşam gökyüzü daha bir etkileyici, daha bir göz alıcı görünüyordu.

Meredith, yüksek sesle, "Dünyada New York'a benzer başka bir şehir daha yok," diye konuştu.

"Katılıyorum."

Meredith ofisinin kapısında bekleyen asistanı Amy Brandt'ı görbilmek için yüzünü o tarafa doğru çevirdi.

Gülümseyerek, "Odama böyle sessizce girerek beni korkuttun," diye bağırdı. Ve sonra tekrar pencereye doğru döndü. "Amy, gel sen de bak. Bu şehir, nefesimi kesiyor."

Amy arkasındaki kapıyı kapatarak odanın diğer ucuna yürüdü. Sarışın ve uzun boylu Meredith'in tersine bu kadın ufak tefek ve esmerdi. Amy, uzun boylu patronunun yanında kendini cüce gibi hissetti. Ama Meredith her zaman yüksek topuklu ayakkabı giydiği

için birçok insandan daha uzun boylu gösteriyordu. Bunu bilmek de Amy'yi rahatlatıyor, kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Pencereden dışarıdaki manzaraya bakan Amy, "Haklısın Meredith, Manhattan inanılmaz güzel görünüyor," dedi.

"Karanlık olmasına rağmen çok belirgin bir parlaklık var bu gece gökyüzünde," diye ekledi Meredith. "Bir tane bile bulut yok gökyüzünde, şehir ıslıl ıslıl..."

İki kadın bir iki saniye daha pencereden bakmaya devam ettiler. Sonra Meredith döndü ve masasına doğru yürürken, "Seninle birkaç konuyu tekrar görüşmek istiyorum Amy, ondan sonra gidebilirsin," dedi. Saatine baktı. "Yedi olmuş bile. Seni bu geç saate kadar tuttuğum için özür dilerim."

"Dert değil. Bir hafta burada olmayacağına göre, sen yokken kendimi zorlamam, işleri boş verebilirim."

Meredith güldü ve kaşlarını kaldırdı. "Senin işleri boş vermen yüzyılın olayı olurdu. Sen bir işkoliksin."

"Oh, hayır, ben değil, siz işkoliksiniz patroniçe. Bu kategorideki altın madalya sizin."

Meredith tekrar güldüğünde, derin yeşil gözlerinin kenarları kırmıştı. Bir yığın evrak dosyasını önüne çekip en üsttekini açtı ve içindeki kâğıtlara göz gezdirdi.

En sonunda başını kaldırıp, "Bir haftadan daha uzun bir süre için gidiyorum Amy. En azından iki hafta süreceğini düşünüyorum. Londra ve Paris'te yapmam gereken çok iş var. Montfort-L'Amaury'deki eski evi satın almamızda çok ısrarlı Agnes ve bilirsin ki dişlerini bir şeye geçirdiğinde, kemiği ağzında tutan köpeğe benzer. Bu ev için onunla birlikte çalışmalıyım."

Amy, "Gönderdiği fotoğraflardan çok güzel ve bizim için ideal bir yer olduğu anlaşıyor," dedi ve sonra da, "O evin alınmasına karşı değilsin değil mi?" diye sordu.

"Hayır değilim. Ve dediğin doğru, Havens için ideal bir ev orası. Benim tek endişem bu eski evi her şeyiyle, şımarık bir müşterinin bile beğeneceği rahat bir otele dönüştürmek için ne kadar para harcayacağımız. İşte anahtar soru bu. Konu paraya geldiğinde Agnes'in umursamaz olduğunu biliyorsun. Yeni boru tesisatının döşenmesi onu hiçbir zaman kaygılandırmıyor, hatta ilgisini bile çekmiyor. Korkarım Agnes bu tür işlerden hep kaçıyor."

“Agnes çok yaratıcı bir kadın, özellikle de otelleri işletme konusunda.”

“Doğru. Ben de genellikle boru döşeme işlerine takılıyorum.”

“Ve dekorasyon. Bunu unutmayalım Meredith? Otelleri dekore etmeyi ve onlara kendi kişisel damgasını vurmayı seviyorsun.”

“Evet işin bu yönünden çok zevk alıyorum. Ama bu sefer harcamaları her zamankinden daha fazla dikkate almalıyım. Agnes, daha fazla para veremez. Bu yüzden de ne eski evin satışı için, ne de tekrar düzenlenmesi için yapılan harcamalara karışmayacak. Ve aynı şey İngiltere’deki Patsy için de geçerli; o da herhangi bir parasal yardım öneremez. Parayı kendim toparlamalıyım. Ve yapacağım da. Yatırım için gereken parayı ben karşılayacağım için Patsy ve Agnes oldukça rahatlamış görünüyor. Ama bu durumda, otelin yeniden düzenlenmesinde her zaman olduğundan farklı olarak, ikisini de dizginlemem gerekecek.”

“Avrupa’daki yeni otellerin sayısını artırmak istediğinden emin misin?” diye sordu Amy. Bütün masrafları Meredith’in karşılayacağını daha yeni öğrenmişti. Meredith’in sesindeki endişeyi de fark etmişti.

“Oh, evet. Tabii ki istiyorum. Büyümek için yeni oteller almak zorundayız. Ama amacım şirketi büyütme değil. Agnes Fransa, Patsy İngiltere kolunu yürüttüğü sürece, sanırım altı otel yeterli Amy.”

“Altı mı?” dedi Amy, Meredith’e tuhaf tuhaf bakarak. “Bana bir şey söylemeye mi çalışıyorsun?”

Meredith şaşırmişti. “Sanırım ne demek istediğini anlayamadım.”

“Altı otelle başa çıkmanın kolay olduğunu söyledin ama Avrupa’daki iki yeni otelle, buradaki üçünü de sayarsak, toplam yedi tane olacaklar. Amerika’daki otellerden birini satmayı mı düşünüyorsun?”

“Bu konuyu düşünmüyor değilim,” dedi Meredith.

Amy, “En çok parayı Silver Lake Otel’inin satışı getirir. Üç otel içinde en başarılı olan o çünkü,” dedi.

Meredith, Amy’ye baktı.

Birdenbire kalbinin sıkıştığını hissetti. Geçen hafta “21”deki öğle yemeğinde özel bankacısı ve arkadaşı olan Henry Raphaelson ay-

nı öneriyi yaptığında da, Meredith göğsünde yine böyle bir acı hissetmişti.

Meredith, Henry'ye verdiği cevabı Amy'ye de tekrarladı: "Silver Lake'i hiçbir zaman satamam."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Hayır, anlamıyorsun, diye düşündü Meredith ama susmayı tercih etti. Başını dosyalara eğdi ve gözlerini kısarak Montfort-L'Amaury'deki eski evin restorasyon masraflarına ve finans açıklarına baktı, ama bir türlü rakamlara konsantre olamıyordu.

Silver Lake Oteli'ni düşündü. Hiç kimse oranın Meredith'e ne ler ifade ettiğini bilemezdi; orada doğmuş olmalarına rağmen kızı ve oğlu bile. Silver Lake her zaman Meredith'in sığınağı olmuştu; ilk sığınağı ve sahip olduğu ilk gerçek yuvası. Oranın sahipleri Jack ve Amelia Silver, hayatı boyunca ona ilgi gösteren ilk insanlardı. Onu kız kardeşleri gibi sevip bağışlarına basmışlar, büyütmüşler, yeteneği konusunda ona cesaret vererek, ticari zekâsını yönlendirmesi için yardım etmişler ve tarzını takdir ederek, içindeki potansiyeli dışarı çıkartmışlardı. Meredith onlardan dürüstlüğü, nezaketi, asaleti ve cesareti öğrenmişti.

Jack ve Amelia. Sahip olduğu tek aile. Bir an için ikisi de gözünün önüne geldi. Onlardan önce sevgisini vereceği hiç kimsesi yoktu; Spin dışında. Spin, tam birbirlerine bağlanmışken, elinden alınan küçük bir köpekti. Onu bile almışlardı elinden.

Silver Lake onun varoluşunun, ruhunun bir parçasıydı. Koşullar ne olursa olsun orayı satamayacağını biliyordu.

Meredith derin bir nefes aldı ve göğsündeki acı yavaş yavaş azaldı. Gözlerini kaldırıp Amy'ye baktı ve rasgele konuşuyormuş gibi, "Belki Hilltops için bir alıcı bulabilirim. Bu yüzden, bu akşam Connecticut'a gitmeye karar verdim," dedi.

Amy şaşırmıştı ama başıyla onayladı. "Fern Spindle'a ne dersin? Vermont otelinin Hilltops'tan daha değerli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle, Vermont çok daha değerli bir mülk Amy, o otele milyonlar biçildiği bir gerçek. Ama ancak bir müşterisi olursa bu önerin geçerli olabilir."

Amy başını eğdi.

Meredith devam etti. "Blanche bu akşam geleceğini biliyor. Ge-

ce Silver Lake’de kalacağım. Bir gece için evi açtırmaya hiç gerek yok. Jonas benimle kalacak ve ertesi sabah müşterilerle tanışmam için beni Sharon’a götürecek. Hilltops’taki toplantıdan sonra hemen şehre geri döneceğim ve planlandığı üzere, cumartesi günü Londra’ya gitmek için oradan ayrılacağım.”

Meredith dosyalardan birini alıp Amy’ye uzattı. “Bu dosyada imzalı mektuplarım ve Lois için hazırladığım bir miktar çek var.” Koltuğuna yaslanarak sözlerini tamamladı. “Evet, sanırım hepsi bu.”

“Hayır ... sana bir mesaj var Meredith.”

Meredith koltuğunun yanındaki küçük masada duran bilgisayara göz atmak için döndü, merakla ekrana baktı.

5 Ocak 1995 Perşembe

Na’ber anne:

Çek için teşekkürler. İşe yarayacak.
İyi bir gezi dilerim. Göster onlara.
İstediğin miktarı kopart.
Kucak dolusu sevgiler.

JON

Meredith başını sallayarak, “Sence de kullandığı kelimelerde ilginç bir tarz yok mu?” dedi. Ama 21 yaşındaki oğlu Jonathan’ı düşünürken içinden gülümsüyordu. Jonathan ablası Catherine gibi iyi bir çocuktü. Bu açıdan Meredith oldukça şanslıydı.

Ofisinde yalnız kalınca, Fransız ortağından gelen rakamları inceledi. Çok yüksek olduklarını düşündü ve Agnes’in restorasyonda, olması gerektiği kadar hesaplı olmadığını hatırladı. Rakamlardan biraz kırpabilme ihtimali olduğuna karar verdi.

Agnes D’Auberville ile sekiz yıldır beraberdiler ve ortaklıkları başarılı olmuştu. İyi anlaşıyor ve birbirlerini dengeliyorlardı. Agnes’in işletme yeteneği, Havens oteller zincirinin dünyanın çeşitli ülkelerine uzanmasını sağlamıştı. Uzun eşarpları ve yerlerde sürünen etekleriyle Agnes, bohem ama şıktı.

Agnes, Havens Incorporated'in Paris bürosunu yürütüyor ve ortaklaşa sahip oldukları Loire Valley'deki şato-otelin idaresini denetliyordu. Meredith, Montfort-L'Amaury'deki eski evi alırken Agnes maddi bir yardımda bulunamamıştı ama Meredith'in bu evi almasını çok istemişti. Sabahki telefon konuşmaları sırasında Agnes, "Pişman olmayacaksın Meredith; şirket için iyi bir yatırım olacak bu ev" demişti.

Meredith bunun doğru olduğunu biliyordu. Bildiği diğer bir gerçek de şuydu ki, Paris'e 48 kilometre uzaklıkta, Rambouillet ormanı ve Versailles arasına kurulmuş bir otel muhtemelen para baskardı, özellikle de iyi bir restoranı varsa.

Agnes çoktan, tanınmış bir şef ve eski evi restore edip konforlu bir otele dönüşmesine yardım edecek seçkin bir mimar ayarlamıştı.

On yıl önce tanıştığı İngiliz ortağı Patsy Canton'ın hikâyesi bir açıdan Agnes'inkinden daha farklıydı. Patsy, tesadüfen iki tane satılık otele rastlamış ve onların gerçek birer maden olduğuna inanmıştı.

Biri, Keswick'te, güzelliğiyle tanınmış Cumbria Göller bölgesinde, diğeri katedralleriyle ünlü iki kasaba olan York ve Ripon'un yanındaki Yorkshire vadisindeydi. İkisi de yabancı turistlerin çok ilgi gösterdiği otellerdi. Önceden iyi bir ismi olan böyle bir otel tabii ki giderinden çok daha fazla gelir getirecekti.

Ne yazık ki Patsy de, Agnes gibi, bir ikilemde kalmıştı. Daha fazla para yatıramazdı bu işe. Elindeki her şeyi Havens Incorporated'a yatırmıştı; ailesinden kalan miras da Havens'ın Cotswolds'daki Haddon Fields Oteli'ne gitmişti.

Agnes'in Paris'te yaptığı işi Patsy İngiltere'de yapıyor; Havens'in İngiltere bürosunu yürütüyor, Haddon Fields'in idaresini denetliyordu. Uzmanlık alanı, yönetim ve halkla ilişkilerdi.

Meredith içinde bulunduğu sorunları düşünüp iç geçirdi. Aslında bunlar başa çıkılamayacak sorunlar değildi; uzun vadede Avrupa'daki iki yeni otel, şirkete son derece yararlı olacaktı.

Büyüme onun fikriydi, sadece onun; ve başarmaya kararlıydı. Her şeyden öte Havens'ın en büyük hissedarı ve yöneticisiydi. Aslında Havens onun şirketi idi ve şirketin tüm işlerinden o sorumluydu.

Hafta başında Henry Raphaelson ona yatırımları için gerekli

olan parayı faizle verebileceklerini söylemişti. Alınan kredinin teminatı olarak Havens'ın sahip olduğu oteller gösterilecekti. Ama Silver Lake Oteli bu teminata dahil edilmemişti. İsteksizce de olsa Henry onun bu şartını kabul etti, çünkü Hilltops'un hemen satılacağı konusunda Meredith onu ikna etmişti. Ve haklıydı da. Elizabeth ve Philip Morrison yarın Hilltops'u almak istediklerini bildirebilirdi. Her zaman iyimser bir kadın olan Meredith, içinden, tabii ki alacaklar diye düşündü.

Koltuğunu geri iterek ayağa kalktı ve daha önce, içine evrak çantasını koyduğu, uzun duvarın karşısındaki dolaba doğru yürüdü.

Boyuna rağmen, endamlı ve kadınsı bir vücudu, uzun bacakları vardı. Hızla, ama zerafetle yürüdü. Yaptığı her işte hızlı, gayretli, istekli ve enerji doluydu aslında.

Meredith Stratton kırk dört yaşında olmasına rağmen çok daha genç gösteriyordu. Genç ve bakımlı yüzünün, örgülü sarı saçlarının yanında, canlılığının ve hareketli kişiliğinin de etkisi vardı bunda kuşkusuz.

Düzgün yüz hatları ve etkileyici yeşil gözleriyle çok güzel bir kadın olmasına rağmen, birçok insanı doğal çekiciliği ve davranışlarıyla etkiliyordu. Sadece ona özel, değişik bir tarzı vardı ve tanıştığı bütün insanlar üzerinde uzun süreli bir etki bırakıyordu.

Meredith evrak çantasını çelik ayaklı cam masasına getirdi ve içine, bütün gün üzerinde çalıştığı dosyaları yerleştirdi. Kapağını kapatıp, çantayı yere bıraktıktan sonra telefonu eline aldı ve kızının numarasını çevirdi.

"Benim," dedi Meredith, Catherine telefonu açtığı anda.

"Merhaba, anne!" diye bağırdı Catherine. Annesinin sesini duymak onu mutlu etmiş gibi görünüyordu. "İşler nasıl?"

"Fena değil. Londra'ya gidiyorum, Cumartesi de Paris'e geçeceğim."

"Çok şanslısın. Seninle gelebilir miyim?"

"Tabii ki. Çok sevinirim. Bunu biliyorsun tatlım."

"Gelemem anne, işi asıp Paris'te seninle iyi vakit geçirmeyi ne kadar isterdim. Ama Madeleine McGrath'ın yeni çocuk kitapları için çizdiğim resimleri bitirmek zorundayım. Ve sırada bir sürü kitap kapağı var. Ama orada olmayı hayal edebilirim değil mi?"

“Evet, tabii ki. İşlerinin iyi gitmesine çok sevindim. Ama olur da ani bir kararla kaçmaya karar verirsen Amy’yi ara. Kaşla göz arasında Amy uçuşunu ayarlayıp biletini alır. Seninle seyahat etmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Keith nasıl?”

Catherine uzun bir iç çekişten sonra, “Olağanüstü... bir içim su,” dedi.

“Sesin mutlu geliyor, Cat.”

“Oh, öyleyim anne. Ona deli oluyorum.”

“İlişkiniz ciddi boyutlara mı ulaştı?”

“*Oldukça*.” Catherine boğazını temizledi. “Anne, sanırım pek yakında evlenme teklif edecek.”

Meredith bir an şaşkınlığının önüne geçemedi, telefonun diğer ucunda susup kaldı.

“Anne, hâlâ orada mısın?”

“Evet, tatlım.”

“Onaylıyorsun değil mi?”

“Tabii ki onaylıyorum. Keith’ı çok severim. Sadece bir an şaşır-dım o kadar. Çok hızlı olmuş gibi geldi ... söylemek istediğim, onu çok uzun zamandır tanıımıyorsun.”

“Altı ay. Bu yeterli bir zaman değil mi?”

“Sanırım yeterli.”

Catherine, “Aslında, Keith ve ben tanıştığımız anda birbirimize âşık olduk. Fransızların dediği gibi *coup de foudre*,” dedi.

Meredith kendi kendine gülümsedi. “Ah evet, yıldırım aşkı... ne demek istediğini anlıyorum.”

“Babamla da böyle mi olmuştu?”

Meredith duraksadı. “Tam olarak değil Cat... Aslında bir açı-dan evet. Tek fark, biz uzun zaman bunu kabullenmek istemedik.”

“Kabullenemezsiniz de zaten değil mi? İçinde bulunduğunuz özel durum göz önüne alınırsa, o günler sana cehennem gibi gelmiş olmalı.”

“Hayır, sana ilginç gelebilir ama, öyle değildi. Her neyse, bu çok çok eski bir hikâye. Şimdi tekrar o konulara girmenin zamanı değil.”

“Peki David’le tanıştığında yaşadığınız yıldırım aşkı mıydı?”

“Hayır,” dedi Meredith. Yıllardan sonra ilk defa Jonathan’ın ba-basını düşündü. “Birbirimizi sevdik ama... çılgın bir aşk değildi.”

“Sanırım bu her zaman biliyordun. Keith’la benim aramız-

daki çılgın bir aşk. Evlenme teklif ettiğinde kesinlikle evet diyeceğim. Sen gerçekten onaylıyorsun değil mi anne?” diye tekrar sordu.

“Evet tatlım. Eğer teklifini, ben Paris veya Londra’dayken yaparsa, hemen bana haber ver, olur mu?”

“Veririm anne. Ve bahse girerim... kaşla göz arasında seni bü-yükanne yaparız,” diye kıkırdadı Catherine.

Meredith, “Hamile değilsin değil mi?” diye sordu.

“Deli olma anne. Tabii ki değilim. Ama bebek sahibi olmak için çok bekleyemem. Çok yaşlanmadan bir bebeğim olsun istiyorum.”

Meredith gülmeye başladı. “Bu kadar gülünç olma, daha yirmi beşindesin.”

“Biliyorum ama, ben genç yaşta anne olmak istiyorum. Senin gibi.”

“Sen her zaman olgun bir anne gibiydin minik kuşum, çocukluğunda bile. Dinle tatlım, kapatmalıyım artık. Jonas bu gece beni arabayla Silver Lake’e götürüyor. Yarın Hilltops’ta bir toplantım var. Eğer bana ihtiyacın olursa, ben yarın akşam New York’a geri döneceğim. İyi geceler Cat. Seni seviyorum.”

“Ben de seni anne. Blanche ve Pete’e selamlarımı ve sevgilerimi götür. Ve dikkatli ol.”

“Olurum. Yarın konuşuruz. Tanrı seni korusun.”

Telefonu kapattıktan sonra kafası kızıyla meşgul, bir iki dakika daha masasının başında oturdu. Keith Pearson çok yakında evlenme teklif edecekti, bundan emindi. Bu yıl bir düğün olacak anlamına geliyordu bu. Yüzü bu düşünceyle aydınlandı. Catherine çok güzel bir gelin olacaktı. Kızına unutulmayacak bir düğün hazırlamaya karar verdi.

Meredith ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve Manhattan’ın manzarasını izlemeye başladı. New York şehri, diye mırıldandı kendi kendine, evim kabul ettiğim şehir. Sidney’den Avusturalya’dan bu kadar uzak... ne kadar çok yol katettim, ne farklı yollar kullandım. Berbat durumdaki hayatımı değiştirip, kendime yeni bir yaşam kurdum. Acılarımın ve hayal kırıklıklarımın üzerine kurdum bu hayatı. Tıpkı Venedikliler’in kale temellerini kumların üstüne kurdukları gibi ben de *kendi* güçlü kalemi, onların üstüne kurdum. Ve hepsini kendi başıma yaptım... aslında tamamen kendi başıma değil. Jack ve Amelia da yardım etti.

Meredith'in gözleri, açık gri, lavanta ve eflatunun çeşitli tonlarında dekore edilmiş zarif odada gezindi. Kanepe ve koltukları kaplayan ipek ve kadife döşemeleri çıkartmışlar, modern mobilyaları, üzerinde Taurella, Epko ve Guy Wiggins gibi Fransız ve Amerikan empresyonist ressamlarının resimleri bulunan lake ile kaplamışlardı.

Bütün bunları sanki ilk defa görüyormuş gibi hissetti kendini. Jack ve Amelia bunları görse ne düşünür, diye merak etmekten alamadı kendini. Başarıları hakkında neler düşünürlerdi acaba.

Birden heyecanlandı ve boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissetti; masasına geri dönüp, oturdu. Gözleri her zaman önünde duran gümüş çerçeveli iki fotoğrafa takıldı.

Fotoğraflardan birisi Catherine ve Jonathan'ın çocukken çekilmiş fotoğraflarıydı. Cat onikisinde, Jon sekizindeydi. Ne kadar güzel görünüyorlardı. Çok mükemmel ve özgür yetiştirilmişlerdi.

Diğer fotoğraf Amelia, Jack ve Meredith'indi. Ne kadar genç görünüyordu; bronzlaşmış, sarışın ve kültürlü. Silver Lake'te çekilmiş bu fotoğrafta Meredith sadece yirmi bir yaşındaydı.

Jack ve Amelia benimle gurur duyacak diye düşündü. Her şey bir yana, bu günlere gelmemde bana çok yardımcı oldular, bir anlamda ben onların eseriyim. Ve onlar benim en iyi dostlarım.

Meredith ne zaman Silver Lake'e gelse hep heyecanlanırdı. Ne kadar ayrı kaldığı hiç önemli değildi; aylar da olsa, bir hafta ya da sadece birkaç gün de olsa, eve geliyor olmanın bilinciyle hep sevinçle geri dönerdi.

Bu gece de bir istisna değildi.

Jonas, Cornwall yakınındaki 45 Kuzey yoluna girip, arabayı Silver Lake'in arazisine girilen demir kapılara doğru sürdüğü anda, Meredith'in heyecanı başladı.

Jonas, gölün, otelin ve göl kıyısındaki küçük binaların olduğu yöne doğru sürdü arabayı. Meredith'in yıllar önce tesisatını kurduğu, eski model lambaların aydınlattığı yol oldukça iyi görünüyordu.

Arabanın camından, Pete'in, gün içinde işçileri buldozerle iyi çalıştırmış olduğunu görebiliyordu. Yolu açıp iyice temizlemişlerdi. Yolun iki yanındaki ağaçların arasına, beyaz çitlerin yüksekliğinde kar yığılmış ve bu yığınlar rüzgârın etkisiyle esrarengiz kumullar gibi bir görünüm almışlardı.

Ağaçların dalları üzerlerindeki karla ağırlaşmıştı; çoğundan buz parçaları sarkıyordu ve ayışığında lekesiz beyazlıktaki manzara, gümüş tozuyla kaplanmış gibi ışıldıyordu.

Meredith, kışlık giysileri içinde ormanın ne kadar güzel olduğunu düşünmekten alamadı kendini. Ama bu topraklar, yılın hangi ayı olursa olsun her zaman muhteşemdi ve Meredith için o kadar özeldi ki dünyada buralarla karşılaştırılabileceği başka bir yer daha yoktu.

Silver Lake'i ilk gördüğünde muhteşem güzelliğinden büyülenmişti. İlkbahar güneşinde pürüzsüz bir cam parçası gibi parlayan büyük göl, onu çevreleyen çimenlik alan ve meyve ağaçları ile birlikte, etrafında dağların yükseldiği doğal bir havzanın ortasıydı.

Meredith, Silver Lake'e daha o an âşık olmuştu ve o günden beri de gittikçe büyüyen bir tutkuyla seviyordu burayı.

Yirmi altı yıl önce bugün sadece on sekiz yaşındaydım, diye düşündü. Ne kadar çok zaman geçmişti üzerinden; ömrünün yarısından bile fazla. Ve daha dün gibiydi. Anıları o kadar taze ve netti ki.

Silver Lake'e, yerel gazetede ilanını gördüğü resepsiyonistlik işi için başvurmaya gelmişti. Onu Avustralya'dan, yanlarında bebek bakıcısı olarak getiren Amerikalı Paulsonlar, Mr. Paulson'ın işi gereği Güney Afrika'ya gidiyorlardı. Meredith ne oraya gitmek, ne de Avustralya'ya geri dönmek istiyordu. Bunların yerine Connecticut'ta, Amerika'da kalmayı tercih etmişti açıkçası.

Mayısın ortasıydı, doğum gününün üzerinden çok geçmemişti. Ödünç aldığı bisikletle oraya geldiğinde bir hayli rüzgâr yemişti.

Düşüncelerinde geçmişe uzandığında, o günkü halini hatırladı. Uzun bir boyu, tay gibi ince kol ve bacakları... ama gençliğinden kaynaklanan bir güzelliği vardı. Yaşam ve enerji doluydu. İçinde birilerine yardım etme, onları mutlu etme hevesi taşıyordu. Bu onun doğasının bir parçasıydı; doğuştan uzlaşmacı bir yapısı vardı.

Meredith'in onlara ısındığı gibi, Jack ve Amelia Silver da hemen ona ısınmışlardı. Ama ya Sidney'deki ailesiyle ilgili araştırma yaparlar, ya da Paulson'lar olmadan Amerika'da tek başına oturmasıyla ilgilenirlerse, hakkında ne düşünürlerdi.

Ama ailesinin hayatta olmadığını öğrendiklerinde, Jack ve Amelia, Meredith'in Antipodes'e geri dönmek için hiçbir sebebi olmadığını anlamışlar, ailesini bu kadar erken yaşta kaybettiği için üzüldü, ona yakınlık duymuşlardı.

Bayan Paulson'la bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra onu işe almışlardı.

Ve böylece Meredith'in hayatının akışını değiştiren, olağanüstü bir ilişki başlamıştı.

Otel uzaktan görünmeye başladığında Meredith koltuğunda doğruldu. Pencerelerin çoğunda ışık vardı ve bu sevindirici bir görüntüydü. Bu güzel yerde, Blanche ve Pete'le birlikte, yıllardır tanıdığı eşyaların arasında olmaya can atıyordu.

Birkaç saniye içinde araba, otelin önüne gelmişti bile. Ön kapı açılıp, parlak bir ışık geniş sundurmaya yayılınca Jonas fren yapıp arabayı durdurdu.

Blanche ve Pete O'Brien merdivenlerde bekliyorlardı. Meredith ara-

banın kapısını açana kadar Pete merdivenlerin yarısını inmişti bile. “Hoşgeldin Meredith; kara rağmen çabuk geldiniz,” diye seslendi.

“Merhaba Pete,” diyerek Pete’e sarıldı Meredith. “Araba sürmeye geldi mi Jonas’ın üstüne yoktur. O en iyisi,” diye de ekledi.

Pete gülümseyerek, “Öyle olmalı. Merhaba Jonas, seni gördüğüm sevindim. Bayan Stratton’un çantalarını taşımana yardım edeyim,” dedi.

“Sağolun Bay O’Brien ama ben hallederim. Taşınacak çok bir şey yok zaten.”

Meredith iki erkeği çantalarla ilgilenirken bırakıp merdivenlere doğru koştu.

“Tekrar burada olmak çok güzel Blanche!”

İki kadın kucaklaştılar. Blanche gülümseyerek Meredith’i içeri aldı. “Seni tekrar görmek de çok güzel Meredith; her ne kadar sadece bir akşam kalacaksan da.”

“Daha çok kalabilmeyi isterdim ama telefonda da açıkladığım gibi yarın Hilltops’ta düzenlenen toplantıdan sonra şehre geri dönmek zorundayım.”

Blanche, “Morrisonlar’la bir iş anlaşması yapacaksın sanırım. Morrisonlar New York’u bırakıp bir otel almaya ve değişik bir yaşam sürmeye çok hevesliler,” dedi.

Meredith gri renkli, ağır yün pelerinini çıkartıp koltuğa attıktan sonra, “İnşallah öyle olur,” dedi.

“Onları seveceğini biliyorum; çok sevimli, samimi, dürüst ve girişimcilikten oldukça uzak bir çift. Sadece Connecticut’ın bu bölümünü çok seviyorlar. Bu yüzden o oteli almak istiyorlar.”

“Neden olmasın, burası Tanrı’nın kendi ülkesi,” diye mırıldandı Meredith. Giriş holüne doğru baktı. “Her şey çok mükemmel görünüyor Blanche, çok sıcak ve çok samimi.”

Blanche’in yüzü aydınlandı. “Teşekkürler Meredith, burayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Her neyse. Aç olmalısın. Gecenin bu saatinde ağır bir akşam yemeği istemeyeceğini düşünerek tütsülenmiş somon balığı sandviçleri hazırladım; peynir ve meyve de var. Bir de ocağın üzerinde kaynayıp duran avcı çorbası.”

“Çorba kulağa çok hoş geliyor. Sen hep en iyisini yaparsın. Bu uzun yolculuktan sonra Jonas’ın da aç olduğuna eminim, belki ona da çorba ve sandviç önerebilirsin.”

“Öyle yapacağım.”

Pete elinde Meredith’in bavulu ve evrak çantasıyla içeri girdi. “Jonas arabayı park etmeye gitti. Ben bunları yukarı çıkarayım,” dedi.

“Teşekkürler Pete,” diye karşılık verdi Meredith.

Blanche, “Sana *toile de Jouy* süitini hazırladım. Çünkü orayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Tepsiyi odana mı istersin? Yoksa salonda mı yersin?” diye sordu.

“Burada, salonda yiyeceğim; teşekkürler Blanche,” dedi Meredith. Otelin geniş giriş holüne açılan odaya bir göz gezdirdi ve “Şömine de yanıyor öyle mi... bu çok güzel. Kendime içecek bir şeyler hazırlayacağım. Sen de ister misin Blanche?”

“Neden olmasın. Bir votka tonikle sana katılabilirim. Ama ilk önce gidip Jonas’a bir tepsi hazırlayayım. Birkaç dakika içinde dönerim.” Hızla mutfığa doğru yürüdü.

Meredith salona girdi, odanın diğer ucundaki büyük şöminenin etrafında gezinirken çevresini inceledi... Şöminenin ateşi yanıyor-du. Kırmızı halı, kırmızı koltuklar, kırmızı ve krem rengi çizgili sandalyeler salona sıcak bir hava vermişti. İlk bakışta erkeksi duygular uyandıran oda, tipik bir İngiliz salonuydu. Bu odada Meredith’in çok sevdiği bir olgunluk vardı.

Oymalı maun bar şöminenin solunda kalıyor, kurşun çerçeveli pencerelerin olduğu yöne bakıyordu. Meredith barın arkasına geçti, iki kristal bardak aldı, içlerine buz koyup içkileri boşalttı. Buz kabının yanında dilimlenmiş limonları görünce kendi kendine gü-lümsedi. Eski dostu, Meredith’in içkisini burada içeceğini tahmin etmişti. Otelin en sevdiği bölümü her zaman bar salonu olmuştu Meredith’in; diğerleri için de öyleydi, çünkü burası çok samimi ve çok rahat bir yerd. İçki içmeye çok elverişli bir havası vardı. Jack bar salonunu yaparken çok akıllıca davranmıştı.

Meredith içkileri hazırladıktan sonra şöminenin yanına gitti. Arkasını ateşe dönüp sıcaklığın keyfini çıkarttı. Votkasını yudumlar-ken gevşemiş ve rahatlamıştı. Blanche’ı beklemeye başladı. Onu da-ha önce hiç bu kadar iyi görmemişti. Kızıl saçlarında gümüş teller belirmeye başlasa da genç bir kız gibi inceydi. Koyu kahverengi gözleri her zaman olduğu gibi canlı ve hayat doluydu. Çok güzel gi-yiniyor, hem de oldukça güzel, diye düşündü Meredith.

Aynı yaşta olan iki kadının yirmi dört yıla dayanan bir dostlukları vardı. Blanche, Meredith resepsiyonist olarak işe alındıktan iki yıl sonra gelmişti. Mutfakta pasta şefi olarak işe başlamış, sonra iyi bir aşçı olduğu anlaşılınca şefliğe atanmıştı. Pete'le evlenene kadar Blanche mutfakta çalışmış, evlendikten sonra Billy'ye hamile kalmıştı. Pete, Silverlar'ın arazi işleriyle ilgileniyordu.

Meredith otelin yönetimini üstüne aldığı anda Blanche'a yönetici asistanlığı önermişti. Blanche bu teklife bayılmış, hemen kabul etmişti. Artık sıcaktan, ağır tencere ve tavaları kaldırmaktan kurtulduğu için çok memnun olmuş, aynı zamanda otelde çalışmaya devam edeceği için de çok heyecanlanmıştı.

O günden beri Pete ve Blanche, Silver Lake'i beraber işletiyorlardı. Otelin arazisi ve yönetimi dahil her şeyinden onlar sorumluydu. Meredith, bu otelin sorumluluğunu Blanche'a vermem iyi oldu, diye düşündü. Buraya en az benim kadar düşkün ve bu her yerde, yaptığı her işte kendini belli ediyor.

Hızla bar salonuna giren Blanche, Meredith'in düşüncelerini böldü. "Bu arada – buna inanmayacaksın ama – bu hafta sonu çok meşgüz. Bütün odalar tutuldu. Sütlerin de bazıları. Ocak ayı için hiç normal değil. Ama şikâyet etmiyorum."

"Çok sevindim, bazı yönlerden o kadar da şaşırtıcı değil. İnsanların bir çoğu karlı havalarda şehir dışında olmayı seviyor. Ve burasının da çok büyük bir şöhreti var. Sana ve Pete'e çok teşekkür ederim Blanche. Yaptığınız her şeyi takdir ediyorum."

"Otel sevdiğimizi biliyorsun."

"Bu arada Catherine sana ve Pete'e sevgilerini gönderdi."

Blanche gülümsedi. "Sen de bizimkileri götür. Catherine nasıl Meredith?"

"Her zaman olduğu gibi mükemmel; işleri iyi gidiyor. İyi bir çizer oldu. Ve tabii ki deliler gibi âşık."

"Keith Pearson'a mı?"

Meredith başıyla onayladı. "Sana da mı anlattı?"

"Evet, Şükran Günü'nde hepiniz buradayken."

"Sanırım iş daha da ciddileşti."

Blanche şaşkın bir ifadeyle Meredith'e baktı. "Bir düğün mü bekliyoruz?"

"Sanırım... yani eminim."

“Düğünü burada yapacaksınız değil mi?”

“Başka nerede olabilir ki Blanche? Cat burada doğdu, burada büyüdü ve eminim burada evlenmeyi ister. Burası en uygun ve en mükemmel yer.”

Blanche, “Hazırlıklara başlamak için bekleyemeyeceğim,” dedi. Çok sevinmişti, içkisinden bir yudum alıp, “Şeref, Cat’e ve düğününe,” dedi.

Meredith de Blanche’ın yaptığı gibi bardağını kaldırıp, “Düğüne,” dedi. Bir yandan da bir şeyin şerefine bu kadar erken kadeh kaldırmak uğursuzluk getirir mi, diye düşünüyordu.

Blanche, “Çadır. Büyük bir çadırın içinde yaparız düğünü,” dedi. Gözleri boşluğa dalmış, büyük bir ihtimalle daveti gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

“Ama büyük bir ihtimalle yaza evlenecekler,” diye belirtti Meredith.

“Evet, biliyorum. Herhalde haziranda, her genç kız haziran gelini olmak ister. Ama yılın bu ayında yağmur yağabileceğini sen de en az benim kadar biliyorsun, tedbirli olmak en iyisi. Oh, muhteşem olacak. Harika, çiçekler, mükemmel masalar ve çok özel bir menü. Oh, inanılmaz olacak. Her şeyi bana bırak.”

Meredith güldü. “Zevkle, sevgili Blanche.”

“Güzel.” Blanche içkisinden bir yudum aldı ve sonra birden Meredith’e bakmaya başladı. “David’ten haber alıyor musun?” diye sordu.

“David Layton’dan mı?” diye sordu Meredith. Oldukça şaşırılmıştı.

“Evet.”

“Bazen. Neden sordun?”

“Biraz önce onu düşündüm... onunla burada evlendiğini ve düğün hazırlıklarını benim yaptığımı unuttun mu?”

Meredith yavaşça, “Hayır, unutmadım,” dedi. “Komik değil mi? Bir insanın adı yıllar boyu unutuluyor ve sonra birden aynı ad, aynı günde iki kere karşına çıkıyor.”

“Başka kim bahsetti David’ten?”

“Catherine. Bu akşam telefonda konuşurken. Ona sıırıslıklam âşık olup olmadığımı sordu, ya da buna benzer bir şeyler.”

“Peki sen ne söyledin?”

“Doğruyu, yani sırlıslıkla âşık olmadığımı.”

“Tabii ki olmadın. Bir kez sırlıslıkla âşık olmuştun, o da Catherine’in babasıydı.”

Meredith susmayı tercih etti.

“Hiç hayatının onunla nasıl olabileceğini merak ettin mi, yani eğer o...”

Meredith, “Bunu tartışmak istemiyorum, gerçekten,” diyerek otoriter bir şekilde konuyu kapattı. Alt dudağını ısırıp hüzünle Blanche’a baktı.

“Özür dilerim Blanche, seni üzmemek istemedim; sadece bu gece bu mesele hakkında konuşmak istemiyorum. Uzun bir gün geçirdim ve geçmişin trajedilerine dalmak istemiyorum.”

Blanche kibarca gülümsedi. “Benim hatam. Konuyu ben açtım, yapmamalıydım... üzgün görünüyorsun şimdi... keyfini kaçırdım.”

“Hayır kaçırmadın, gerçekten Blanche.”

Konuyu değiştirmeyi akıllıca bulan Blanche içkisini bıraktı ve “Bu arada *toile de Jouy* süiti ve mavi oda için yeni halılar ısmarlamak zorunda kalacağız. Bu kış çatıdan sızıntılar oldu ve halılar zarar gördü. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum, ama yatak odanda da sızıntı var. Yarın sana gösteririm. Korkarım, sen de oradaki halıyı değiştirmek zorunda kalacaksın.”

“Her ne kadar yeni çatıyı geçen yıl yaptırmış olsak da, böyle şeyler olur Blanche. Bunu yılların tecrübesiyle biliyoruz artık. Yarın Londra’ya gitmeden Gary’yi ararım. Tüm bilgiler bilgisayarında var, bu yüzden sorun olmaz.” Meredith kaşlarını çatı. “Halılar standarttı değil mi?”

Blanche “Evet,” dedi ve kapıya doğru yürümeye başladı. “Geç oluyor. Mutfaka gidip, şu çorbanı getireyim.”

Meredith bardağını bırakarak onun peşinden yürüdü. “Mutfakta yiyeceğim Blanche, böylesi çok daha kolay.”

Meredith'in Sharon yakınlarındaki oteli Hilltops, adından anlaşılacağı gibi bir tepenin üzerine kurulmuştu. Bulunduğu yer Wononpakook gölünün yukarısındaki en yüksek noktaydı. Otelin pencerelerinden görünen manzara izlenmeye değerdi; gözünün alabildiği yere kadar göl, gökyüzü ve ağaçlı tepeler vardı. Bu geniş alanda başka bir bina göze çarpmıyordu.

Otel, 1930'ların sonlarına doğru Amerikalı zengin bir işadami tarafından, hiçbir masraftan kaçınılmayarak, büyük bir yazlık ev olarak inşa edilmişti.

Meredith 1981'de orayı aldığı zaman, ev yirmi yıllık bir oteldi ve çoktan iyi bir kuruluş haline gelmişti. Ama oraya belli bir prestij kazandıran ve dünya çapında tanınmasını sağlayan, Meredith'in şık dekorasyonu ve eklediği iki yeni restorandı.

Hilltops Meredith'e İsviçre'yi çağrıştırmıştı, otelin yöneticisi Paul Ince'e döndü ve, "Bu sabah kendimi, Geneva Gölüne bakıyormuş gibi hissediyorum Paul," dedi.

Paul güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum, ben de çoğu zaman İsviçre Alpleri'ndeymişim hissine kapılıyorum, özellikle de kışın," dedi.

Meredith, Hilltops'a on beş dakika erken gelmişti. Otelin eski ve çam kaplamalı kütüphanesinde Paul'le birlikte Morrisonlar'ın toplantıya gelmelerini bekliyorlardı.

Meredith pencereden dışarı bakarken, "Şu kara bak. Bu yıl çok yağdı ama işleri etkilemiş gibi görünmüyor, öyle mi?" diye mırıldandı.

"Hayır pek değil, Meredith. Aslında söylediğim tam olarak doğru mu bilmiyorum. Bildiğin gibi, geçen hafta bir iki sorunumuz oldu. Restoranları birkaç günlüğüne kapatmak zorunda kaldık. Ama buldozer buradaki ana yola geldiği anda karı temizletip yolu açtık.

Sonra da işler normal seyrine döndü.” Bir an duraksadı ve Meredith’e dönerek, “Şimdi iyiyiz,” diye güvence verdi.

“Hafta sonu için rezervasyonlarınız nasıl?” diye sordu Meredith.

“Fena değil. On beş odadan on ikisi tutuldu. İki restoran da neredeyse tamamen dolu. Otel müşterilerinin yanı sıra yerel halk da geliyor.”

Paul boğazını temizledi, kısa bir tereddüitten sonra, “Burayı er geç Morrisonlar’a ya da bir başkasına satacağımı biliyorum Meredith, çünkü burası alınmaya değer bir yer. Bu yüzden bunu şimdi söylemek istedim... Seninle çalışmayı özleyeceğim. Her zaman çok mükemmel bir patron oldun,” dedi.

“Bunu söylemen çok güzel Paul, teşekkür ederim. Ben de bunca yıl seninle çalışmaktan zevk duydum. Bunları sensiz yapamazdım. Sen otelin başarısının kesinlikle çok büyük bir parçasısın; buraya kendinden çok şey kattın ve işi çok iyi yürüttün. Sana daha önce de söylediğim gibi eğer Morrisonlar burayı satın alırsa, eminim ki kalmanı isteyeceklerdir. Sen istersen tabii.”

“Ben istiyorum. Geçen hafta buraya geldiklerinde onlar da aynı şeyi istediklerini bildirdiler.”

“Morrisonlar ve amaçları hakkındaki düşüncelerin nedir, Paul?”

“Geçen gün Blanche’a da söylediğim gibi, onlar Hilltops’la ilgilenmekten çok, ele geçirmek istiyorlar. Burası onların son bir yıldır istedikleri tek şey... New York şehrinin heyecanlı sokaklarından, Wall Street’in fare yarışlarından ve Madison Caddesinden uzakta. Connecticut’ta bir kır oteli. Kendileri ve çocukları için yeni bir yaşam tarzı ve yeni bir kariyer.”

Meredith, “Çocukları olduğunu bilmiyordum,” diyerek kaşlarını çatı. “Bu senin evinde oturmak isteyecekleri anlamına mı geliyor?”

Paul başını salladı. “Hayır. Bayan Morrison Lakeville’deki evlerini satmayacaklarını söyledi. Ama benim evimi isterlerse, Anne ve ben garajın üzerindeki apartman yaşanılır hale getirilene kadar otele taşınabiliriz.”

Meredith, anlıyorum anlamında başını eğdi, şöminenin yanına gidip oturdu ve kendisine bir fincan kahve daha aldı. “Sen de ister misin Paul?”

“Evet, lütfen.” Paul şöminenin yanına gelip ona katıldı. Birkaç

dakika konuşmadan oturdular. Kahvelerini içerlerken ikisi de düşüncelere dalmıştı. İlk konuşan Meredith oldu.

“Senin de bildiğin üzere otele teklif edeceğim miktar dört milyon dolar, ama satışı yapabilmek için biraz inebilirim. Fiyat konusunda, onların biçtiği değerle ilgili bir tahminin var mı?”

Paul, “Cevap vermek zor,” diye yanıtladı. Düşünceli görünüyordu. Bir iki dakika düşündükten sonra devam etti. “Ben olsam bir süre kendi silahımla saldırıp ne olduğunu görürdüm. Ama düşünce olarak üç milyon doları kabul etmeye hazır ol.”

Meredith başını iki yana salladı. “Hiç şansları yok Paul, en azından üç buçuk almalıyım. Zaten bu otelin ederi o kadar . . . Hatta benim mülk danışmanlarım buraya dört buçuk milyon değer biçiyor.”

“Ama sen her zaman bana, bir malı değerli kılan onun alıcısıdır derdin.”

Meredith fincanını tabağa geri koyarken, “Otel sayısını artırma planını uygulamak için üç buçuk milyon dolara ihtiyacım var, gerçekten,” dedi. “Avrupa’daki iki otel çok pahalıya mal olacak. Bu satıştan, masrafları kapatacak ve Havens’a yeni yatırımlar yaptıracak kadar para geçsin istiyorum elime.”

“Bak Meredith, Morrisonlar’ın durumlarının çok iyi olduğuna eminim. Bay Morrison yıllarca Wall Street’te çalıştı, karısı da Madison Caddesindeki reklam ajanslarından birinin ortağıydı. Ama her neyse, onlarla tanışıp konuştuğunda, şilebin ne kadar yük alabileceğini sen kendin değerlendirirsin.”

“Çok doğru . . . neden ikinci bir tahminde bulunmaya çalışayım ki?”

Kapı vuruldu ve Paul’ün, “Girin” komutundan sonra kapı açıldı. Resepsiyonist içeriye baktı ve, “Bay ve Bayan Morrison geldiler,” dedi. Paul başıyla onaylayıp, “İçeri alın lütfen Doris,” dedi.

Bir iki saniye sonra Paul, Elizabeth ve Philip Morrison’ı Meredith’le tanıştırtıyordu. El sıkışmalar bittiğinde şöminenin yanındaki koltuklara oturdular.

Meredith, “Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Kahve, çay ya da soda?”

Bayan Morrison, “Hayır, teşekkürler,” dedi.

Kocasını başını salladı ve biraz önce kahve ettiklerini mırıldan-

dı. Paul'e havadan, yollardaki kardan bahsetti ve hafta sonları için kullandıkları Lakeville'deki evlerinden dönüşlerini anlattı.

Bayan Morrison Meredith'e doğru döndü: "Hilltops'un dekorasyonuna bayılıyorum. Sizin eserinizmiş... çok büyüleyici ve sıcak. Bana İngiliz kır evlerini hatırlatıyor," dedi.

Meredith gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Bir yer, bir görüntü, bir bakış yaratmayı, kısaca dekorasyonu seviyorum. Ve müşteriler için konfor yaratmayı da tabii. Bence bir otel-insanların sığınağı olmalı. Şirketime bu yüzden sığınak anlamına gelen Havens Incorporated adını verdim."

"Zekice, çok zekice aslında. Bence üslubunuz bir harika. İpekle kaplı kutularda sıcak su şişeleri, yatakların yanındaki özel okuma lambaları, koltukların üzerinde yün battaniyeler; bütün bunlar sizi farklı kılan küçük ayrıntılar."

Meredith, "Sahip olduğum bütün otellerde uyguladığım bir politikadır bu," diye mırıldandı.

Bayan Morrison bir sırrını açıklıyormuşçasına, "Biz her zaman böyle bir otel işletmek istemiştik. Ve şimdi, ikimiz de hâlâ gençken tam zamanı diye düşündük. Aynı zamanda şehirden ayrılıp, üç çocuğumuzu da taşrada büyütme istedik. Şehir çok vahşileşti, katlanılamayacak bir hal aldı," dedi.

"Anlıyorum. Ben iki çocuğumu da Connecticut'ta büyüttüm ve bunu yapma imkânım olduğu için kendimi her zaman çok şanslı hissettim. Birkaç yıldır burada ikamet ettiğinize göre buralarda birçok iyi okulun bulunduğunu da biliyorsunuzdur. Evet, aslında burası bir aile için mükemmel bir yer."

Bayan Morrison tam bir şey söylemek üzereydi ki, kocasının uyarıcı bakışlarıyla karşılaştı. Boğazını temizledi ve aniden, toplantıda sadece izleyici olmaya karar vererek koltuğuna yaslandı.

Hiçbir şeyi gözünden kaçırmayan Meredith, bu küçük bakışmayı da fark etmişti. Philip Morrison'ın karısının daha fazla konuşmasını istemediğini anladı. Kadının otel için fazla hevesli görünmesinden de hoşlanmadığı belliydi. Karısının soğukkanlı rolünü oynamasını istiyordu. Ve bunu çok uzun zamandan beri istediği belliydi. Adam açık açık pazarlık yapmaya hazır görünüyordu.

İlk atışı yapması için ona fırsat vermeyen Meredith birden konyaya girdi. Doğrudan onun yüzüne bakarak, "Hilltops'u görmek

için birçok defa geri döndüğünüzü ve ikinizin de burayı çok sevdiğini biliyorum. Sorun, gerçekten burayı satın almak istiyor musunuz?”

Philip Morrison, “Evet,” dedi. “Tabii ki bizim için uygun olan bir fiyatla.”

“Fiyatı dört milyon dolar Bay Morrison. Sanırım şehirdeki mülk avukatım bunu size bildirmişti.”

“Evet, bildirdi. Ama Bay Melinger’e de söylediğim gibi bu benim için çok yüksek bir fiyat.”

“Ama bu otelin değeri dört milyon dolar Bay Morrison, hatta aslına bakarsanız daha bile fazla; dört buçuk milyon dolar. Burada ki ve şehirdeki mülk sahiplerine sorup doğruluğunu kontrol edebilirsiniz. Size daha *ucuza* satmak istememin sebebi şirketi büyütüyor olmam. Aksi takdirde emin olun ki gerçek fiyatında ısrar ederdim.”

“Size üç milyon dolar vereceğim,” dedi Philip Morrison. Karısına baktı ve ekledi. “Ancak bu kadar ödeyebiliriz, değil mi Liz?”

Aniden pazarlığın içine çekilen kadın ürktü ve şaşkın şaşkın kocasına baktı. Sonra hızla ve kendinden emin bir tavırla “Manhattan kooperatifimizi satıyoruz ve Lakevill’deki evimizi ipotek ettirmeyi umuyoruz. Değerli eşyalarımızın bazılarını da nakit paraya çevirerek üç milyonu toplamayı düşünüyoruz. Ama hepsi bu.”

Meredith düşünceli bir tavırla kadına uzun uzun baktı ama yorum yapmadı. Eğilerek kahve fincanını eline aldı ve bir yudum içti.

Morrison, “Ne diyorsunuz Bayan Stratton? Üç milyonu kabul edecek misiniz?” diye sordu.

Meredith adamın gözlerinin içine bakıp, “Hayır,” dedi. “Edemem. Söylediğim gibi Hilltops’u satmaya karar verdiğimde düşündüğüm fiyat dört buçuk milyon dolardı çünkü otelin *gerçek değeri bu*. Otel mükemmel bir durumda. Yeni çatı, yeni boru ve elektrik tesisatları son birkaç yıldır yapılan düzenlemelerden sadece birkaçı. Ve otelin çok büyük bir arazisi de var. Fiyatı düşürdüm çünkü oteli hemen satabilmem için danışmanlarım bu yöntemi önerdiler. Ama dört milyondan aşağı inemem.”

Morrison, “Üç milyon iki yüz elli bin,” dedi.

Meredith dudağını büküp başını iki yana salladı. “Dört.”

Morrison, “Üç milyon iki yüz elli bin,” diyerek teklifini tekrarladı.

Meredith içini çekti ve Morrisonlar'a bakarak yavaşça gülümse-di. "Bakın ne diyeceğim, üç milyon yedi yüz elli bin verin, otel si-zin."

Philip Morrison, "O kadar veremem," dedi.

Meredith yavaşça, "Ama bu bir pazarlık," diye belirtti. "Eğer gerçek fiyatın dört buçuk milyon dolar olduğunu göz önüne alırsanız, ben bir milyon doların dörtte üçünden vazgeçmiş oluyorum."

Philip Morrison acı acı gülümsedi. "Ama en baştan beri *dört milyon* olarak konuşuldu, *dört buçuk milyon* değil Bayan Stratton, lütfen bunu unutmayalım, olur mu?"

Meredith yanıt vermedi.

Ayağa kalktı ve göle bakan pencerelere doğru yürüyüp, birkaç dakika manzaraya baktı.

En sonunda arkasını döndü. "Siz oteli almak istiyorsunuz. Ben satmak istiyorum. Bu durumda ne yapacağımı söyleyeyim size; uzlaşma yoluna gideceğim. Otel size üç buçuk milyona satacağım."

Morrisonlar birbirlerine baktılar.

En sonunda Philip Morrison, "Çok isterdim ama, oteli bu fiyata alabileceğimizi sanmıyorum. Fiyatı daha fazla yükseltmem," dedi.

Meredith, "Bankanıza gidip kredi isteyebilirsiniz ya da oteli ipotek ettirebilirsiniz," diye öneride bulundu.

Philip Morrison, Meredith'e baktı ve sustu.

Meredith pazarlığı bitirmek için, "Sizi doğru bankayla tanıştıra-bilirim," diye bir teklifte bulundu.

Morrison, Meredith'in attığı yemi yiyerek, "Sizce oteli ipotek ederler mi?" diye sordu.

"Evet bundan kesinlikle eminim. Bir şey daha yapacağım; mülk avukatıma, sizi zor durumda bırakmayacak bir ödeme programı hazırlaması için talimat vereceğim."

Elizabeth Morrison, "Çok nazıksınız," dedi.

"Anlaşalım istiyorum, ama bu arada sizi zorlamak istemiyorum; siz de anlaşmak istiyorsunuz çünkü. Ama umarım beni kandırmayı düşünmüyorsunuzdur."

"Asla. Biz o tür insanlardan değiliz," diye hiddetle atıldı diğer kadın.

Morrison bakışlarını Meredith'e yöneltip, "İtiraf etmeliyim ki reddedilmesi imkânsız çok cazip bir teklif yaptınız," dedi.

Meredith şöminenin yanındaki koltuğuna geri dönerek, “O halde reddetmeyin Bay Morrison,” dedi.

Meredith koltuğuna oturduğunda Bay Morrison ayağa kalktı.

Meredith elini uzattı. “Gelin, bu işi daha fazla uzatmayıp anlaşalım. Bu ikimiz için de iyi olacak.”

Philip Morrison bir an tereddüt etti ama sonra elini uzattı ve tokalaştı. “Tamam Bayan Stratton, anlaştık. Üç buçuk milyon değil mi?”

Meredith başını salladı ve gülümsedi.

Bay Morrison da gülümseyerek karşılık verdi.

Elizabeth Morrison kalkıp Meredith’in elini sıktı.

Pazarlık sırasında dayanılmaz işkenceler çeken Paul Ince, herkesi tebrik etti ve, “Sanırım bunu kutlamamız gerek. Bir şişe Dom Pérignon açacağım,” dedi.

Meredith kütüphaneden çıkarken, “Bu harika bir fikir Paul,” dedi.

Meredith New York’a geri dönerken, Hilltops’u fazla düşünmedi. Yapmayı planladığı şeyi yapmış; kurnazlığı sayesinde oteli istediği fiyata satmıştı ve bu durumdan oldukça memnundu. Üç buçuk milyon dolar büyüme için gerekli olandan daha fazlasını karşılayacaktı.

Otelden ayrılmadan önce her şeyi halletmişti. Morrisonlar’ın, mülk avukatıyla buluşmaları için gerekli düzenlemeler yapılmıştı. Avukat sözleşmeleri hazırlamak için gerekli olan belgeleri, gelecek hafta getirecekti. Ayrıca Henry Raphaelson’u görmeleri için gereken randevuyu da ayarladı. Meredith telefonda konuştuğu bankacının iyi niyetli biri olduğunu anlamış ve Morrisonlar’ın işlerini halletmek için, adamın elinden geleni yapacağına ikna olmuştu.

Jonas arabayı Manhattan’a doğru sürerken Meredith de düşüncelerini başka konulara kaydırды. Daha çok İngiltere’ye yapacağı yolculuğu ve oradan alacağı oteli düşünüyordu. Patsy Canton’un bulduğu iki otelden birini seveceğinden emindi. Eğer şansı yaver gider ve bu işi de çabucak bir sonuca bağlarsa Paris’e, Agnes D’Auberville’i görmeye gidebilirdi.

Patsy onu pazar günü öğle yemeğine davet etmişti. Bu sayede, iş meseleleri üzerinde konuşup bir plan yapabilirlerdi. Hem de za-

mandan tasarruf etmiş olacaktı. Alınan kararlara göre pazartesi sabahı İngiltere'nin kuzeyine Cumbria'ya gideceklerdi. Göller bölgesindeki bu otele bir göz attıktan sonra, diğer oteli görmek için Yorkshire'a gideceklerdi.

Patsy'ye iki otelden hangisini tercih ettiğini sorduğunda Patsy cevap vermemiş, "Keswick'teki daha az uğraş gerektirir," demiş ve susmuştu.

Meredith biraz üzerine gidip ısrar ettiğinde de Patsy, daha fazla yorum yapmak istemediğini söylemiş, "Buna senin karar vermeni istiyorum, sadece senin," demişti. "Eğer sen otelleri görmeden ben sana fikrimi söylersem seni etkilemiş olurum. Bu yüzden, üstüme gelme."

Eğer Londra'a gitmek için bir sebebi yoksa, Leeds-Bradford Havaalanından Paris'e uçuşunu da Patsy önermişti. "Leeds-Bradford havaalanından ve onun hemen yanındaki Manchester'dan Paris'e kalkan bir sürü uçak var." Ona çok zaman kazandıracığı için, Meredith, bunun harika bir fikir olduğuna karar vermişti.

Arabanın koltuğuna yaslandı ve hâlâ hazırlamadığı bavulunu ve yanına alacağı giysilerini düşünerek gözlerini kapattı. Ansızın Reed Jamison ve ona verdiği yemek randevusu geldi aklına. Onu görmek düşüncesi bile Meredith'i rahatsız etti, ama eğer ondan ayrılmak istiyorsa bu randevuya gitmeliydi.

Oturduğu yerde doğruldu ve camdan dışarı bakarak Reed'le hiçbir zaman sağlam bir ilişkileri olmadığını düşündü. Son zamanlarda Reed tam tersini düşünse de, bu ilişkide hiçbir zaman Meredith'in ayakları yerden kesilmemişti. Meredith kendini daha iyi hissetmek için, olaylara daha olumlu bir açıdan bakmaya çabaladı ve bu ayrılığın kolay olacağına inandırmaya çalıştı kendini. Reed anlayış gösterirdi herhalde. Her şey bir yana, yetişkin bir adamdı o.

Ama içinden bir ses, Meredith'e tahminlerinde yanıldığını söylüyordu. İçgüdüsel olarak, bu ayrılığın zor olacağını biliyordu. Duyduğu hüznü, yerini endişeye bıraktı.

4

Patsy, “Geçen gün oteller hakkında sana fikrimi söylemeyerek inatçılık ettiğimi düşündüğünü biliyorum, fakat...” diye söze başladı.

Meredith, “Daha çok, fikrini söylemekten kaçındın,” diyerek böldü Patsy’nin konuşmasını.

“Ne kaçınmak, ne de inatçılık, sadece tedbir. Daha otelleri bile görmeden, benim söyleyeceklerimden dolayı kafanda bir önyargı oluşsun istemedim. Ama şimdi biraz... nasıl diyelim... ‘ön bilgi’ verebilirim. Windermere Gölü yakınlarındaki otelin sahibi birkaç fotoğraf göndermiş. Fotoğraflar dün elime geçti. Dur sana getireyim.”

Patsy koltuğundan kalktı ve kırmızı renge boyanmış küçük oturma odasına doğru yürüdü. Şu anda Londra’da, Patsy’nin Belgravia’daki evinde oturmuşlar, öğle yemeğinden önce içkilerini içiyorlardı.

Patsy kırkına yakın, güzel bir kadındı. Meredith’in boyunda ve yapılydı; sevimli bir güzellikten çok erkeksi bir havası vardı. Saçları sarı, kısa ve kıvrıkcıktı; kocaman gri gözlerinden, zeki bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Ama en dikkat çekici yönü kusursuz cildi.

Kral George dönemine ait antika bir masanın önünde durdu; kocaman bir zarf alıp Meredith’in oturduğu koltuğa doğru yürüdü ve yanına oturdu.

“Heronside’in sahibi Ian Grainger bu fotoğraflarla gurur duyuyor. Geçen yılın ilkbahar ve yaz aylarında kendisi çekmiş bunları,” diyerek zarfı Meredith’e uzattı Patsy. Meredith fotoğrafları büyük bir hevesle aldı.

Birkaç saniye göz gezdirdikten sonra, Patsy’ye döndü ve, “Gurur duymasına şaşırmadım. Fotoğraflar çok güzel. Heronside da öyle,” dedi.

“Bence de Meredith. Hatta bence fotoğraflar otele ve bahçeye haksızlık ediyor. Oteldaki lüksü bir görsen, içeri girdiğin zaman

kendini çok özel biriymiş gibi şımartılmış hissediyorsun. Otel bir harika. Çok güzel antikalar ve halılar var. Dekorasyonunu beğeneceğinden eminim. Bahçeye gelince, sence de nefes kesmiyor mu?”

Meredith başını salladı. Fotoğrafları karıştırarak içlerinden bir tanesini ayırdı. Fotoğraf, otelin bahçesindeki koruluğa aitti. Güneş ışıkları ağaçların yeşil yaprakları arasından gölgelere ulaşmaya çalışıyor gibiydi. Ağaçların altı tamamen süsenlerle kaplıydı. Biraz arkalarındaki yamaçta sapsarı nergisler büyümüştü. Onların arkasından da gümüş renginde, büyük ve durgun bir göl görünüyordu; güneşin altında parlıyordu.

Meredith, “Bak Patsy,” diyerek fotoğrafı ortağına uzattı. “Mükemmel değil mi?”

“Evet, özellikle de o yamaçtaki nergisler. Sana da Wordsworth’ün şiirlerini anımsatmıyor mu?”

Meredith Patsy’ye baktı.

“Nergislerle ilgili olanı. Bilmiyor musun o şiiri?”

Meredith hayır anlamında başını salladı.

Patsy bir sırrı açıklıyormuşçasına, “En beğendiğim şiirlerden biridir,” dedi ve heyecanla okumaya başladı.

*Bir bulut gibi dolaştım tek başıma
Ovaların ve dağların üzerinde süzülen,
Ve birden bir kalabalık gördüm,
Altın rengi nergislerin kalabalığını;
Gölün arkasında, ağaçların altında,
Titreşip dans ediyorlardı ılık bir meltemin kucağında.*

“Çok güzel,” dedi Meredith.

“Sen okulda öğrenmemiş miydin bunu?”

Meredith, “Hayır,” diye mırıldandı.

Patsy devam etti. “İkinci kıtasını daha çok seviyorum. Dinlemek ister misin?”

“Lütfen. Harika şiir okuyorsun,” diye cevap verdi Meredith.

Patsy bir kez daha şiir dünyasının içine daldı.

*Ne zaman divanıma uzansam
Boş zamanımda ya da düşünceli bir anımda,
Ta içimde ısıldıyorlar*

*Yalnızlığımın mutluluğu oluyorlar;
Ve kalbim sevinçle doluyor,
Nergislerle dans ediyor.*

Meredith Patsy'ye gülümseyerek, "Gerçekten çok güzel," dedi. "Çok huzur verici ve duygusal."

"Ben de öyle hissediyorum."

"Sanırım son iki mısrasını bir yerlerde duymuştum. *Ama nerede?* Emin değilim," diye söylendi Meredith. "Okulda olmadığı kesin." Bir iki dakika beynini zorlamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Fakat yine de bu şiir, geçmişinden bir şeye çağrışım yapmıştı, sadece ne olduğunu çıkartamıyordu.

"Ne yazık ki Ripon yakınlarındaki otelin fotoğrafları yok. Otelin sahibi Millerlar'ın çekmiş olduğu birkaç fotoğraf vardı, çok da iyilerdi ama otelin ruhunu yakalayamamışlardı. Bu yüzden ben de onları almamaya karar verdim. Otel hakkındaki kararını, ancak oraya gittiğimizde verebilirsin."

Meredith Patsy'ye bakarak, "Sorun değil. Ama sen Skell Garth'ı sevdin değil mi?" dedi.

"Oh evet, Meredith, hem de çok. Zaten öyle olmasaydı seni oralara sürüklemezdim," diye cevap verdi. "Manzarası muhteşem, etrafındaki arazi göz kamaştırıyor; daha çok pitoresk de diyebiliriz aslında. Ve otelin tam karşısında İngiltere'nin en güzel harabelerinden biri olan Fountains Abbey'in muhteşem manzarası var. Evet Skell Garth eşsiz bir yer."

Meredith, "Skell Garth," diye tekrarladı. "Biliyor musun bana oradan ilk bahsettiğinde ismi çok tuhaf gelmişti."

"Sanırım öyle. Dur sana anlatayım. Skell Ripon'a doğru akan bir nehir. Harabenin ve otelin bulunduğu topraklardan geçiyor. *Garth* eski bir Yorkshire sözcüğü; anlamı tarla. Bugün birçok yerel çiftçi arazilerine tarla diyor."

"O zaman Skell Garth, *Skell nehrinin tarlası* anlamına geliyor. Yanlış mı söylüyorum?"

Patsy, Meredith'in zekâsından etkilenerek güldü. "Kesinlikle doğru. Senden iyi bir Yorkshire kadını olur."

İki arkadaş ve ortak, beyaz şaraplarını yudumlayarak bir süre

daha oteller hakkında konuşmaya devam ettiler. Ve sohbet ilerledikçe meslekleriyle ilgili uzun bir tartışmaya daldılar.

Bu tartışmayı aniden sona erdiren Patsy oldu. Birdenbire ayağa kalktı ve, “Aman Tanrım! Çok kötü bir şey kokuyor. Umarım öğle yemeğimiz kömüre dönmemiştir,” dedi.

Oturma odasından çıkıp mutfağa inen merdivenlere doğru koştu.

Meredith de onu takip etti.

Patsy fırının önüne çömelmiş, uzun saplı bir kaşıkla tepsinin etrafını yokluyor, rostoya bakıyordu.

İçeri girdiğinde Meredith, “Yanmış mı?” diye sordu.

Patsy ayağa kalkarak, “Çok şükür yanmamış,” dedi. Fırının kapısını kapatıp Meredith’e döndü. “Kenarlardaki bir iki patates fazla kızarmış ama rosto iyi. Soğanlar birazcık kavrulmuş. Aslında, simsiyah olmuşlar. Her neyse her şey hazır, yani neredeyse. Umarım açıstır, çünkü yemeği çok yaptım.”

“Açıktan ölüyorum. Ama bu kadar uğraşmana gerek olmadığını biliyorsun. Bugün seve seve seni dışarıda bir öğle yemeğine götürebilirdim. Ya da otele gelebilirdin.”

“Ara sıra da olsa yemek yapmayı seviyorum.” dedi Patsy. “Yorkshire’daki çocukluğumu hatırlatıyor bana. Her neyse Meredith, İngilizlere özgü geleneksel pazar yemeğini her zaman yemiyorsun, öyle değil mi?”

Meredith kıkırdadı: “Hayır, ama birazdan yemeyi düşünüyorum.”

Rüzgârlı bir öğleden sonrasıydı.

Meredith, neşeyle Green Park'a doğru yürürken başıboş birkaç yaprak ayaklarının etrafında dans ediyor, uzun tüvit pelerini ara sıra rüzgârda dalgalanıyordu.

Rüzgârı önemsemedi. Hava güneşliydi ve bu da ani esintileri engelliyordu. Patsy ile öğle yemeğinde o kadar uzun oturmuştu ki, biraz yürüyerek bacaklarını hareket ettirmekten oldukça memnundu.

Ama yine de eski dostunu ve ortağını ziyaret etmek eğlenceli olmuştu. Hem iş sorunlarını hem de özel meselelerini konuşmuşlardı. Patsy'nin evine gitmek Meredith'i her zaman mutlu ederdi. Nedense o evi hep, küçük bir oyuncak eve benzetiyordu. Belgravia'daki ev dört katlıydı. Otellere uygulanan tarzda çok hoş bir dekorasyonu vardı. Ustaca birleştirilmiş ahşap ve antika parçalardan, karışık kumaşlardan, birbirine dikkatlice uydurulmuş, canlı renkler ve garip aksesuarlardan oluşan dekorasyon, cafcıflı kır evlerinin zevkini yansıtıyordu.

Meredith yürüdükçe, düşünceleri Patsy üzerinde yoğunlaşıyordu. Patsy'ye çok düşküdü. Onları 1984 yılında Meredith'in New York bankacısı olan Henry Raphaelson tanıştırmıştı. Patsy'nin şehirde ticaret ve bankacılık yapan babasının ölümüne dek, uzun yıllar hem yakın arkadaşı hem de iş ortağı olan Henry, Patsy'yi o daha genç bir kızken tanımıştı.

Patsy ve Meredith birbirlerine hemen ısınmışlar, birkaç buluşmadan sonra birlikte iş yapmaya karar vermişler ve Havens Incorporated'ın Londra ofisini açmışlardı.

Onu takip eden yıllarda Patsy şirket için oldukça iyi işler yapmış, vazgeçilmez bir ortak haline gelmişti. Bir kaya kadar katı, çalışkan, güvenilir, sadık ve işine bağlıydı. Agnes D'Auberville kadar yaratıcı olmasa da küçük kusur ve ihmalleri kapatmak açısından ideal

bir ortaktı, çünkü sağduyuluydu. Aynı zamanda halkla ilişkiler konusundaki yeteneği de Havens'ı olumlu etkilemişti. İngiltere'de Haddon Fields kadar basının dikkatini çeken ve reklamı yapılan başka bir otel daha yoktu. Hakkında yazılan yazıların tümü olumluydu. Aslında on yıl önce otelin ilk açıldığı günden beri hakkında olumsuz bir yazı yazılmamıştı.

Meredith Fransa'da bir otel açma fikrini Patsy'ye açtığı anda, Patsy onu Agnes D'Auberville'le tanıştırmak üzere Paris'e götürmüştü. Patsy ve Agnes, Sorbonne Üniversitesi'ne birlikte gitmişler, daha okulda tanıştıkları ilk gün arkadaş olmuşlar ve Paris'teki gençlik günlerini birlikte geçirmişlerdi.

Agnes da Patsy gibi kendisine miras kalan parayı, zamanının tümünü ayıracağı türden bir işe yatırmak istiyordu. Bu yüzden de Havens Incorporated'ın Paris şubesini açma teklifine hemen atlamış ve Loire Valley'de otel kurma işini büyük bir hevesle üstlenmişti.

Meredith ve Agnes, Loire Valley'in ortasında, güzel Indre nehri'nin eteklerinde Cormeron Şatosu'nu bulmuşlardı. Şatoyu satın aldıktan sonra ona doğru dürüst bir görüntü vermek ve otele dönüştürmek için neredeyse bir yıl uğraşmışlardı. Odaların çoğu yeni zemin, bazıları da yeni tavan istiyordu. Merkezi ısıtma ve havalandırma sistemleri tesis etmek zorunda kalmışlardı; bütün su tesisatı ve elektrik kabloları değiştirilmişti. Bütün bunlar hallolduktan sonra, iş dekorasyona gelmişti. Çoğunlukla Fransız mobilyaları, goblenler, lüks ama geleneksel kumaşlar ve yerli antikacı dükkânlarından seçilmiş benzersiz aksesuarlar kullanılmıştı.

Enerjilerini, yeteneklerini, çabalarını ve paralarını şatonun restorasyonu ve dekorasyonu için harcamışlar ama sonuç fevkalade olmuştu. Tüm bu uğraşlara değdiğini biliyorlardı.

Küçük bir otel olarak Cormeron çok büyük başarı sağlamış, bu da onları memnun etmişti. Cormeron Şatosu, Loire'ın, Chinon, Chenonceaux, Azay-le-Rideau, Loches ve Montpoupon gibi halka açık ve yabancı ziyaretçileriyle popüler olmuş diğer büyük şatolarına çok yakındı.

Turistler küçük ve güzel Cormeron Şatosu'na lüksü, rahatlığı ve üstün servisi için geliyorlardı. Otel şiirsel bahçesi ve şatolara olan yakınlığıyla tanınmıştı. Otelin Loire'daki en iyi restoranlardan birine sahip olması da onun için artı bir puandı.

Agnes D'Auberville de en az Patsy kadar iyi bir dost ve güvenilir bir ortak olmuştu. Üç kadın, güzel bir arkadaşlığın tadını çıkartıyorlardı.

Meredith gibi Patsy de iki çocukla eşinden boşanmıştı. Çocukları ikizdi. Şu anda on yaşındaydılar ve yatılı okulda okuyorlardı. Agnes Patsy ile yaşıttı. İkisi de otuz sekiz yaşındaydı. Agnes ünlü aktör Alain D'Auberville'le evliydi ve altı yaşında, Chloe adında küçük bir kızları vardı.

Meredith, Green Park'taki turunu tamamlayınca Piccadilly'ye yürüdü. Onlarla olduğum için şanslıyım, birbirimizi çok iyi dengeleyiyoruz, Patsy ve Agnes, Havens'ın Avrupa'da başarılı olması için çok uğraştılar, diye düşündü.

Ritz oteline yaklaştığında köşede durdu ve yeşil ışığın yanmasını bekledi. Yeşil yanınca Piccadilly'ye geçti ve Brook caddesindeki Claridge's'e doğru yürüdü.

Meredith Londra'da yürümeyi seviyordu. Yürüyüş yaparken hem açık havada egzersiz yaparak dinleniyor hem de mutlu oluyordu. Hay Hill'dan dönerek Berkeley Meydanı'na yürüdü. Ama oradan geçerken meydanın ortasındaki küçük parkın, çıplak ağaçları ve sararmış çimenler üzerindeki kirli kar yığınlarıyla çok çirkin göründüğünü düşünmekten alamadı kendini.

Diğer yandan, Mayfair'deki tarihi evleri görmekten çok memnundu. Burası, Londra'nın en iyi tanıdığı yeri. 1974 yılında David Layton'la evlendiğinden beri, yani yirmi bir yıldır buraya hep gelirdi. O zamanlar yirmi üç yaşındaydı, genç sayılacak bir yaştaydı, ama aynı zamanda da olgun bir kadındı.

İngiltere Meredith'in üzerinde kalıcı bir etki bırakmıştı. Bura'nın sahillerinde huzurlu hissediyordu kendini. İngilizlerin görgülerini, kibarlıklarını ve espri anlayışlarını seviyordu.

Meredith onunla tanıştığında David Layton Connecticut'ta çalışan göçmen bir İngilizdi. Silver Lake'teki düğünlerinden sonra Meredith'i, kız kardeşi Claire, onun eşi ve çocuklarıyla tanıştırmak için Londra'ya getirmişti.

Meredith David'ten hoşlanmış, onu, evlenmeye karar verecek kadar sevmişti. Evliliklerinin yürümemesine çok üzülmüştü. Bu evliliği kurtarmak için gösterdiği içten çabalar bir işe yaramamış; en

sonunda David'ten boşanmak, yapabileceklerinin en iyisi, sorunun tek çözümü gibi görünmüştü ona.

Yürümeyen bu beraberliğin tek güzelliği, oğulları Jonathan'dı. Üzücü olan David'in bugünlerde oğlunu hiç görmemesiydi. 1980 yılında Kaliforniya'ya taşınmasından sonra ne doğuya gelip Jonathan'ı görmek için bir çaba göstermiş ne de Jonathan'ın onu ziyaret etmesi için batı yakasına davet etmişti.

David'in yokluğu, diye mırıldandı. Jon, David'in onu bu kadar ihmal edişini önemsemiyor görünse de, Meredith, en azından oğlunun hatırı için olayların daha farklı olmasını isterdim, demekten alamıyordu kendini. Jon babasından hiç bahsetmezdi.

Yalnız bir anne olmak bütün bu yıllar boyunca onun üzerinde bir baskı yaratmıştı ama Meredith bunu kabullenmişti. Kızı Cat'te olduğu gibi Jon'da da bir problem yaratmamıştı bu. Çabalarına, fedâkarlıklarına, verdiği sayısız tavizlere, tatlı sözlerle onları kandırmaya çalışmalarına, korkutmalarına ve karşılıksız sevgisine... değmişti sonunda. İyi bir anne olmak ona pahalıya patlamıştı ama çocuklarıyla gurur duyuyordu. Komik ama, kendisiyle de.

Cat ve Jon'u tek başına yetiştirdiği, kendi işini kurduğu ve büyüttüğü bu yıllar boyunca, bırakın başka erkeklerle flört etmeyi, tanışmak için bile zaman bulamamıştı. Birkaç erkek arkadaşı olmuştu ama nedense çocukları ve işi her zaman yolunu kesmiş, daha fazla ilerlemesine imkân tanımamıştı. Aslında bunu o kadar da çok önemsemiyordu; çünkü çocukları onun bütün dünyası olmuştu, bu hâlâ da böyleydi.

Dört yıl önce Brandon Leonard'la tanıştığında Meredith için bütün koşullar uygundu ama Brandon evliydi. Tanışmalarından kısa bir süre sonra Meredith, adamın, iddia ettiği gibi dul olmadığını anlamıştı. Daha da önemlisi Brandon'ın karısını ne terk etmeye ne de boşamaya niyeti vardı. Kısacası adam kendine hem bir metres hem de bir eş istiyordu. Meredith ikinci kadın rolünü kabul etmediği için arkadaşlıklarını sona erdirmişti.

Geçen yıl Eylül ayında çıktığı Londra seyahati sırasında, Patsy onu ilginç bir heykel sergisinin açılışı için Bond Caddesindeki Lardner Galerisine götürmüştü.

Arplerin ve Brancusilerin, Mooreların, Hepworthların ve Giaco-

mettilerin arasında dolaşırken galerinin sahibi Reed Jamison'u gördü.

Reed, uzun boylu, esmer, yakışıklı ve karizmatikti. Meredith'in uzun zamandır tanıştığı en yakışıklı erkekti. Ve Meredith'e uygun görünüyordu. "Dikkatli ol," diye uyardı Patsy onu. Meredith ne demek istediğini sorduğunda da Patsy, "Dikkat et. Çok mükemmel ama zor bir erkektir," demişti. Meredith Patsy'yi daha fazla açıklamaya yapması için sıkıştırmıştı. Patsy anlaşılması güç bir şekilde, "Tanrı hepimizi seks düşkünü Byron kahramanından korusun. Oh tatlım, Heatcliff'in gölgesi bunlar," diye söylenmişti.

Meredith tam Patsy'nin söylediklerini çözmeye çalışırken Reed Jamison onu görmüş ve o an onunla olmayı kafasına koymuştu.

Reed'e yaklaştığı anda Meredith onun etkisi altına girmiş ama ilerleyen aylarda birdenbire ve umulmadık bir şekilde ondan rahatsız olduğunu hissetmeye başlamıştı. Ve yavaş yavaş bu ilişkiyi koparmaya karar vermişti.

Geçen kasım ayında Reed'in New York'u son ziyareti sırasında sorunlar çıkmıştı. Reed sürekli surat asmış, tartışmacı ve sahiplenen bir tutum içine girmişti. Dahası Meredith onda bir kabadayılık sezinlemiş, bu da onu korkutmuştu.

Bu gece ona, bir daha onu göremeyeceğini, ilişkilerinin bittiğini söyleyecekti. Böyle olsun istememişti ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu.

Öğle yemeğinde Patsy, "Ne diye dert ediyorsun? Bu akşam onunla yemeğe çık. Hiçbir şey söyleme. Yarın Göller Bölgesine ve Yorkshire'a gidiyoruz. Sonra da Paris'e gideceksin. Bu konuda kendini yıpratma. Dert açacak bir yüzleşmeye gerek yok," demişti.

Meredith, "Bittiğini ona söylemeliyim. Görmüyor musun, artık onu yanımda istemediğimi açıkça söylemezsem, her zaman hayatıma girip başımı ağrıtabilir," diye karşılık vermişti.

Patsy merakla, "Ters giden neydi?" diye sordu.

"Reed'in ta kendisi. Bana göre fazla karmaşık bir adam."

Patsy, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama, ben sana böyle olacağını söylemiştim," diye söylendi.

"Önemli değil, söyleyebilirsin Patsy. Çünkü beni uyardıydın ve en başından beri o konuda haklıydın."

Sonra daha başka konulara girmişlerdi, ama Meredith, şimdi

acaba Patsy haklı mı diye merak etmekten alamıyordu kendini. Reed'le yemek yiyip hiçbir şey söylememek çok daha kolay olmayacak mıydı?

Brook Caddesine doğru dönerken, belki böyle yapmalıyım, diye düşündü.

Claridge's'in merdivenlerini çıkarken üniformalı kapıcı, "İyi günler, bayan," dedi.

Meredith gülümseyerek, "İyi günler," diye karşılık verdi ve otele kapısını itti.

Meredith lobiden geçerken asansör görevlisi Martin ona selam verdi ve asansörü hazırladı.

"Meredith!"

O kibar ve kalın erkek sesini duyunca Meredith olduğu yerde donakaldı.

Yavaşça dönerek, yüzüne yapmacık bir tebessüm yerleştirdi ve adını seslenen adama doğru yürüdü. "Reed! Merhaba! Çok erkencisin."

Reed gülümsedi, elini Meredith'in beline dolayıp kendine doğru çekti ve yanağından öptü. "Arkadaşlarla çay içiyoruz," dedikten sonra başını, lobiye açılan çay salonunun kapısına doğru çevirdi ve masalardan birinde oturan arkadaşlarını gösterdi. İçeride beş çay servisi yapılıyor ve bir kuartet, keman çalıyordu.

"Sevgilim, seni görmek çok güzel," diyerek Meredith'in gözlerinin içine baktı Reed. "Seni özledim, ama bunu bu sabah telefonda sana söylemiştim zaten. Aslında şu anda tam, aşağı inip bize katılman için seni odandan almaya gidiyordum. Sonra asansöre doğru yürüdüğünü gördüm." Meredith'i kolundan tuttu ve salona doğru çekti.

Meredith başını sallayarak Reed'e karşı koydu ve olduğu yerden kıpırdamadı. "Reed, gelemem. Teşekkür ederim; davetin çok büyük bir incelik ama, yemekten önce yapmam gereken bir sürü işim var." Saatine bir göz atıp ekledi. "Saat neredeyse beş. Altı buçukta buluşuyoruz değil mi?"

"Evet. Tabii randevuyu daha erkene almazsan. Hadi gel bize katıl," diye ısrar etti ve Meredith'i salona götürmeyi denedi tekrar.

Meredith yumuşak bir ses tonuyla, "Lütfen Reed, burada olay çıkartma. Şu anda çay içemem. Yapmam gereken telefon konuşmaları var ve yemek için üzerimi değiştirmeliyim."

“Çok güzel,” dedi Reed. “Fazla şık giyinme. Seni bu akşam arka sokaklarda bir yere götürüyorum.” Meredith’in kolunu kabaca bı-raktı ve oradan uzaklaştı.

Meredith zoraki bir tebessümden sonra, “Görüştürüz Reed,” di-ye mırıldandı. Onun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden döndü ve hızla asansöre doğru yürüdü.

Süitine girince, pelerinini çıkarttı ve kahverengi tayyörünün düğmelerini açtı, sonra da yatak odasına gitti. Gardrop kapağını açıp, askıdaki elbiselerine bir göz attı. Yemekte giymek için siyah bir tayyörde karar kıldı. İçinden, keşke Reed Jamison’la hiç tanış-mamış olsaydım, diye geçirdi.

Saat tam altı buçukta kapı vuruldu. Meredith gelenin Reed Jamison olduğunu biliyordu.

Yatak odasından oturma odasına geçip ceketinin düğmelerini ilikledi. Kapıyı açmadan önce yüzüne hoş bir tebessüm yerleştirdi. Reed, Meredith'i yanağından öperek, "Umarım çok erken gelmedim," dedi.

Meredith, "Tam zamanında geldin," diye cevap verdi ve Reed'in içeri girebilmesi için geri çekildi. "Çantamı ve paltomu alayım, hemen çıkalım."

"Ama restorana gitmek için daha çok erken sevgilim. Neden burada bir şeyler içmiyoruz?" Paltosunu koltuğun üzerine bıraktı ve oturma odasına doğru yürüdü. Etrafa bir göz attıktan sonra şöminenin yanına geldi ve kenarına yaslanıp şık bir poz verdi.

Meredith sıcak görünmeye çalışarak, "Tamam," dedi ama içinden keşke süite kadar gelmeseydi, diye düşünmekten alamadı kendini. Onun lobiden telefon edeceğini zannetmişti. Kat görevlisinin ziline basarak boğazını temizledi ve, "Ne istersin?" diye sordu.

"Skoç ve soda lütfen, tatlım."

Meredith laf olsun diye, "Yemek için nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ah-ha, bu bir sürpriz."

"Arka sokaklarda bir yere gideceğimizi söylemiştin."

"Seni mükemmel bir Çin lokantasına götürüyorum. Biraz sıradışı bir yer ama seveceksin. Kendine özgü bir havası var, Londra'da bulabileceğin en güzel Çin yemekleri bu restoranda yapılır. İnsanı aşağılayan kaprisli batı restoranları gibi değil, samimi bir yer."

Meredith, "Görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı ve görevlinin kapıyı çaldığını duyunca fuayeye doğru yürüdü. İçkilerini söyledikten sonra şöminenin yanına geri döndü ve oturdu. Reed

dikkatle ona baktı ve duruşunu biraz değiştirip öne doğru eğildi. “Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın sevgilim,” dedi.

“Oh?” Meredith merak dolu gözlerle Reed’e baktı. “Çaya gelip, arkadaşlarınla tanışmadığım için mi?”

“Hayır, tabii ki hayır. O önemli değil. Ama beni şaşırtan, seni eve davet ettiğim halde Patsy ile öğle yemeği yemen.”

Meredith şaşkına dönmüştü. “Ama Reed, Patsy ve benim konuşmamız gereken bir sürü iş vardı. Ayrıca geçen hafta sen daha New York’tayken, sana yapmam gereken bir sürü işim olduğunu söylemiştim ve...”

Reed alaycı bir kahkahayla sözünü kesti Meredith’in. “Oh, gerçekten mi! Eminim Patsy ile olan işlerini telefonda da halledebilirsiniz.”

“Hayır, halledemezdim,” diye bağırdı Meredith; duyduğu öfkeyle ses tonu yükselmişti. Reed’den nefret ediyordu. Reed’in onun işini ciddiye almadığını bir kez daha fark etti. Öfkesini bastırarak, sakın bir ses tonuyla, “Konuşacak iş meselelerimiz vardı ve onu görmeyi çok istiyordum.”

“Ama beni görmeyi çok istemiyordun.”

“Reed, lütfen...”

Kapı güçlü bir şekilde çalındı ve görevli içki tepsisiyle içeri girdi. Meredith ayağa kalktı, teşekkür edip bahşiş için kütüblasına koyduğu bozuklukları verdi. Reed’e içkisini uzattıktan sonra, kendi içkisini alıp kanepeye oturdu.

Reed, skoç ve sodasından bir yudum alıp, “Şerefe,” dedi.

“Şerefe!” Meredith kadehi dudaklarına değdirip sonra da kahve masasının üzerine koydu. Canı bu gece içmek istemiyordu.

Reed bir daha Meredith’e baktı; bu defa gülümsüyordu.

Meredith o gergin anın sona ermesiyle rahatlamıştı. Reed’in bu gece suratını çok asmaması ilginçti, lobideki haliyle kıyaslanınca şu an çok iyi durumda olduğu kesindi.

“Bir iki ay içinde Londra’ya taşınmayı planladığını söyledin mi Patsy’ye?” diye sordu.

Meredith çok şaşırmıştı. “Bunu da nerden çıkardın Reed? Hiç bir yere taşınmıyorum ben.”

“Kasım ayında ben New York’tayken kesinlikle Londra’da yaşamayı planladığını ima etmiştin.”

“Hayır etmedim.”

“Meredith, nasıl böyle bir şey söylersin! Böyle devam etmemizin benim için çok zor olduğunu ve Atlas Okyanusu aramızda olduğu sürece ilişkimizi yürütemeyeceğimizi sana açık açık söylemiştim. Burada benimle olmanı istediğimi yeterince belli ettim sanırım. Ve sen de kabul ettin.”

“Reed bu doğru değil, etmedim.”

“Ettin.”

“Sadece öyle olduğunu hayal ettin. Bu konuda sana hiçbir zaman ümit vermedim, vermem de.”

Reed, Meredith’e baktı, duyduğu öfke gözlerinden okunuyordu.

“Kesinlikle hatırlıyorum ki sana burada, Londra’da ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Ve sen de gelmeyi kabul ettin.”

Meredith kesinlikle böyle bir şey dediğini hatırlamıyordu ve Reed yanına gelip kanepeye oturduğunda bunu söylemek üzereydi.

“Neyin var sevgilim? Neden böyle davranıyorsun?” diye sordu. Meredith’e daha da yaklaşmış kolunu kanepenin arkasına atmıştı. “Zorluk çıkartma sevgilim; sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun. Sana ihtiyacım var Meredith, ve *burada* ihtiyacım var. New York’ta değil, Londra’da benimle yaşamamı istiyorum. Amerika’dayken bunu sana söylemiştim. Bir an önce işini bırakıp taşınacağını ve daima burada benimle oturacağını düşünmüştüm.”

“Reed, beni gerçekten yanlış anlamışsın. Nasıl olduğunu bilmiyorum... ama bir şekilde olmuş. İşimi bırakmak gibi bir niyetim yok.”

“O zaman bırakma sevgilim. Her ne kadar gerekli olmasa da, çalışmak istiyorsan çalışabilirsin. Ama ben ikimizi de mükemmel bir şekilde geçindirebilirim, bunu çok iyi biliyorsun. Galeriye unut, o benim için çok önemli değil, sadece bir hobi. Biliyorsun ki ailemden gelen kendime ait çok büyük bir gelirim var. Babam öldüğünde, unvanını büyük oğul olduğu için Monty alacak; ama annemin parası bana kalıyor.”

Meredith sessizce oturup ona bakmaya başladı. Dili tutulmuştu, ümitsizlik içindeydi. Hiç beklemediği bir anda Reed onu kollarının arasına çekti. Uzun boylu, yapılı ve güçlü bir adamdı. Meredith’in elini tutmuş, sonra başını kendine doğru çekerek dudaklarını onun kilerin üzerine bastırmıştı.

Meredith mücadele etti ve onu biraz da olsa itmeyi başardı; kendini kanepenin üzerine doğru çekerek onun kollarından kurtulmayı denedi.

Reed birdenbire bıraktı Meredith'i. Ama en az onu kucağına çekerken olduğu kadar kabaydı. Tuhaf tuhaf bakarak buz gibi bir sesle, "Neden cüzamlıymışım gibi uzaklaştın benden? Sorun ne?" diye sordu.

Meredith dudağını ısırды, hiçbir şey söylemedi. Sonra ayağa kalkıp hızla pencereye doğru yürüdü ve dışarıya bakmaya başladı.

Soğuk bir sessizlik kapladı odayı.

Meredith içinden titriyordu. Bu işi halletmek, onunla ilişkisini bitirmek ve bütün bunları yaparken olabildiğince nazik olmak istiyordu. Ama Reed işi yokuşa sürüyor, daha da kötüsü olmadık şeyler hayal ediyordu.

Bir ya da iki dakika sonra Meredith biraz daha sakinleşmişti. Reed'in yüzünü görebilmek için döndü; yumuşak bir ses tonuyla ve ağır ağır, "Reed, dinle beni... ilişkimiz... artık iyi gitmiyor. Haftalardır bu böyle," dedi.

"Bunu nasıl söylersin. New York'ta çok harika zaman geçirdik. Eğer yanlış hatırlamıyorsam sadece bir ay önceydi."

Meredith yoğun bir üzüntüyle başını salladı. Onu fazla yıpratmamak için düşünceli olmaya çalışıyor ama içinden bir ses de hissettiklerini açıkça ifade etmesi gerektiğini söylüyordu. "Harika değildi Reed, en azından benim için. Farklı karakterlerde olduğumuzu ve birbirimize uygun olmadığımızı anladım. Artık seninle mutlu olmadığımı hissediyorum; ilişkimizin uçurumun kenarında olduğunu ve daha fazla süremeyeceğini biliyorum."

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Eğer bu kadar uzakta değil de burada yaşıyor olsaydın her şey daha farklı olurdu. Lütfen Londra'ya, benim yanıma taşın Meredith."

"Reed, biraz önce sana bir geleceğimiz olduğuna inanmadığımı söylemiştim. Her neyse, işim konusunda da çok kararlıyım."

"Lütfen böyle konuşma Meredith. İddia ettiğin gibi kariyerine düşkün bir kadın olduğuna bir dakika bile inanmadım çünkü eğer öyle biri olsaydın seni asla sevmezdim. Seni seviyorum."

Meredith susuyordu.

Reed sözlerini tekrarladı. "Seni seviyorum."

“Oh, Reed, çok üzgünüm . . . ama ben böyle hissetmiyorum.”

Reed’in gözleri küçüldü, fısıltıyla, “Ama bunu bana belli etmedin,” dedi.

“Geçen sonbahar senden çok etkilendiğimi kabul ediyorum. Ama sadece bir *etkilenmeydi* bu, ne azı ne fazlası. Sana gelecek için bir söz vermedim, veremem.”

“Çok güzel bir ilişkimiz vardı Meredith. Neden böyle konuşuyorsun?”

Meredith derin bir nefes alıp devam etti. “Benim özel yaşantımı, aile hayatımı, çocuklarımı, işimi ciddiye almadığını anlamam uzun sürmedi. Çocuklarımın varlığını ne sen ne de bir başkası için inkâr edemem; bu yüzden de işimi bırakmayacağım. Onlar benim için çok daha önemli. Hem ben, işim için emek verdim, yıllarımı harcadım.”

“Hiç benim beklentilerime uygun konuşmuyorsun Meredith,” dedi Reed. Sesi soğuk ve kırgındı. “Tamamen farklı olduğunu düşünmüştüm. Seni eski tarz değerleri olan, muhafazakâr bir kadın zannetmiştim. Ne kadar yanlış bir yargıya varmışım. Değerlendirmelerimin bu kadar gerçekten uzak olduğuna inanamıyorum.” Sonra kaşının birini kaldırarak, “Ya da belki sen beni kandırdın,” dedi.

Meredith soğuk bir ses tonuyla, ağır ağır cevap verdi. “Hayati önem taşıyan bir konuya parmak bastığını biliyorsun Reed. Senin beklentilerinin ne kadar yoğun olduğunu *hissede biliyorum*, ben bunları karşılayamam. Kasım ayında şunu fark ettim ki, sen hayatımdaki en değerli şeyin kendin olduğunu zannediyorsun. Üzgünüm ama değilsin. Seni bu gece görmek istememin sebebi buydu; sana bunları açıklamak, duygularımdan bahsetmek ve ilişkimizi sona erdirmek.”

Reed Jamison’un neredeyse dili tutulmuştu. Kırk bir yıllık yaşamı boyunca bir kadın tarafından terk edilmemişti hiç. Kontrolü elinde tutarak idareyi sağlayan da, kadınları, kukla gibi iplerini oynatarak kendi kalıpları içine sokan da, ilişkileri başlatan da, bitiren de o olmuştu hep.

Meredith’e bakmaya devam etti. Onu alt eden ilk kadındı Meredith. Korkunç bir öfke kapladı içini. Ayağa kalktı ve ateş püsküren gözleriyle Meredith’e baktı. “Seninle evlenmek gibi bir hataya düş-

meden, ne tür bir kadın olduğunu öğrendiğim için çok mutluyum,” diye bağırdı.

Reed başka bir laf etmeden yürüdü. Paltosunu aldı ve kapıyı çarparak çıktı. O kadar hızlı çarptı ki sarsıntıdan avizenin taşları şangırdadı.

Meredith kapıya doğru koşup anahtarı çevirdi. Kapıya yaslanıp birkaç dakika öylece kalakaldı. Titriyordu. Biraz sakinleştikten sonra masaya doğru yürüdü, oturdu ve Patsy’nin numarasını çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı. Tam kapatacağı ki Patsy’nin sesini duydu. “Alo?”

“Patsy, benim. Biraz önce Reed buradaydı, ve ona ilişkimizin bittiğini söyledim. Gitti... Öfkeyle dışarı fırladı.”

“İyi işte, kurtarmışsın kendini. Yani ona söylemekle demek istiyorum. Ve doğal olarak dargın ayrıldınız. Törensiz ayrılıklara pek alışkın değildir. Bunun, onun sorununun bir parçası olduğunu biliyorsun. Kadınlar onu o kadar çok şımartmışlar ki, kendisini, Tanrı’nın kadınlara gönderdiği bir lütuf olarak görüyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Eski tabirle, o tam anlamıyla şovenist bir erkek domuz. Sanırım bunu geçen sefer New York’a geldiğinde fark ettim. Ne işimi ne de hayatımı ciddiye alıyor. Sadece kendisiyle ilgileniyor. Onunla bir yuva kurmak için buraya gelmeyeişime bir anlam veremiyor. Benimle evlenmek istediğini söyledi bana.”

“Teklif etti mi? İyi iyi! İtiraf etmeliyim ki onu avuçlarının içine almışsın. Tina Longdon’dan boşandığından beri tam bir Kazanova gibi davranıyordu.”

“Bu ne demek?”

“Bu tür erkekleri bilirsin... *beni benim kurallarım ile sev tatlım. Her şey için teşekkürler. Elveda...* Vurup kaçarlar. Bu tiplere Kazanova denir. Reed’in yüzünden acı çeken bir sürü kadın tanıdım.”

“Neden bana söylemedin?”

“Söyledim Meredith, en azından elimden geldiğince uyarmaya çalıştım seni. Zor bir adam olduğunu söylemiştim.”

“Aslında sen bana onun Byron kahramanı olduğunu ya da buna benzer bir şeyler söylemiştin ama ne demek istediğini anlamamıştım o zaman.”

“Oh, bu yıllardır yaptığı bir numara sadece. Aslında bir rol.

Ama sanırım rolünü oldukça etkili oynuyor çünkü kadınlarla uzun bir geçmişi var. Rol yapmaya ihtiyacı da yok aslında; bencilliği olmasa, çoğu zaman çok sevimli biri çünkü.”

“Çok doğru. Ama sence kadınlar onun ağına... seks için mi düşüyorlar?”

“Evet sanırım öyle. Kabul edelim ki çoğu bu yüzden düşüyor. İçin için yanan gözler, duygusal bakışlar, melankolik tavırlar... insanlara çekici gelebilir. Kederli Heatclifflere bayılan bir sürü kadın var bu dünyada; onları değiştirip mutlu etmek istiyorlar.” Patsy bir ara duraksadı ve sonra, “Seni ona çeken şeylerden biri de bu değil miydi?” diye sordu.

Meredith, “Hayır,” diye cevapladı. “Doğrusunu söylemek gerekirse o, geçen kasım ayında New York’tayken çok kabalaştı ve karamsarlaştı. Ve bu tavrı beni iğrendirdi.”

Patsy güldü. “Bahse girerim öyle olmuştur. Her neyse, esas konu onu terk ettiğin için kendini kötü hissetmemen.”

Meredith güldü. “Kötü hissetmiyorum. Doğal olarak başkalarının duygularını incitmekten zevk almıyorum ama, böyle olmak zorundaydı. Reed’e söylemeliydim. Başka türlü bitiremezdik.”

“Anlıyorum.”

“Reed’in, tam olarak ne hissettiğimi bilmesi gerekiyordu. Hem de hemen. Daha fazla sürüklemek istemedim ilişkiyi, böylesi daha iyiydi. Eğer sürseydi, sonunda daha fazla acı verebilirdi.”

“Bilmiyor muyum sanıyorsun!” diye konuştu Patsy. “Boşanmamız yüzünden Tony yıllarca acı çekti. Beni suçluyor tabii. Dinle beni, akşam yemeğine bana gelmek ister misin? Eğer yalnız kalmak istemiyorsan, dışarı da çıkabiliriz...”

“Çok tatlısın Patsy, ama bu akşam burada kalmak istiyorum. Yemek için oda servisini arayacağım ve sonra da bavulumu hazırlamayı düşünüyorum. Yarın beni altıda alacağını söylemiştin değil mi?”

“Evet. Ama ne yazık ki daha erken çıkmak zorundayız. Dört saat yolumuz var, trafik olmazsa belki üç buçuk. Keswick’te oyalanacağız, oradan da Ripon’a gideceğiz. Bir güne sığdırmamız gereken çok iş var. Aslında geceyi Ripon’da geçirebiliriz.”

“Sorun değil. Ama Patsy?”

“Evet?”

“Ben Reed’i o kadar çok incittiğimi düşünmüyorum, sen ne dersin?”

“Onun üzerindeki etkini küçümseme. İncitmiş olabilirsin.”

“Sanırım egosunu zedeledim, hepsi bu.”

“Oh, kuşkusuz Meredith. Bundan eminim. Bir şeyden daha eminim, o da çekici Kazanovamızın sana çok bağlı olduğu. Ama ne yapalım, yapılacak pek bir şey yok... sonunda Waterloo yenilgisiyle yüzleşti.”

Meredith uyuyamadı.

Uzun süre yatakta döndü durdu, en sonunda öfkeyle fırlayıp kalktı. Üzerine yünlü bir sabahlık geçirip, oturma odasındaki koltuğa oturdu. Beyni çok yorulmuştu.

Ağır kadife perdeleri çekmemişti; ay ışığı müslin perdelerden içeri sızıyordu. Odadaki her şey ayışığından dolayı gümüşsü bir renge bürünmüş, içerisi huzur dolu bir ortama dönüşmüştü.

Meredith koltuğun üzerindeki ipek minderlere yaslandı, Reed'i düşünüyordu. Ayrılıkları ne kadar tatsız olmuştu. Onunla ilişkiye girerek ne kadar aptalca bir hata yapmıştı. Kırk dört yaşındaydı. Olacakları tahmin etmeliydi.

Erkekler konusunda ne kadar şansızdı. Her zaman.

Hayır, bu pek doğru değildi.

Karşısına bir kere doğru bir erkek çıkmıştı. Tam ona göre biriydi. Ve ölmüştü. Çok genç yaşta ölmüştü. Bu kadar zamansız bir ölüm... herkes böyle demişti. Ne kadar doğrudu.

Otuz altı yaşında ölmek Tanrının kötü bir oyunu değil de neydi?

Meredith bu soruyu kendine binlerce defa sormuştu. Bu zamansız ve kötü ölüm için bir sebep bulmaya çalışmış hiçbir şey bulamamıştı. Hiçbir anlamı yoktu, hiç.

Ve Meredith yalnızlığıyla başbaşa kalmıştı.

Cat vardı yanında ama, daha yeni yürümeye başlamıştı. Ve Amelia, zavallı Amelia. Sadece ikisi onun yalnızlığını ve acısını paylaşmışlardı. Amelia'yla ikisi ne kadar çok yas tutmuşlardı arkasından... yıllarca. Onu, seven iki kadın; Amelia ve Meredith.

Onun için her zaman yas tutacağım, diye düşündü Meredith. O eski tanıdık keder yeniden ortaya çıkmış, boğazına bir şeyler düğümlemişti. Oh, Jack, niye öldün? Yirmi iki yıldır ne kadar çok sormuştu bu soruyu kendine. Cevabı yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Ve kaç defa kendine, ne zaman Jack gibi bir adamla karşılaşacağım, diye sormuştu. Hiçbir zaman karşılaşmayacaktı, bunu biliyordu artık. Çünkü onun gibi adamlar yok denecek kadar azdı. Jack daha yirmi iki yaşındayken çocukluk aşkı Amelia ile evlenmişti. Amelia. Amelia attan düşmüştü. Yirmi beş yaşındaydı ve hamileydi. Bebeğini kaybetmiş, felç olmuş ve tekerlekli sandalyeye mahkûm edilmişti. Ama Jack Amelia'yı seviyordu; onu her zaman sevecek, bağrına basacak ve kocası olmaya devam edecekti. Bunu Meredith'e söylemiş, o da anlayış göstermişti. Meredith Amelia'ı seviyordu, Amelia da onları aynı şekilde seviyordu. Cat'i bile.

Amelia, kendine özgü sessizliği ve tebessümüyle onları ve ilişkilerini onayladığını belli etmiş; sevgileri, bağlılıkları ve nezaketleri için minnettarlığını belirtmişti her zaman.

Jack.

Sarışın, mavi gözlü, yanık tenliydi. Çok hareketli, neşeli, enerji ve hayat dolu bir adamdı. Esprileri, uzun hikâyeleri ve kahkahaları hiç eksik olmazdı. Meredith daha ilk görüşte âşık olmuştu Jack'e. Yıldırım aşkı.

Bu, şimdi çok eskilerde kalmıştı.

1969'un Mayıs ayıydı.

Sadece on sekiz yaşındaydı.

Meredith gözlerini kapattı. Jack'in yüzünü gözünün önüne getirebiliyordu. Onun bakışlarıyla hipnotize olduğu gün neler hissettiğini hatırladı.

Bir erkek için ne kadar güzel bir yüz, ne kadar hoş bir ağız, ne kadar sıra dışı gözler, diye düşünmüştü. Gökyüzü maviliğindeydi gözleri...

Ve bunca yıldan sonra, bu gece Meredith kendini o mayıs gününü tekrar yaşıyormuş gibi hissetti... üçünün de görüntüsü belirdi gözlerinin önünde. Ne kadar net... ne kadar canlı ve parlaktı... Meredith, Jack ve Amelia.

Yıllar ortadan kalkmıştı sanki.

Meredith zamanda geçmişe yuvarlandı... o günlere geri döndü.

"Size yardım edebilir miyim?" diye kibarca sordu genç adam. Oturduğu merdivenlerden kalktı, güneş gözlüklerini çıkarıp Meredith'e bakmaya başladı.

Meredith, "Bay Silver'ı arıyorum," diye cevap verdi. Bisikletinden atladı, heyecandan ve şaşkınlıktan neredeyse düşüyordu. Nedense bu yakışıklı adamın karşısında utangaçlığı tutmuştu. Genç adam çok iyi giyinmişti. Üzerinde gri bir pantolon vardı. Açık mavi gömleğinin üzerine koyu mavi renkte kaşmir bir kazak geçirmişti.

Adam elini uzatarak, "Buldunuz. Ben Bay Silver," dedi.

"Bay Jack Silver?" diye sordu Meredith.

"Evet. Ve yaşayan tek Bay Silver. En azından benim bildiğim. Gerisi orada," diyerek arka taraftaki arsayı işaret etti.

Meredith onun gösterdiği yöne doğru bakınca ağaçların sağ tarafında küçük bir mezarlığın duvarlarını gördü. "Kendinize ait mezarlığınız mı var?" diye sordu. Korkmuştu.

Jack başıyla onayladı. Yüzünde sorgulayan bir ifadeyle, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Gazete ilanındaki... resepsiyonistlik işi için gelmiştim."

"Oh, evet tabii. Kiminle konuşuyorum şu anda acaba?"

"Ben Meredith Stratton."

"Merhaba Meredith Stratton. Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek elini bir daha uzattı.

Meredith onun elini tuttu ve bir iki saniye tokalaştılar.

Jack, Meredith'in elini bırakmıyordu. Sonra gülümsedi, güzel dişleri ortaya çıkmıştı. Yanık teninde bembeyaz parlıyorlardı.

Meredith de ona gülümsedi, ondan hoşlanmıştı.

Hiçbir sebep yokken Jack gülmeye başladı.

Meredith de güldü. Daha önce hiç, tanımadığı bir adamın etkisi altına girmemişti.

Jack elini tutmaya devam ederek, ona yolu gösterdi. "İçeri gel. Ama sanırım bisikletini orada bırakmak zorundasın," diyerek sırtıttı.

Meredith başıyla onayladı, gözleri kararıyordu. Sonra elini Jack'inkinden kurtardı ve bisikletini sundurmanın parmaklıklarına yasladı.

"Bisikletin çok güzel."

"Benim değil. Ödünç aldım. Buraya gelebilmenin tek yolu buydu."

“Nereden geliyorsun?”

“New Preston. Waramaug gölünün yukarısında oturuyoruz.” Çevresine bakarken, etrafı çimen ve çiçek kaplı göle takıldı gözü. “Çok güzel bir gölünüz var.”

“Silver Lake. Birkaç yıl önce, daha doğrusu birkaç yüzyıl önce yerli bir adı varmış, Wappaconaca gölü galiba. Ama atalarından bir tanesi burayı satın alınca yerli halk buraya Silver Lake demeye başlamış ve adı öyle kalmış. Burası da tabii ki Silver Lake Oteli. 1832’de burayı satın alan büyük büyük dedem yaptırmış... Yüz altmış üç yıl önce yani.”

Meredith otele doğru baktı. “Çok güzel bir eski yapı.”

“Hadi gel, içeri girelim. Amelia ile tanışmanı istiyorum.”

Kapıdan içeri adımını attığı anda buranın özel bir yer olduğunu anlamıştı Meredith. Duvarlar bulut renginde boyanmıştı ve girişe çok sıcak bir hava veriyordu. Yerler o kadar güzel cilalanmıştı ki siyah bir ayna gibi parlıyordu; antika olduğu anlaşılan eski bir oymalı sandık, iki sandalye ve küçük bir masa göze çarpıyordu. Amatör bir göz bile, bunların ne kadar değerli olduklarını anlayabilirdi.

Her yerde büyük kristal vazoların ve Çin porseleninden yapılmış kâselerin içine yerleştirilmiş taze çiçekler vardı; birbirine karışmış çiçek kokuları Meredith’in başını döndürdü... mimoza, sümbül ve nergislerin kokusu, balmumu, kurutulmuş gül ile bir yerdeki bir ocağın üzerinde kaynayan elmaların kokusuna karışmıştı.

Tüm bunları büyümüş gözlerle inceleyen Meredith şaşırmıştı. Daha önce hiç hissetmediği, merak, heyecan ve mutluluk karışımı bir duygu kaplamıştı içini.

İşe alınması için dua ediyordu içinden. Küçük antika masaya ve üzerindeki porselen lamba ve telefona bakarken, bu giriş holünde resepsiyonist olarak misafirlere hoşgeldiniz demenin ne kadar güzel olacağını düşünmekten alamıyordu kendini. Çocukları seviyordu, ama bu iş bebek bakıcılığından çok daha cazipti.

Jack, Meredith’e rehberlik ederek ilerledi ve koridorun sonundaki kapıyı açtı. Sırtı kapıya dönük bir kadın masasında oturmuş, pencereden dışarıya bakıyordu.

Jack, “Amelia. Sonunda resepsiyonistlik işi için bir adayımız var,” dedi.

Kadın yavaşça döndü; Meredith o an kadının tekerlekli sandal-

yede oturduğunu anladı. Onun bakışlarına karşılık verirken Meredith'in neredeyse nefesi kesilmişti. Kadının güzelliği onu ürküt-müştü. Ortadan ayrılmış siyah saçları kalp şeklindeki soluk yüzü-nün iki yanına bırakılmıştı. Çıkık elmacık kemikleri, gamzeli ya-nakları, şehvetli ağzı ve yay gibi siyah kaşlarının altındaki parlak ye-şil gözleriyle mükemmel görünüyordu. Meredith *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki kadın bu, diye düşündü.

Amelia, "Çok garip bakıyorsun? İyi misin?" diye sordu.

Meredith, "Oh, evet iyiyim. *Özür dilerim*. Size böyle baktığım için beni affedin, çok kabayım," dedi. Genç ve zeki olduğu için keli-meler ağzından dökülüvermişti. "Çok güzelsiniz. *Rüzgâr Gibi Geçti* filminde oynayan Vivien Leigh'a benziyorsunuz. Bunu size herkes söylemiyor mu?"

"Herkes değil. İltifatların için teşekkür ederim," diye cevapladı Amelia. Jack'le birbirlerine baktılar.

Jack boğazını temizledi ve kontrolü eline aldı. "Amelia sevgilim, seni Bayan Meredith Stratton'la tanıştırayım. Bayan Stratton, bu benim karım Bayan Amelia Silver."

Meredith cilalı ahşap zeminde yürüyüp kadının narin elini sıktı ve güzelliğinden çarpılmış bir halde eski yerine döndü.

"Lütfen oturun Bayan Stratton, rahatınıza bakın," diye mırıl-dandı Amelia.

Meredith pamuklu kumaştan dikilmiş eteğini çekiştirerek kol-tuklardan birine oturdu. "Teşekkür ederim. Bana Meredith derse-niz sevinirim. *Bayan Stratton*'a pek alışkın değilim de."

Amelia'nın küçük ağzında yeniden bir tebessüm belirdi. "Seni ilk adınla çağırmak beni de mutlu eder."

Karısının sağ tarafında, pencerenin önünde oturan Jack, "Mere-dith, New Preston'dan geliyor. En azından, bu sabah buraya gel-mek için bisikletiyle yola çıktığı yer orası," diye açıklama yaptı. Sonra Meredith'e doğru yöneldi ve devam etti. "Ama aslında Avustralyalısın, değil mi?"

Meredith başıyla onayladı. "Sidney. Ama nerden biliyorsunuz? Ah, benim berbat telaffuzumdan değil mi?"

Amelia, "Berbat değil; ama Avustralyalılara özgü bir tarzın var. Şimdi anlat bakalım, Connecticut'a ne zaman geldin?" dedi.

"Geçen yıl. Bu haziranda bir yıl olacak. Buraya Paulsonlar'la

geldim. Onlar Sidney’de tanıştığım Amerikalı bir aile. Bay Paulson bir reklam ajansında çalışıyordu. Sidney’de onların çocuklarına bakıcılık yaptım.”

“Ve şimdi onlardan ayrılmak istiyorsun. Sebebini öğrenebilir miyiz?”

“İşimi değiştirmek istedim Bay Silver. Ama olaylar bundan biraz daha karışık... Bay Paulson’un yine tayini çıktı. Bu sefer Güney Afrika’ya gidiyor. Aile Johannesburg’a taşınacak. Benim de onlarla gitmemi istiyorlar ama ben Connecticut’ı bırakıp gitmek istemiyorum. Amerika’da yaşamak istiyorum. Burası hayatımda gördüğüm en güzel yer.”

Amelia’nın kafası karışmış gibiydi. “Peki ailen? Ailen Avustralya’da. Onlar bu konuda ne düşünüyor? Eminim onlar eve geri dönmeyi istiyorlardır.”

“Oh, hayır istemiyorlar... yani... şey... onlar... hayatta değil. Öldüler, evet öldüler. Bir... trafik kazasında. Ben o zaman on yaşıyordum.” Meredith, “On yaşıyordum,” diye tekrarladı.

“Oh zavallı kız,” dedi Amelia. Yüzü değişmiş, sevgi dolu bir ifadeye bürünmüştü. “Senin için ne kadar üzücü bir olay. Peki orda aileden başka kimse yok mu? Akrabaların falan?”

“Hayır yok. Hiç kimse yok.”

“Bu kadar yalnız olman ne kadar korkunç bir şey.” Amelia sandalyesini Jack’e doğru çevirdi ve, “Öyle değil mi sevgilim?” diye sordu.

“Evet öyle.”

Amelia sıcak ve cesaretlendirici bir tebessümle sordu. “Kaç yaşındasın?”

“On sekiz. Mayıs ayının başında on sekiz yaşıma girdim.”

Jack, “Daha önce hiç resepsiyonist olarak çalışmış mıydın? Otel tecrüben var mı?” diye sordu.

“Hayır, ama insanlarla aram iyidir. En azından Bayan Paulson öyle diyor. İki yıldır ona yardım ediyorum. Bilirsiniz, çek defterleri, aile hesapları, bunun gibi şeyler. Muhasebe konusunda da bir şeyler öğretti. Bayan Paulson bu tür işlere yeteneğim olduğunu söylüyor Bay Silver. İstedığınız zaman ona telefon edip sorabilirsiniz. Ayrıca bana yazılı bir referans da verecek. Sanırım bugün öğleden sonra hazır olur. İsterseniz bu akşam getirebilirim.”

Amelia, “Yazılı referansa gerek yok,” dedi ve sonra Jack’e dönüp, “Sanırım Meredith hakkında Bayan Paulson’la hemen görüşmelisin. Şimdi. Onu sen buradayken aramızda bir sakınca yok değil mi Meredith?”

“Oh hayır. Şu an Bayan Paulson evde bavullarını topluyor. Sanırım o da şu aralar sizin aramanızı bekliyordur.”

Jack telefonun ahizesini kaldırırken, “Numarayı söyler misin Meredith?” diye sordu.

Meredith numarayı verdi; Jack rakamları çevirdi ve hemen Bayan Paulson’la konuşmaya başladı; aslında dinlemeye başladı demek daha doğru olacak çünkü Jack neredeyse hiç konuşmamıştı.

Amelia sessizce oturdu ve konuşmanın bitmesini bekledi.

Meredith ellerini dizlerinin üzerinde birleştirmiş, birden heyecanlanmış ve gerilmişti. Bayan Paulson’un iyi şeyler söyleyeceğini bilse de, meraklanmaktan alamadı kendini. Bu iş onun için çok önemliydi.

Jack telefonu kapattığında Meredith’e dönerek, “Seni çok övdü; akıllı, dürüst, dikkatli ve çalışkan bir kız olduğunu ve çocuklarına çok iyi baktığını söyledi.”

Meredith’in yüzü sevinçle parlamış, içi rahatlamıştı. Amelia’ya baktı.

Amelia, “Bayan Paulson’un sana bu kadar değer verdiğini bilmek güzel,” dedi.

Meredith, “Bayan Paulson sizi görmeye geleceğini söylemişti. Sizinle tanışmayı istiyor,” diye karşılık verdi.

Jack pencerenin yanına gidip oturdu ve Amelia’ya, “Dahası, Bayan Paulson Meredith’i kaybedeceği için çok üzgün; ama onun Connecticut’ta kalmak istemesine anlayış gösteriyor. Her neyse, sonuçta Meredith’in daha iyisine layık olduğunu düşünüyor,” dedi. Sonra da Meredith’e dönerek ekledi. “Çocuklarıyla aranın çok iyi olduğunu söyledi. Seni sevdikleri çok açık.”

“Ben de onları seviyorum. Onları özleyeceğim Bay Silver, ama Güney Afrika’ya gitmek istemiyorum.”

“Connecticut’ta kalmak istediğin için seni suçladığımı söyleyemem,” diye mırıldandı Amelia. “Litchfield Hills çok güzel bir yer. Şimdi, işe ne zaman başlayabilirsin?”

“Gelecek hafta,” dedi Meredith ve oturduğu yerden Amelia ile Jack’e bakarak, “Yani işe alındım mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Amelia. “Bayan Paulson’un bonservisi harika; bu bizim için yeterli. Senden daha iyi birisini bulabileceğimizi sanmıyorum Meredith. Öyle değil mi Jack?”

“Evet katılıyorum. Ama küçük bir sorun var.”

“Nedir o Jack?”

“Meredith nerede kalacak?”

Bu sözlere şaşırان Meredith Silverlar’a döndü ve “Burada, otelde,” diye bağırdı. “İlanda, *gerekirse yemek ve yatak sağlanır* yazıyordu. Başka türlü olsaydı başvurmazdım. Bayan Paulson’un hoşuna giden de buydu... burada sizinle birlikte kalacak olmam. Yalnız başıma olmamam.”

“Bir odamız var ama, tavan arasında,” diye açıkladı Jack. “Ve çok iyi bir yer değil. İyi bir personel odamız vardı ama orada da yardımcı kâhyamız kalıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse elemanlarımız için kalacak yer sorunumuz var.”

“Çatı katı olması önemli değil,” dedi Meredith. Birden, işi elinden kaçırarak diye korkmuştu. “Gerçekten önemli değil.”

“Yakınlarda oturan ve her gün gidip gelen bir resepsiyonist bulacağımızı umuyorduk,” diyerek gülümsedi Amelia. “Ama birkaç haftadır ilan vermemize rağmen kimse başvurmadı. Tabii sen gelece kadar.” Amelia, Jack’e baktı. “Belki de boyayıp, duvar kâğıdıyla kaplayarak çatıyı daha kullanışlı bir hale getirebiliriz. İçine birkaç mobilya da yerleştiririz. Oranın oldukça geniş bir yer olduğunu unutma.”

“Bilemiyorum...” diyerek söze başladı Jack, ama Meredith’in yüzündeki çaresiz ifadeyi görünce sustu. Ani bir kararla ayağa kalktı. “Gel sana odayı göstereyim.” Karısına dönerek, “Sanırım oda konusunda Meredith kendi kararını kendisi vermeli. Bakalım o ne diyecek,” dedi.

“Haklısın. Jack’le beraber gidip odaya bir göz atın Meredith. O seni üst kata çıkartır.”

Birkaç dakika sonra Meredith ve Jack çatı katına çıkmış, saçakların altında duruyorlardı. Amelia’nın belirttiği gibi odanın oldukça geniş ve iki pencerele olması Meredith’i rahatlatmıştı. Odada biraz gezindikten sonra Jack Silver’a döndü ve, “Ben burayı çok sev-

dim; çok tuhaf ama çok sevimli bir yer. Kısa zamanda burayı güzelleştiririm. Merak etmeyin burada mutlu olacağım,” dedi.

Jack sadece başını salladı ve sonra alt kata indiler.

İçeriye girdiklerinde Amelia bir kaşını sorgularcasına kaldırarak, “Eee, ne düşünüyorsun tatlım?” diye sordu.

“Olağandışı Bayan Silver, ama beni idare eder. Orayı rahat edebileceğim bir yer haline dönüştürebilirim. Haftaya başlamamı istiyor musunuz?”

“Eğer sana uygunsa... Yerleşmeni dört gözle bekleyeceğim Meredith.”

“Ben de. Ve yazılı referansı da getireceğim.”

Amelia, “Sen bilirsin. Şimdilik hoşçakal,” diyerek tekerlekli sandalyesini masasının arkasına doğru sürdü. “Biraz önce önüme getirilen bu sıkıcı hesaplara geri dönmek zorundayım şimdi.”

Jack ve Meredith ön sundurmaya çıktılar, Jack merdivenlere kadar ona eşlik etti. “Otel şu anda çok yoğun değil ama gelecek haftadan sonra yoğunlaşır. Ne zaman başlayabilirsin?”

“Pazartesi. Yani dört gün sonra. Bu sizin için uygun mu Bay Silver?”

“Evet. Üzerimden çok büyük bir yük kaldıracaksın; böylece ben de Pete O’Brien’in yaptığı günlük işlerden bazılarıyla ilgilenebilirim. O, araziyle ilgileniyor ve çok yoğun çalışıyor. Sen işe başladığında Amelia da daha huzurlu olacak. Bazen çok yoruluyor. O kadar uğraşmama rağmen ona yardımcı olacak birisini bulamadım.”

Meredith Silverlar’ın içinde bulundukları durumu anlamıştı, başını salladı. “Sizin için zor olmalı ama üzülmeyin Bay Silver, ben ona işlerinde yardımcı olurum. Boş zamanlarımda bunu yapmayı gerçekten isterim.” Jack’e doğru baktı, bir an tereddüt etti ama sonra kibarca sordu: “Bayan Silver’a tam olarak ne oldu? Niye tekerlekli sandalyede oturuyor?”

“Amelia on bir yıl önce attan düştü. Omurgası zedelendi. O günden beri belinden aşağısı felçli.”

“Ne kadar korkunç, çok üzüldüm... O kadar güzel bir kadınkı.”

“Evet öyle... dışı olduğu kadar içi de güzeldir. Gerçekten iyi bir insandır o Meredith, tanıdığım insanların içinde en iyisi. O kadar cesur, o kadar sabırlı...”

Kısa bir sessizlik olmuştu, sonra Meredith, “İşi bana verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ve çok çalışacağım,” dedi.

“Bundan eminim.”

Meredith bisikletine doğru yürüdü, birden arkasını dönüp göle doğru bakmaya başladı. Ağaçların arasından gölün öğle güneşinin altında parladığını görebiliyordu. En sonunda dalgın bir sesle, “Gölde çok yabani hayvan var mı?” diye sordu.

“Bütün yıl boyunca eksik olmuyorlar. Şu anda eminim sürülerce kuş vardır gölün üzerinde. Ördekler, Kanada kazları özellikle. O tarafa doğru yürüyüp bakalım mı?”

Meredith başıyla onayladı. Bisikletini aralarına alarak yürümeye başladı.

Jack, “Bisiklete binmeyi seviyor musun?” diye sordu.

“Bazen. Neden sordunuz?”

“Bir bisikletim var, bazen arazinin etrafında kullanırım. Yüz elli hektarlık araziye dolaştım diyemem ama yapabileceğimin en iyisini yaptım. Ve hâlâ görülecek bir sürü yer var.”

“Büyük bir arazi değil mi?”

“Senin geldiğin yerde bundan daha büyükleri olduğuna iddiaya girerim.”

Meredith güldü. “Avustralya’da bildiğim tek yer Sidney.”

Jack omuzunu silkti. “Ama orası çok büyük bir ülke.”

“Evet öyle. Bütün bu arazi sizin mi Bay Silver?”

“Benim. Sana daha önce de söylediğim gibi, benim büyük büyük babam Adam Silver ve karısı Angharad burayı 1832 yılında almışlar. Otel, yanında şu anda Amelia ile benim oturduğumuz evi ve arazideki diğer küçük binaları inşa etmişler. Tabii ki o günden beri bu oteli ailem işletiyor.”

“Kopmamış bir zincir,” dedi Meredith, heyecandan sesi yine titremişti.

Jack sadece başını salladı.

Çimenlerin ve açmak üzere olan çiçeklerin arasında yer alan geniş patikaya girerek yürüdüler.

“Soyadınızdan dolayı buraya Silver Lake dendiğini biliyorum ama gölün kendi rengi de soyadınızın anlamı gibi gümüş rengi. Çok sakın bir göl bu.”

Meredith bisikletinin gidonlarına yaslandı ve bir eliyle yüzüne gölge yaptı. “Kendimi bildim bileli suya yakın olmayı severim. Nedenini bilmiyorum ama suyun yakınında olmak bana ... bir şeyler hissettiriyor.” Duraksadı, cümlesini bitiremedi. Duygularını açıklayabilecek doğru kelimeyi bulamamıştı.

“Sana ne hissettiriyor Meredith?”

“Emin değilim ... Hiçbir zaman da olamadım.”

“Mutluluk? Rahatlık? Güven? Belli ki sana güzel duygular hissettiriyor, aksi halde göl kenarında olmayı sevmezdin.”

“Bu doğru. Sanırım bana hissettirdikleri ... Sizin bana biraz önce söylediğiniz duyguların tümü. Ama bazen hüznü duyuyorum, kaybettiğim bir şeyin hüznünü ... Çok değerli bir şeyin. Göl bana bunu hatırlatıyor.”

Jack karşılık vermedi, sadece dikkatlice yüzüne baktı ve bakışlarını göle çevirdi. Birdenbire eliyle gölü işaret ederek bağırdı: “Oh, bak! Orada! Bu her ilkbahar buraya gelen mavi balıkçıl. Birkaç gün kaldıktan sonra uçar gider ve bir dahaki yıla kadar gelmez. Ama olağanüstü bir yaratık; aynı kuş olduğuna eminim.”

“Ne kadar ilginç. Neden böyle yapıyor acaba? Ben bir kuş olsaydım, Silver Lake’i terk etmek istemezdim hiç. Sonsuza kadar burada yaşamak isterdim, burası o kadar güzel ki.”

Jack Silver, Meredith’e uzun uzun baktı, sözlerinden çok etkilendi.

Meredith’le gözgöze geldiler. Genç kız Jack’in gözlerindeki ifadeden ürkmüştü. Bu gözler uzun süre Meredith’in yüzünden ayrılmadı, içlerinde tanımlayamadığı bir ifade vardı. Meredith onlardan kurtulup başka bir yöne bakamayacağını anladı ...

Aralarındaki elektriklenmeye Jack son verdi. Aniden boğuk bir sesle, “Silver Lake Otelinde bizimle çalışacağın için çok memnunum Meredith. İçimde herhangi bir sorun çıkmayacağına dair bir his var. Amelia seni sevdi. Ben de öyle. Umarım sen de bizi seversin.”

“Ben de sizi sevdim Bay Silver. Burada çalışacağım için ben de çok memnunum.”

Hiç konuşmadan otele geri döndüler, ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı.

“Pazartesi görüşürüz Bay Silver,” dedi Meredith bisikletine binerken. Ve uzaklaştı.

“Bana Jack de!” diye bağırdı arkasından Jack.

“Tamam, derim,” diye cevap verdi Meredith. Gözden kaybolmadan önce bisikletinin üzerinde dönerek el salladı.

Meredith gözden kaybolana kadar onu izledi Jack ve onun gitmesini istemediğini fark edince şaşırdı. Bu kızda onu çeken bir şeyler vardı; genç, tatlı ve her ne kadar bunun bilincinde olmasa da çok güzeldi. Uzun bacaklarının, güneşte rengi açılmış kahverengi saçlarının, buğulu yeşil gözlerinin Jack üzerinde bıraktığı etkinin farkında bile değildi. Tanışalı daha birkaç saat bile olmadan onu özlediğini anlayınca Jack’in şaşkınlığı daha da arttı.

Telefonun ısrarla çalışması Meredith’i uyandırdı. Yerinden fırlayıp, cevap vermek için telefona koştu. Gece kanepenin üzerinde uyuyakalmıştı anlaşılan.

“Alo?”

“Günaydın Bayan Stratton. Uyandırma servisinden arıyorum. Saat beş,” diye uyardı onu santral görevlisi.

“Teşekkür ederim.” Ahizeyi yerine koydu ve ışığı açtı. Saatine baktı. Beş olmuştu; hiç uyanmadan bütün geceyi kanepenin üzerinde geçirmesine şaşırmıştı. Çok yorgun olmalıydı. Öte yandan geniş kanepe en az yatağı kadar rahattı.

Patsy birazdan burada olur, diye düşündü. Yatak odasına girdi, üzerindikileri çıkarıp duş aldı. Bavullarını dün akşam topladığını hatırlayınca rahatladı.

Bir saat sonra Claridge’s’in lobisinde, birlikte Kuzey İngiltere’ye gideceği ortağını bekliyordu.

Patsy ve Meredith Claridge's otelinden ayrıldıklarında bulutlu, kurşun rengi ve kasvetli bir hava vardı. Gökyüzü yağmur bulutlarıyla doluydu. Patsy otoyola çıkıp arabanın yönünü kuzeye çevirdiğinde yağmur çiselemeye başlamıştı bile. Meredith koltuğuna yaslandı, bir yandan radyo dinliyor bir yandan işini düşünüyordu. Bir ara gözlerini kapattı, iradesi dışında uyuklamaya başladı. Arabanın sıcaklığı ve radyodaki müzik uykusunu getirmişti.

Patsy, "İstersen uyu," dedi. Meredith'e bakıp sonra tekrar yola konsantre oldu. "Benim için önemli değil. Yorgunsan konuşmak zorunda değiliz."

"İyiyim," diye cevap verdi Meredith. Gözlerini açtı ve dimdik oturdu. "Her ne kadar geceyi kanepede geçirdiysem de iyi dinlendim."

"Neden kanepede uyudun?"

"Sanırım kafamda bir sürü sorun olduğu için sabahın birinde hâlâ uyuyamamıştım. Ben de kalkmaya karar verdim. Ama sonra uyuyakalmış olmalıyım."

"Umarım gecenin bir yarısı Reed Jamison'a üzüldüğün için ayakta değildin?" diyerek kaşlarını çattı Patsy.

"Hayır, tabii ki değil."

"Güzel, çünkü o adam için üzölmeye değmez."

"Katılıyorum. Ona hissettiklerimi söylediğim için rahatladım Patsy." Meredith gevrek gevrek güldü. "Sanırım beni ilk defa bu kadar dikkatle dinledi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Reed'in benim söylediğim hiçbir şeyi gerçekten dinlediğini sanmıyorum. Çoğu zaman benim ona söylediklerimi dinlemekten çok, bana vereceği cevabı hazırlamakla meşguldü gibi geliyor bana."

“Birçok insan bu rahatsızlıktan yakınıyor,” diye söylendi Patsy. “Bu yaygın bir karakter özelliği sanırım. Artık hiç kimse birbirini *gerçekten* dinlemiyor. Sen hariç. Sen tanıdığım en iyi dinleyicisin.”

“Ben bunu Amelia’dan öğrendim. O bana dinlemenin ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı. Eğer konuşan hep sen olursan hiçbir şey öğrenemezsin, derdi sürekli. Ne kadar da haklıymış. Ama zaten o her konuda haklıydı. Bana çok şey öğretti.” Kısa bir sessizlikten sonra Meredith devam etti: “Tanıdığım en mükemmel insandı o.”

“Onunla tanışamadığım için çok üzgünüm,” dedi Patsy. “Bu sabah ondan bahsetmen çok komik, çünkü dün akşam ben de onu düşünüyordum. Onu ve hayatlarımız üzerindeki etkisini; benimki dolaylı yoldan tabii. Düşün bir kere, eğer John Raphaelson önce onun sonra da senin avukatın olmasaydı, sen babamın en iyi arkadaşı olan ağabeyiyle hiçbir zaman tanışamayacaktın. Bu durumda biz de tanışmamış olacaktık, öyle değil mi?”

Meredith gülümsedi. “Bu doğru. Amelia’yı tanımış olmanı dilerdim. O kadar özel biriydi ki.” İçini çekti. “Biliyor musun, eğer yaşasaydı şu anda altmış iki yaşında olacaktı. Çok yaşlı bile sayılmaz.”

“Peki Jack? Jack kaç yaşında olacaktı?”

“O Amelia’dan dört yaş küçük olduğuna göre elli sekizinde olacaktı... bu ayın sonunda.”

“Bu kadar genç yaşta ölmeleri senin için çok acı olmalı.”

“Evet... Amelia, Jack’in ölümünden sonra yaşamak için çok çabaladı ama hayat kaynağını kaybetmişti. Sonunda o da vazgeçti. Böyle bir şey mümkün mü bilmiyorum ama onun ölüm sebebi kalp acısı.”

“Sanırım mümkün Meredith. Annem de bu yüzden öldü sanırım. Babam öldükten çok kısa bir süre sonra o da öldü, çünkü onun ölümüyle yaşama sevincini kaybetti. Annem öldükten sonra halamdan öğrendim ki ‘Winston’ın yanına gitmek istiyorum’ diye sayıklıyormuş sürekli. Ve o ara yemek yemeyi kesmiş, yani çok az yemeye başlamış. Sanki iştahını kaybetmişti... yaşam da dahil olmak üzere her şeye karşı. Sanırım ölmeyi aklına koymuştu.”

“Her ne kadar Jack’in ölümünden sonra bir yıl yaşadıysa da, Amelia da böyleydi. Aslında düşününce, şaşırılmamak lazım. Çok uzun zaman birlikte olan insanlar birbirlerine bağımlı hale geliyorlar ve birdenbire yalnız kaldıklarında sarsılıyorlar.”

“Yalnızlık gerçekten katlanılması zor bir durum.”

“Amelia da bir zamanlar aynı şeyi söylemişti; daha doğrusu yalnızlığın bir çeşit ölüm olduğunu söylemişti. Beni de, Cat’i de çok seviyordu ama Jack onun hayat kaynağıydı. Onsuz, amacını, yaşama nedenini kaybetmiş gibiydi. Sana birbirlerini çocukluktan beri tanıdıklarını söylemiş miydin?”

“Hayır, hiç söylemedin. Birlikte mi büyümüşler?”

“Çoğunlukla evet. Amelia’nın ailesinin Silver Lake yakınlarında Cornwall Bridge’de yazlık bir evleri varmış ve Silverlar’la ailece görüşüyorlarmış. Jack ve Amelia çocukken tanışmışlar. Amelia on dört, Jack on yaşındaymış. Çok iyi arkadaş olmuşlar. İkisi de tek çocukmuş, çevrelerinde ne bir abla, ne bir erkek kardeş, ne de bir kuzen varmış. Jack her zaman Amelia’ya ‘Büyüyünce seninle evleneceğim,’ diyormuş. Amelia da gülüp, kendinden küçük biriyle evlenmeyeceğini söylüyormuş. Ama yirmi yaşlarına gelince evlenmişler. Ve sonra Amelia kaza geçirmiş... eğer Amelia attan düşmeseydi eminim yaşamları çok farklı olurdu. Ama Amelia’nın kaderi buymuş... en azından bana söylediği buydu.”

“Ne demek istiyordu ki?”

“Hiçbirimizin kaderle başa çıkamayacağını. Bu onun hayat felsefesi idi. Beni 1969 yılının Mayıs ayında Silver Lake’e getiren şeyin kader olduğunu, tıpkı kendisinin ve Jack’in yaşadığı gibi benim de kaderimi yaşadığımı söylemişti. ‘Ben bu sandalyede oturmalıyım Meri, bilmiyorum neden ama, böyle olmalı,’ der dururdu hep.” Meredith sustu ve göz ucuyla Patsy’ye baktı. “Amelia’ya göre beni onlara götüren şey kaderdi. Ve sana daha önce defalarca söylediğim gibi, benim hayatımı birçok açıdan değiştirdiler, tıpkı benim onlarinkini değiştirdiğim gibi. Hepimiz için... böylesi daha iyi oldu. Bana şefkat, anlayış ve sevgi gösterdiler, gerçek bir yuva sağladılar. Ben de onlara her zaman istedikleri ve özledikleri şeyi verdim...”

“Onların kardeşi gibiydin, ikisinin de hiçbir zaman sahip olmadıkları kardeşi.”

“Evet, bir anlamda onların kardeşiydim. Ama benim söylemek istediğim, onlara Cat’i verdim. Bebeğim benim olduğu kadar onların da çocuğu gibiydi. Onu o kadar çok sevdiler ki.”

“Biliyorum. Bir de onu şimdi görebilselerdi ne kadar mutlu

olurlardı, düşün. Çok güzel bir kız oldu gerçekten. Keith'la evleneceğini düşünüyor musun?"

"Evet yakında. Catherine'in içgüdüleri kuvvetlidir. Eğer Keith'ın evlenme teklif edeceğini hissetmeseydi geçen akşam bana böyle bir şey söylemezdi."

"Umarım düğüne davet edilirim."

"Saçmalama, tabii ki davet edileceksin. Cat seni sever, ve Londra'da seninle kaldığı zamanlar ona ne kadar iyi davrandığını da unutmmuş değil. Ben de tabii ki. Sen olmasaydın ben geceleri rahat uyku uyuyamazdım. Ama senin sayende, kızım yabancı bir ülkede tek başına olduğu halde, onu merak etmedim."

"Ona ablalık etmekten ve onunla ilgilenmekten mutluluk duydum. Daveti Silver Lake'te mi vereceksiniz?"

"Oh, evet, kesinlikle. Cat başka yerde yapılmasını istemez, orayı en az benini sevdiğim kadar seviyor. Ve orası düğün için ideal bir yer. Blanche da çok heyecanlı; şimdiden kafasında planlar yapmaya başladı bile. Geçen akşam çadırdan ve menüden bahsediyordu. Hiç şüphe yok ki, şimdiden, çiçeklerden, arabaların park düzenine kadar her şeyi planlamıştır. Her neyse sen muhakkak geleceksin. Evde, benimle beraber kalırsın."

"Ne kadar güzel, teşekkür ederim. Oh Tanrım Meredith, âşık olmak çok güzel bir şey, Cat doğru adamı bulduğu için onun adına seviniyorum. Keşke sen de bulabilsen."

"Aramaya kalkınca etrafta bir tane bile bulunmuyor." Meredith başını koltuğun arkasına yasladı ve gözlerini kapattı. "Ve bir erkeğin, her zaman iyi bir çözüm olmadığını biliyorsun."

"Kesinlikle doğru." Patsy yolun ilerisine doğru baktı, içinden küfrediyordu. Yağmur ön camı kamçılıyor, sileceklere rağmen her yer bulanık görünüyordu. "Umarım bu berbat hava birazdan açar."

"Benim kullanmamı ister misin?"

"Hayır, hayır, iyiyim. Bu yolu avucumun içi gibi bilirim. Unutma İngiltere'nin kuzeyine gidiyoruz."

"Senin en sevdiğin yere."

"Sevdiğim yerlerden birisine," diyerek kendi kendine gülümsedi Patsy.

Meredith düşüncelere dalmış, susmuştu.

Patsy yola konsantre oldu. Çok güçlü bir rüzgâr vardı, dışarıda

havanın çok soğuduğundan şüphelendi; buza dönüşen yağmur damlalarından dolayı yol kayganlaşmıştı.

Arabayı kullanırken Meredith'i, Silver Lake'e gidişini ve hayatını bir gecede nasıl değiştirdiğini düşündü. Ne kadar ilginç bir hikâyesi vardı. Meredith'in kısa zamanda Amelia için vazgeçilmez bir hale geldiğini biliyordu; iki kadın aralarında sıradışı bir ilişki geliştirmişlerdi. Meredith bir kez Jack'in ona ne kadar çok güvendiğinden bahsetmişti; Jack otelin yönetimini, iş hakkında bildiği her şeyi Meredith'e öğretmişti. Meredith Silverlar'la yaşadığı yıllardan çok söz etmiş, onlar hakkındaki her türlü sırrı açıklamıştı ama kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı. Meredith'in Silver Lake'e gelmeden önce Avustralya'da geçirdiği yıllar bir sır bulutu gibiydi. Sanki yaşamında, kimsenin bilmesini istemediği, sır dolu başka bir bölüm vardı. Patsy, öyle herkesin gizlisini saklısını araştıran, sorular soran yapıda bir insan değildi. Meredith'in yaşadığı bazı şeyleri anlatmamasına saygı duyuyordu.

Meredith ona doğru döndü ve, "Bu sana komik gelebilir ama, Ripon'daki oteli tercih ettiğine dair bir his var içimde. Senin favorin Skell Garth öyle değil mi?" dedi.

Bu sözler üzerine şaşırان Patsy, "*Bunu da* nerden çıkartıyorsun?" diye sordu.

"Sadece biliyorum. Sözlerinden bunu çıkarttım. Her neyse, zaten Yorkshire'ı çok seviyorsun, orası büyüdüğün yer."

"Sana daha önce söylediğim gibi Meredith, kararı senin vermeni istiyorum. Ben seni etkilemek istemiyorum."

"Göller bölgesindeki otelin ne kusuru var?"

"Hiçbir şeyi. Fotoğrafları gördün."

"Evet. Hem bahçesi, hem de manzarası harika görünüyordu. Çok lüks olduğunu, çok güzel dekore edildiğini söyledin *ama* yine de kavanın içinde başka bir şeyler var; ben seni tanırım."

"Etrafta çok fazla minder var," diye mırıldandı Patsy.

Meredith gülmeye başladı. Altı ay önce Patsy'nin bir başka otel için yaptığı yorumu hatırlayıp, "Yani, *çok fazla gereksiz eşya* olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

"Sayılır... çok fazla lüks, çok fazla konfor var, müşteriyi gereğinden fazla şımartıyor gibi bir duygu veriyor insana. Nefis halıları, perdeleri ve antikalarına rağmen, Heronside'ı diğer otellerden ayı-

ran, kendine özgü hiçbir şeyi yok. Herhangi bir terslik göze çarpmıyor, her şey mükemmel ama, bir odanın birazcık da olsa kusurları olması gerektiğini, orayı ilginç hale getiren şeyin bu olduğunu sen söylemiştin bana.”

“Özgünlüğü oluşturan farklılıklardır ve bu her zaman dikkate aldığımız bir gerçekliktir.” Meredith ortağına baktı ve, “Heronside’ı sevmediğini hissediyorum,” dedi.

Patsy, “Oradan nefret etmiyorum,” diye itiraf etti.

“O zaman niye oraya gidiyoruz ki? Niçin doğrudan Ripon’a gitmiyoruz?”

“Çünkü orası mükemmel bir otel. Senin de görmeni istiyorum. İki yıl önce restore edildiği için çok fazla masraf gerektirmiyor ve manzarası harika. Ben tahminlerimin doğruluğundan emin değilim. Gerçekten Meredith. Kararı senin vermeni istiyorum.”

“Tamam, kararı ben vereceğim. Ama sen tahminlerinde pek yanılmazsın Patsy. Benzer zevklerimiz var çünkü.”

Sabahleyin hava, Meredith'in hoşlandığı şekilde açık, ama soğuktu. Gökyüzü bulutsuzdu; masmavi bir renge bürünmüştü. Güneş tepede parlıyor, her ne kadar ısıtmasa da etrafı aydınlatıyordu.

Salı sabahı saat dokuzda Meredith, botlarını ve yün paltosunu giymiş, Studley Parkında yürüyüşe çıkmıştı. İhlamur ağaçlarıyla çevrili caddeden, yolun solundaki tepede yükselen kiliseye doğru yürüdü. Bayan Miller'in tarifine göre birkaç dakika içinde manastırda olacaktı.

Dün öğleden sonra Patsy ile Ripon'a varmışlar ve doğrudan Skell Garth'taki eve gitmişlerdi. Ev, Studley Royal ve Aldfield'in küçük köyleri arasına inşa edilmişti. Bina Skell nehrinin kıyısında, karşı taraftaki Fountains Abbey'in tam karşısındaydı.

Millerlar'la tanıştıktan sonra Meredith, geceyi Skell Garth'ta geçirmek istediklerini söylemişti. Kış ortasında oldukları için bir sorun çıkmamıştı. Bir sürü uygun oda vardı ve Claudia Miller seçimi onlara bırakmıştı.

Claudia, otelin geniş merdivenlerinden onları üst kata doğru çıkartırken, "Sanırım en üst kattan birbirine bitişik iki oda istiyoruz," dedi Patsy. "Şu Fountains Abbey'e bakan iki odayı."

Odalardan birine girdikleri anda Patsy, Meredith'i pencereye doğru sürükledi. "Sence de bu, hayatında gördüğün en harikulade manzara değil mi?" diye bağırdı. "Fountains Abbey'e bak. Burası İngiltere'nin iki güzel manastırından birinin harabeleri."

Meredith, Skell Garth otelinin, üzeri karla örtülü bahçesine şöyle bir baktı. Gözleri manastıra takılmıştı. Tanrıya sunulmuş tarihi bina açık mavi gökyüzüne karşı, beyaz tarlaların arasında, tek başına ve bir siluet gibi yükseliyordu. Kelimenin tam anlamıyla Meredith'in nefesi kesilmişti.

"Ve ülkedeki en iyi korunmuş manastırlardan biri," diye belirtti

Bill Miller. "Orada sürekli çalışan taş uzmanları var, çökmesini önlemek için çabalyorlar. Bildiğiniz gibi bu manastır uluslararası bir hazine."

Meredith, o anda ne olduğunu anlayamadığı bir sebeple, bir şeylerin onu bu yıkıntılara çektiğini hissederek orayı daha yakından görmeye karar verdi.

Otelin sahipleriyle çay içtikten sonra bütün öğleden sonralarını 19. yüzyıldan kalma bir yapı olan Skell Garth'a düzenlenen gezi turuna ayırdılar. Millerlar'la otel meselelerini, kâr ve zararları konusurlarken dışarıda karanlık basmıştı. Meredith harabeleri ziyaret etmeye kararlıydı; bunu neden yaptığını bilmiyordu ama yarın buradan ayrılmadan önce manastıra gidecekti.

Sabah, Meredith kahvaltısını ederken Claudia Miller, istediği bir şey var mı diye sormak için yemek salonuna geldi. Bu fırsatı değerlendiren Meredith, otelden manastıra nasıl gidildiğini sordu.

"En kolay yürüyerek gidiliyor. Eğer oraya gitmeyi düşünüyorsanız botlarınızı giyip gidin. Studley yolunda hâlâ biraz kar var," diyerek gerekli açıklamaları yaptı Bayan Miller.

İki yanı ıhlamur ağaçlarıyla çevrili yolun sonuna geldiğinde, Meredith, sonunda tepeye çıkabildim, neredeyse geldim sayılır, diye söylendi. Studley kilisesine bir göz attı; kar altında kalmış kilise çok hoş görünüyordu. Sonra bakışlarını güneşin altında parlayan göle yöneltti.

Tepenin üzerinde biraz daha durdu Meredith; bir yandan elini güneşe siper ediyor, bir yandan da Fountains Abbey'in dün olduğundan daha görkemli göründüğünü düşünüyordu. Ama tabii ki öyle olmalı, dedi kendi kendine. Her şeyden önce, şu an ona daha yakındı ve uzak bir evin camları arkasından değil de çıplak gözle ve yakından bakıyordu manastıra.

Birden titredi Meredith. Sanki içinden soğuk bir rüzgâr geçmişti. Ama bu sabah hava rüzgârlı değildi. Azrail yokladı, diye mırıldandı, sonra da bu kadar eski bir deyim aklıma nereden geldi, diye merak etti. Daha önce bu deymi kullandığını hatırlamıyordu hiç.

Garip bir duygu kapladı içini. Tüyleri diken diken olmuştu. Aniden, ne olduğunu anladı... daha önce de buraya gelmiş, aynen şu anda durduğu noktada durmuş ve bu tepenin üzerinden, orta-

çağdan kalma yıkıntılara bakmıştı. Sanki aşağıdaki manzara tanıdık gelmişti ona. Tekrar titredi. Fransızlar buna *Déjà vu* diyorlar, bir şeyi daha önceden yaşamış gibi olmak, diye söylendi. Ama Meredith daha önce ne Yorkshire'a, ne de buraya gelmişti.

Yine de bu tarihi yer, içinde bir şeylerin kıpırdamasına sebep olmuştu. Bu yıkıntılarda onu kendine doğru çeken bir şeyler vardı; hızlı hızlı tepeden aşağı yürümeye başladı, donmuş kar botlarının altında çıtırdarak kırılıyordu. Yavaş yavaş hızlanıp koşmaya başladı. Birkaç kere dengesini kaybetti, neredeyse düşüyordu; ama toparlanıp koşmaya devam etti.

Neredeyse nefessiz kalmıştı. Sonunda yıkık Cistercian manastırının içine girdi.

Manastırın çatısı yoktu, üzerinde süzülen gökyüzü büyük mavi bir gölgelik gibiydi. Camsız pencereler boş gökyüzüne fırlatılmış dev kemerler gibi görünüyordu. Meredith orada öylece dikiliyor, gökyüzüne doğru yükselen taş duvarlara bakıyordu. Duvarlar o kadar yüksekti ki yukarı bakarken, başını geriye doğru atmak zorundaydı. Yassı ve çatlak taşlar bembeyaz karla kaplanmıştı... biraz daha sağlam görünen kolonların da üst kısımları tamamen kırılmıştı. Bir sonsuzluk duygusu kapladı Meredith'in içini.

Çevresine baktıkça kalbi sıkışıyor, garip bir boşluk hissi duyuyordu; şiddetli, yoğun ve bunaltıcı bir histi bu. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Boğazı tıkanmıştı, kendi kendinden ürkütü.

Benden bir şeyler kopartılıp alınmış burada... benim için çok değerli olan bir şey. *Daha önce buraya gelmiş olmalıyım.* Bu tarihi yeri biliyorum... bir şekilde benim bir parçam burası. Peki burada kaybettiğim şey neydi? Oh, Tanrım, neydi? Hayatımdan daha önemli olan bir şey. Ruhumun bir parçası... kalbimin bir parçası. Neden böyle hissediyorum? Bu yıkıntılar bana ne ifade ediyor? Bu soruların hiçbirine verecek cevabı yoktu.

Meredith çökmüş manastırın içinde durdu. Soğuk yanaklarından aşağıya sıcak gözyaşları süzölmeye başladı. Ne olduğunu anlamıyordu, gözlerini kapattı. Sanki kalbi yerinden sökülüyordu. Bir şeyleri elinden alınmıştı. Ya da birileri. Sevdigi birileri. Neydi bu? Emin değildi. Şu anda bildiği tek şey, içinde korkunç bir boşluk hissettiği idi.

Gözlerini açtı, yavaşça yürüyerek manastırın duvarlarından biri-

nin yanına geldi; başını yorgun taşlara yasladı. Burada bir sakinlik, ebedi bir sessizlik vardı, bu ona huzur veriyordu.

Uzaklarda bir yerlerden havada uçan yalnız bir kuşun sesi geliyordu. Birdenbire yıkıntılardan içeriye doğru şiddetli bir rüzgâr esti. Rüzgâr sanki iç çekiyor, inliyordu. Sonra her şey durdu; etrafı sessizlik kapladı yeniden.

Uyurgezer gibi manastırın kemerlerine doğru yürüdü. Yolu biliyordu. İçeride olduğu için rüzgârdan korunuyordu. Etrafta hiç ses yoktu. Bu büyük kemerli manastır koridorlarında, sessizlik hâkimiyetini kurmuştu.

Acı, diye düşündü. Neden acı, incinmişlik ve çaresizlik hissediyorum? Burası bana ne ifade ediyor? Fountains Abbey'in benim için anlamı ne? Bilmiyordu. Bu soruların cevapları birer sırdı.

Meredith bir saat sonra Skell Garth'a döndüğünde, Patsy oturma odasında onu bekliyordu. İçeri girdiğinde, "Tanrım, donmuşsun," diye bir çığlık attı ortağı. "Gel, ateşin yanına otur, havaalanı gitmeden önce sıcak bir şeyler iç."

"Ben iyiyim." Meredith ceketini çıkardı, şömineye doğru yürüdü; birkaç dakika ateşin önünde durup ellerini ısıttı.

"Claudia, Fountains Abbey'e gittiğini söylediğinde kulaklarıma inanmadım. Üstelik bu havada. Eğer kahvaltıya inmemi bekleseydin ben seni arabayla götürürdüm oraya; ya da en azından mümkün olduğunca yakınına."

"Yürümek hoşuma gitti." Meredith koltuğa oturdu, başını çevirdi ve alevlere baktı.

"Gidip bir çay söyleyeyim," diyerek yerinden kalktı Patsy. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Kurabiye belki? Kurabiyeleri en az benim sevdiğim kadar sevdiğini biliyorum."

"Hayır, teşekkür ederim. Şimdi değil. Ama çay iyi olurdu."

Patsy geri döndüğünde merakla Meredith'e baktı. "Bu sana garip gelebilir ama yüzün hayalet görmüş gibi bembeyaz." Sonra gülmüseddi ve ekledi. "Seninle birlikte harabeleri dolaşan birkaç Cistercian keşişi görmüşsündür belki."

Meredith her zamanki gibi bir kahkaha attı ama Patsy'ye cevap vermedi. Sadece tuhaf tuhaf bakarak sustu. Patsy daha sert bir ifadeyle baktı Meredith'e.

“Bir sorun mu var Meredith?”

İlk başta sustu Meredith, sonra, “Hayır, yok. Ama Fountains Abbey’de çok komik bir olay yaşadım,” dedi.

“Ne oldu?”

“Tanımlayamadığım bir şey beni harabelere sürükledi. Orası sanki bir *muknatis* gibi beni kendine çekiyordu. Studley kilisesinden oraya doğru koşmaya başladım. Birkaç kez neredeyse düşüyordum. Oraya gitmek, yıkıntıların arasında olmak için sabırsızlanıyordum. Ve oraya gittiğimde kendimi sanki orayı çok iyi biliyormuş gibi hissettim. Etraf çok tanıdık geliyordu. Ve sonra bana bir şeyler oldu... o korkunç boşluk duygusunu hissettim içimde. Çok kötüydü. Sarılmıştım. Sana anlatamam, gerçekten anlatamam.” Meredith, Patsy’ye baktı. “Gerçekten deli olduğumu düşünüyorsun değil mi? ... Her neyse Fountains Abbey, bana ne olduğunu bilmediğim bir şeyler çağrıştırıyor, çok özel bir şeyler. Ama neden böyle olduğunu açıklayamam. Düne kadar hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve çok iyi biliyorum ki hayatım boyunca oraya hiç gitmedim ben.”

Patsy birkaç dakika yanıt vermedi. Sonra, “Hayır gitmedin. En azından bu hayatında. Ama, başka bir yaşamda oradaydın belki. Geçmişte... geçmiş yaşamlarından birinde. Reenkarnasyona, yani yeniden doğuşa inanır mısın?”

Meredith başını salladı. “Bilmiyorum. İnanmıyorum demek ki birlilik gibi geliyor...” Şaşırmıştı; omzunu silkti. “İçinde yaşadığımız bu garip dünya hakkında kim ne biliyor ki?”

“Belki de bir filmde gördün... ya da Yorkshire’daki manastırlara değinen bir belgeselde. Belki sana bu kadar tanıdık gelmesinin sebebi bu,” diye fikrini açıkladı Patsy.

“Sanmıyorum. Peki bu bir şeyleri kaybetmişlik hissini nasıl açıklayacaksın?”

Patsy, “Açıklayamam,” dedi.

Genç bir garson elinde çay tepsisiyle içeri girdi; iki kadın da sustu.

Yalnız kaldıklarında Patsy, Meredith’e dönerek yavaşça, “Dün akşam çok heyecanlıydın... yani Skell Garth’ı alma konusunda. Umarım bu sabahki garip olay fikrini değiştirmemiştir,” dedi.

“Hayır Patsy. Tam tersine. Her ne kadar sebebini anlamasam da Fountains Abbey bana çok şeyler ifade eden bir yer. Bunun gelecek

için iyi bir işaret olduğuna inanıyorum. Her neyse, bu oteli sevdim. Bu konuda haklıydın.” Ortağına gülümsedi. “Kendi çapında bir cevher burası. Heronside’dan daha fazla müşteri çeker. Aslında çok fazla minderi var ama, Skell Garth ilginç ve büyülü bir yer. Güzel bir ortama sahip ve çok konforlu. Biraz eski, ama çok para yemez.”

“Bence Skell Garth’ın istediği tek şey güzel bir dekorasyon. Ve sen bunu yapabilecek tek insansın Meredith.”

Meredith başıyla onayladı fakat yorum yapmadı. Patsy çay bardağını eline aldı. “Yeni otelimize içelim o zaman. Umarım başarılı olur.”

“Skell Garth’a!”

Luc de Montboucher bakışlarını Agnes D'Auberville'den Meredith'e çevirdi. "Restorasyon için en azından altı ay vermelisiniz. Süreyi dört aya indirmek sadece felaketiniz anlamına gelir."

Agnes, "Otel yaza doğru açmayı düşünüyorduk," dedi.

"Bu imkânsız!" diye Agnes'ın sözünü kesti Luc. "Yapılacak çok iş var ve bazıları çok önemli, mesela istediğiniz mimari değişiklikler. Ve bir de yapılması zorunlu olan işler var; elektrik ve su tesisatları değişecek, yerler ve pencereler yenilenecek. Duvarların çoğu boyanacak. Dürüst olmam gerekirse Agnes... Meredith... müteahhit için en uygun program sekiz ay. Lütfen bu konuda sizi uyar-mama izin verin. Umarım müteahhit verdiği sözü tutar ve bu süre içinde işini bitirir."

"Ama Manoir de la Closière o kadar büyük bir bina değil," diye fikrini belirtti Agnes. Meredith'e döndü ve, "Bu hafta içinde oraya iki kere gittin. Senin bu konudaki düşüncen ne?"

Günlerden cumaydı. Sabahı eski evin restorasyonu hakkında tartışarak geçirmişlerdi ve şu anda üçü birlikte Paris'teki Plaza Athénée otelinin Relais Plaza'sında öğle yemeği yiyorlardı.

Meredith çatalını bıraktı ve keskin bakışlarıyla ortağına karşılık verdi. "Haklısın Agnes, büyük bir ev olmamasının yanında, çok da bakımsız. Şatodan bile daha kötü durumda. Luc'un haklı olduğunu düşünmeye başladım. Restorasyonu onun önerdiği tarihten önce bitirebileceğimizden şüpheliyim. Aslında müteahhite altı ay vermenin çılgınlık olduğunu düşünüyorum." Luc'a dönerek sordu: "Sizce de sekiz ay süre için anlaşmak daha akıllıca değil mi?"

Luc cevap verme fırsatı bulamadan Agnes, heyecanla, "Ama Carmeron Şatosu'nun restorasyon ve dekorasyonu bir yıl sürdü, kaldı ki orası daha büyük bir yer," diye atıldı.

"Biliyorum. Ama Montfourt-L'Amaury'deki otel o kadar iyi ko-

runmamış,” dedi Meredith. “Sanırım Luc’un hiç de gerçekçi olmayan programlarla çalışmasını beklemek haksızlık olur. Luc çok haklı, bu işin sonu felaketimiz olur.”

Agnes cevap vermedi.

Luc başıyla onayladı ve Meredith’e gülümsedi. “Sorunu anladığın için teşekkürler.”

Meredith Luc’tan hoşlanmıştı. Üzerinde Avrupalı cazibesini taşıyan çekici bir adamdı. Aynı zamanda samimiydi de.

“Peki oteli ne zaman açacağız?” diye sordu Agnes.

“Sanırım gelecek bahara... 1996’nın ilkbaharında. Başka bir alternatifimiz olduğunu sanmıyorum. Luc ne istediğimizi biliyor, yakında bize neyin uygun olduğunu da anlayacaktır. Sanırım gelecek ay işi başlatabilir. Yanılmıyorum değil mi Luc?”

“Hayır. Onayınıza sunmak için, planlarımı elimden geldiğince çabuk tamamlamaya çalışacağım. Eğer beğenir ve devam etmemi isterseniz, ocağın sonuna doğru müteahhiti oraya getiririm. İçerideki yıkımlara başlayabilir. Eğer beklenmedik sorunlar çıkmazsa, temmuzda bitirebiliriz. Sizin önerdiğiniz gibi sekiz ayda değil, altı ayda bitirmeye çalışacağım. Fazladan iki ay verdiğiniz için teşekkürler; ama o kadar süreceğini sanmıyorum.”

Meredith, “Bunu duymak güzel,” dedi ve Agnes’a dönerek devam etti: “Müteahhit işini bitirdiği anda diğer işler için... boyacıları, duvar kâğıdı ustalarını falan getirtiriz ve onlar da dört ayda işlerini rahatça tamamlarlar. Gelecek haftadan itibaren sen ve ben dekorasyon planlarını hazırlamaya başlarız.”

“Peki,” diye mırıldandı Agnes. “Eğer sen bir yıl süreceğini düşünüyorsan o iş bir yıl sürecektir.” Birdenbire rahatlamıştı. Gülümseyip omzunu silkti. “Kabul etmeliyim ki restorasyon konusunda pek seyrek hata yaparsın.” Çatalını balığına batırıp sözlerini tamamladı: “Benim sorunum çok heyecanlı olmam. Yeni otelin işletildiğini, müşterilere açıldığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bunda garip olan bir şey yok,” diye cevapladı Meredith. “İşleri başdöndürücü bir hızla halletmeye çalışırsak, kendimize sorun yaratmış oluruz.”

“Hepimizin aynı fikirde olduğuna sevindim,” dedi Luc. “Şunu da eklememe izin verin, malikâne bir harika; sonsuz imkânları var, özellikle arazisi çok güzel. Sanırım iyi bir seçim yaptınız.”

“Teşekkürler Agnes,” dedi Meredith. “Burayı sen buldun.”

Restorasyon programı konusunda tamamen yatışan Agnes hayatından çok memnun görünüyordu. Beyaz şaraptan bir yudum aldı. “O zaman her şey halloldu. Luc planları hazırladığında hemen o gece New York’a gönderebilir. Şimdi...” Agnes duraksadı. Meredith’in omzuna dokunarak, “Hafta sonu için ne plan yaptın?” diye sordu.

“Özel bir planım yok. Sanırım biraz alışveriş yapıp, pazar günü de belki Marché aux Puces’e gideceğim. Lütfen beni merak etme Agnes, senin çok meşgul olduğunu biliyorum.”

Agnes yüzünü buruşturdu. “Maalesef öyleyim. Alain ve Chloe grip oldular. İkisi de yatıyor. Tanrıya şükür bana bulaşmadı.”

“Rahatsız olmalarına üzüldüm. Benim için telaşlanmamalısın, hafta sonunu kendi başıma geçirebilirim.”

Luc bardağını aldı, şarabından bir yudum içti; arkasına yaslandı. Meredith’i incelemeye başladı. Sonunda, “Eğer hafta sonu için yapacak çok özel bir şeyin yoksa, seni şehir dışındaki evime davet etmek isterim. Yarın sabah yola çıkıyorum; birlikte gidebiliriz. Pazartesi sabah seni erkenden Paris’e getiririm,” dedi.

“Çok nazıksın Luc,” diye mırıldandı Meredith ve duraksadı. “Bilemiyorum... seni böyle bir şeye zorlamak istemem.”

“Zorlamıyorsun ki, seni ben davet ettim. Ve gelmeni çok *isterim*. Çok kalabalık ve hareketli bir hafta sonu olmayacak merak etme. Aslında seni uyarmalıyım, orada yalnız başımıza olacağız; sıkılabilirsin. Ama çevresi çok güzel, belki de seversin.”

“Teşekkür ederim...” diye söze başladı Meredith ve hâlâ kararsız olduğu için duraksadı.

Agnes onları biraz izledikten sonra, “Luc’un çok büyüleyici eski bir evi var. Loire’de. Gerçekten eşsiz bir ev Meredith, seveceksin. Bence hafta sonu için oraya *gitmelisin*,” dedi.

“Lütfen gel Meredith,” diye ısrar etti Luc.

Meredith aniden kararını vererek, “Tamam o zaman geleceğim. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim,” dedi.

Öğle yemeğinden sonra Agnes ve Meredith Rue de Rivoli'nin dar caddelerinden biri üzerindeki Havens bürosuna yürüdüler.

Agnes, darmadağın özel çalışma odasına girdiklerinde, "Son birkaç haftadır kumaş ve duvar kâğıdı örnekleri topluyorum," dedi.

Koltuklardan birine çökerek, iki tane alışveriş çantasını kendine doğru çekti. "Hadi gel Meredith, yanıma otur. Şunlara bir göz atalım. Elimizde birkaç örneğin bulunmasının iyi olacağını düşündüm; böylece dekorasyon tasarımlarımızı şimdiden hazırlayabiliriz."

"Bütün Paris'i dolaşmış olmalısın," diyerek güldü Meredith. Agnes'a katılıp elini alışveriş çantalarından birinin içine daldırdı. "Daha önce hiç bu kadar çok örneği bir arada görmemiştim." İçlerinden mavili kırmızılı bir kumaşı eline aldı. "Bunu beğendim... Manuel Canovas gibi duruyor... oh, öyleymiş."

"O, tam sana uygun biri," dedi Agnes. Bir yandan da çantalarından birini karıştırıyordu.

"Kim? Manuel Canovas mı? Onun evli olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Manuel Canovas değil. *Luc de Montboucher*. Ben ondan bahsediyorum."

"Ah!"

"Neden 'Ah' diyorsun? Bu şaşırdığın anlamına mı geliyor?"

"Çöpçatanlık mı yapmaya çalışıyorsun Agnes?"

"Pek sayılmaz," diyerek güldü Agnes. "Seni bu hafta sonu evine davet edene kadar aklımdan böyle bir şey geçmemişti. Sonra kafama dank etti... o, çekici, başarılı ve daha önemlisi bekâr bir adam."

"Boşanmış mı?"

"Hayır, evlendiğini sanmıyorum." Agnes kaşlarını çatarak dudaklarını ısırdı. "Hayır, dur bir dakika... galiba evlenmişti ve karısı ölmüştü. Hatırlamıyorum. Alain'in arkadaşlarından biridir o, bunu bir daha kontrol etmeliyim."

"Kaç yaşındadır sence? Kırk civarında mı?"

"Yanlış hatırlamıyorsam biraz daha yaşlı. Kırk üç belki. Bu gece eve gittiğimde Alain'e sorar, sonra seni otelden ararım."

Meredith güldü ve başını salladı. "Hafta sonu için evine davet etti sadece, evlenme teklif etmedi ki."

“Biliyorum. Diğer yandan Meredith, bence Luc senden etkilen-di. Son birkaç gündür sürekli sana baktığını fark ettim. Büyük bir ilgiyle ve çok özel bakışlarla baktığını da eklemeliyim.”

“Çok özel bakışlarla ne demek?”

“Merakla. Seni daha yakından tanımak istediği belli. Ondan hoşlandın mı?”

“Tabii ki. Aksi halde onunla birlikte Loire’a gitmeyi kabul et-mezdim.”

“O çok yetenekli bir mimar. Dün ofisinde sana gösterdiği ör-neklerden bunu anlamışsındır zaten. Onu bu işe almakla iyi ettik. Ve söylediğim gibi daha da önemlisi, o tam sana uygun biri.”

“Konuşmalarından anladığım kadarıyla Luc’un evini biliyor ol-malısın,” diye mırıldandı Meredith. Konuyu değiştirmeye çalışıyor-du.

“Evet. Alain ve ben birkaç kez gitmiştik oraya. Ama yazın... bu mevsimde hiç gitmedik. Çok güzel tarihi bir yer. Talcy ve Menars arasında.”

“Bizim otele yakın mı?”

“Yukarıda, Blois’nın tam arkasında. Cormeron’dan çok Orléans’a yakın. Alain’la ikimizin, seni Chambord’a götürdüğümüz zamanı hatırlıyor musun?”

Meredith evet anlamında başını salladı. “Chambord, Loire neh-rinin çaprazında kalan Talcy ile aynı istikamette.”

“Sanırım nereyi kastettiğini anladım. Nasıl bir ev bu?”

“Büyük... Clos-Talcy, yüzyıllardır onun ailesine ait. İyi korun-muş ve düzenli olarak restore edilmiş. Sanırım Luc oraya genellikle hafta sonları gidiyor; arabayla birkaç saatlik bir yol, Paris’e Corme-ron’a olduğundan daha yakın.”

Birdenbire bu hafta sonu kendini ne tür maceranın içine attığı-nı merak ederek, “Orada giyebileceğim tarzda rahat birkaç giysi ge-tirdiğime sevindim,” dedi Meredith.

“Oh, merak etme. Çok sade bir yaşamı var,” diye belirtti Agnes. Meredith’e bir kumaş parçası uzatıp, “Bunu beğendin mi?” diye sordu.

Meredith bir göz attıktan sonra başını salladı. “Biliyorsun ki kır-mızı *toile de Jouy*’u severim. Siyah mobilyalarla veya siyah aksesuar-larla güzel gider.”

“Luc gerçekten sana çok özel bir biçimde bakıyordu, *chérie*,” dedi Agnes, Meredith’e bakarak. “Bunu kafamdan uydurmuyorum.”

“Sana inanıyorum,” diye cevapladı Meredith. Agnes’in romantik gözlemleri hoşuna gitmiş, gülmeye başlamıştı.

Meredith'in Clos-Talcy hakkındaki ilk izlenimi evin çifte görüntüsüydü... evin kendisi ve önündeki büyük göldeki yansıması.

"Oh, ne kadar güzel," diye bir çığlık attı Meredith. Luc de Montboucher onu otoyoldaki dönemecin etrafında yürütmüş ve biraz ilerideki evi göstererek, Meredith'in ilgisini gölün olduğu yöne doğru çekmişti.

"Evi arabadan değil de buradan görmeni istedim," dedi Luc. "Bu manzara herkesi şaşırtıyor. İtiraf etmeliyim ki benim en büyük zevklerimden biri de bu manzarayı izlemek... yansımayı kastediyorum tabii. İlgimi çeken o."

"Bu kadar mükemmel bir manzaranın ortasına kurulmuş bu kadar mükemmel bir ev," diye kendi kendine mırıldandı Meredith. Luc'un yanında durmuş, şatoyu inceliyordu. Bina, pembe tuğla ve açık renk taşlardan, çatısı da koyu gri renkteki arduvaz taşlarından örülmüştü. Çatının üzerinden uzun ince bir sürü baca yükseliyordu. Meredith otuz sekiz tane normal pencere, beş tane de çatı penceresi saydı.

Evin ön yüzüyle beraber, şatonun etrafını saran uzun ağaçların görüntüsü de göle yansıyor. Meredith'e göre ikisi arasında harika bir birlik ve uyum vardı. Hayatı boyunca gördüğü bütün evler içinde, daha ilk izlenimde bu kadar etkilendiği tek ev buydu kesinlikle.

Luc'a dönerek, "Kaç yıllık bir şato bu?" diye sordu.

"On yedinci yüzyılın başlarında yapılmış, bahçeleri de elli yıl sonra, o zamanın en iyi çevre desinatörü olan Le Nôtre tarafından düzenlenmiş."

Meredith'i kolundan tutarak devam etti. "Şimdi, gel arabaya dönelim. Yemekten sonra seni parkın etrafında gezdireceğim, istersen bahçede yürüyüşe de çıkabiliriz. Ama seni uyarmalıyım, yılın bu mevsiminde biraz bakımsız görünüyor."

“Oh, önemli değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben bahçeleri kış aylarında severim. Genellikle çok ilginç oluyorlar ve doğal olarak farklı görünüyorlar ama yine de çok göz alıcı.” Küçük bir kahkaha attıktan sonra, “En azından bazıları,” diye ekledi.

“Ben de kış bahçelerini severim,” dedi Luc. Arabanın kapısını açtı, Meredith’in binmesine yardım ettikten sonra diğer tarafa geçti.

Arabayı çalıştırıp, çınar ağaçlarıyla çevrili muhteşem yoldan yukarı doğru sürdü. “Allahtan, bu yıl buraya çok kar yağmadı, biz de bu sayede güzel bir gezinti yapacağız bugün.”

Meredith başıyla onayladı ve arabanın camından dışarı bakmak için başını çevirdi. Yan tarafta bir göl daha gördü; bu öncekinden daha küçüktü. Birdenbire, “Neden olduğunu bilmiyorum ama beni göl kenarlarında ya da onlara yakın yerlerdeki evlere doğru çeken bir şeyler var,” diye itiraf etti.

“Oh, bu duyguyu çok iyi biliyorum,” diye cevap verdi Luc.

Bir an için Meredith’e bakıp, sonra tekrar yola çevirdi gözlerini. “Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Arazinin ortasında yer alan doğal çevreye ve yakınlardaki herhangi bir binaya bile güzellik katabiliyor. Talcy’nin suyu bol. Bizim evin ön tarafındaki gölden başka, senin biraz önce fark ettiğin küçük göl, meyve bahçesinin yanındaki balıklı göl, ormana doğru akan bir nehir, bir şelale ve sayısız çeşme var.” Luc için için gülererek, “Çeşmelere bayılan bir büyükdedom varmış... bunlardan bahçede bir sürü var. Kabul etmeliyim ki içlerinde çok büyüleyici olanlar var. Talcy’de istesen de su birikintilerinden uzak kalamayacağını öğreneceksin,” dedi.

Meredith gülümsedi. “Bu çok güzel... bildiğin gibi Montfort-L’Amaury dışındaki bütün otellerim göl kenarında. Bu sabah araziyi gördüğümde beni rahatsız eden tek şey buydu.”

“Eğer istersen, yeni otele bir gölet veya bir havuz yaptırabilirim,” diye atıldı Luc. “Çok zor değil, arazi yeteri kadar geniş. Ne düşünüyorsun?”

“Bu çok hoş olurdu. Agnes’la konuşacağım; belki sen bana maliyeti hakkında biraz bilgi verebilirsin.”

“*Mais certainement*... tabii ki. İşte geldik Meredith. Sonunda eve ulaştık.”

Luc büyük taş avluya doğru sürdü arabayı ve park etti; burası

şatonun ön girişiydi. Geniş merdivenler, koyu renk ağaçtan yapılmış ve demir aksesuarlarla süslenmiş iki kanatlı bir kapıya doğru yükseliyordu. Daha onlar arabadan inmeden, gömleğinin kollarını kıvrımış, siyah bir yelek giymiş ve yeşil çizgili önlük takmış orta yaşlı bir adam evden dışarı çıktı; yüzünde büyük bir tebessümle merdivenleri koşarak indi.

“*Bonjour Vincent*,” dedi Luc. Arabadan inmiş, Meredith’e eşlik etmek için hızla diğer kapıya doğru yönelmişti.

“*Bonjour Monsieur*,” diye cevap verdi adam.

Luc ve Meredith ona doğru yürüdüler. Adam Luc’un elini sıktı.

Luc, “Meredith, bu bey, güzel karısı Mathilde ile birlikte buranın işlerini yürüten Vincent Marchand. Vincent, bu Bayan Stratton,” diyerek onları tanıştırdı.

Başını nazıkçe öne eğerek, “*Madam*,” dedi adam.

Meredith gülümsedi. “Tanıştığımıza memnun oldum Vincent,” dedi elini uzatarak.

Uzatılan eli heyecanla sıkarak Vincent cevap verdi. “*Grand plaisir, Madam*.” Başını öne eğerek, arabanın bagajına doğru yürüdü ve çantaları aldı.

Luc onu taş duvarlı, nerdeyse bir mağara büyüklüğündeki giriş holüne götürdü. Açık renkli ve kireç taşı duvarlara iki tane goblen örtü asılmıştı. Yüksek tavandan aşağıya, zincirlerle asılmış biri kristal, biri bronz iki tane avize sarkıyordu. Oradaki tek mobilya oldukça özenli bir biçimde oyulmuş ve yaldızlanmış bir konsoldu; üzerinde, kurutulmuş çiçeklerle dolu iki tane de vazo vardı. Konsolun üst tarafında büyük yaldızlı bir ayna göze çarpıyordu. Köşelerden birinde zırhlı bir şövalyenin taştan heykeli duruyordu.

Luc, “Paltonu alayım,” dedi ve yün paltoyu alıp gömme dolaplardan birinin içine astı. Birkaç saniye sonra holün sonundaki kapılardan biri açıldı ve uzun boylu ve şişmanca bir kadın hızlı adımlarla onlara doğru yaklaştı. Merakla Meredith’e bakmadan önce Luc’a gülümseyerek, “*Monsieur!*” dedi. Luc onu yanaklarından öptü. “*Bonjour Mathilde*. Seni Bayan Stratton’la tanıştırmak istiyorum. Telefonda söylediğim gibi, kendisi bu hafta sonu benim konuğum.”

Mathilde başıyla onayladı ve gülümseyerek Meredith’e baktı. İki kadın el sıkıştılar. Mathilde, “Size odanızı göstereyim *Madam*,” de-

di. Luc'a bakarak devam etti. "Söylediğiniz gibi *Monsieur*, Bayan Stratton'a büyükannenizin odasını hazırladım."

Luc merdivenlere kadar Meredith'e eşlik etti. "Umarım odanı seversin. Orası büyükannemin en sevdiği odaydı. Eminim sen de seveceksin... göle bakıyor... Talcy'de ilk gözüne çarpan göle. Sana orayı göstermekle iyi ettim diye düşünüyorum."

"Bence de. Odayı seveceğimden eminim."

Mathilde merdivenleri çıktı. Luc ve Meredith de onu takip ediyorlardı. Vincent arkadan onlara yetişmiş, Meredith'in çantalarını taşıyordu.

Mathilde onları her tarafı halı kaplı, iki yanında pencereler olan uzun bir koridora götürdü; duvarlarda bir sürü resim vardı. Meredith geçerken resimlere şöyle bir baktı. Aile portreleriydi bunlar. Bu koridora asıldıklarına göre ailenin önemli üyelerinden olmalıydılar.

Kapılardan birini açan Mathilde birdenbire, "*Voila!*" diye bağırdı. "Burası herkesin sevgilisi olan büyükanne Rose de Montboucher'in odası."

"Ve herkesin korktuğu," diye ekledi Luc, Meredith'e göz kırparak. "Bazen çok sinirli olurdu. Ama çok güzel bir kadındı."

Meredith'in etrafı incelediğini görünce, "Burası oturma odası. Yatak odası ve banyo şu taraftaki kapının arkasında. Tekrar büyükanne konusuna dönersek; büyükbabam onu Talcy'ye ilk getirdiği zaman büyükanne bu odalardan oluşan süiti çok sevmiş ve kendisine almış. Burada, şöminenin üzerindeki resim de onun portresi," diye açıkladı.

Meredith Luc'un bakışlarını izledi.

Gözleri, inanılmaz derecede genç ve güzel bir kadın olan büyükannenin resmine takıldı. Kızıl bukleleri yüzünün etrafına bir çerçeve çizip, uzun boynuna dökülüyordu. Yay gibi kahverengi kaşlarının altında mavi gözleri parlıyordu; oldukça geniş bir ağzı vardı.

Meredith şömineye doğru yürüyerek büyük bir ilgiyle portreye baktı. Ressam sanki kadının kişiliğinden bir şeyler yakalamış gibiydi... tebessümünde doğal bir sıcaklık, yüzünde yerleşmiş bir mutluluk vardı. Rose de Montboucher uçuk pembe renkte şifon bir elbise giymişti; üzerinde itina ile yerleştirilmiş bir yaka ve inci bir kolye vardı. Meredith portrenin 1920'lerde yapıldığına karar verdi.

Omzunun üzerinden Luc'a bakarak, "Büyükanne çok göz ka-
maştırıcı bir kadınmış," dedi. "Herhalde biraz da espriliymiş. O ha-
rika gözlerinde ve tebessümünde muzip bir parıltı var."

Luc başını salladı. "Çok doğru bir tahmin. Ben onun çok esprili
bir kadın olduğuna inanıyorum. İnsanlara çekici gelen de onun bu
neşeli haliydi. Ben onu tanıdığımda bu resimde olduğundan çok
daha yaşlıydı, ama o zamanlar bile içinde bir heyecan vardı. Fakat
babam her zaman bunun gereksiz olduğunu söylerdi. Babam onun
ilk çocuğuydu ve büyükanne dört çocuğunun içinde en çok onu
severdi. Çok esprili ve anlayışlı bir kadın olduğunu hatırlıyorum."

"İrlandalı mıydı?"

"Evet. Büyükbabam onunla Dublin'de tanışmış. Bir baloda.
Oraya avlanmak için gitmiş."

Mathilde Vincent'la beraber telaşla yatak odasından çıkıp onla-
rın bulunduğu odaya geldi. "Yerleşmek için yardım ister misiniz
Bayan Stratton? Size yardım etmesi için Jasmine'i gönderiyorum."

Meredith başını salladı. "Teşekkür ederim Mathilde, ama ben
hallederim."

Kâhya kadın gülümsedi. Luc'a baktı ve başını eğerek odadan
çıktı. Vincent da ona yetişmek için hızla peşine takıldı.

"Vincent onun gölgesi gibidir," diye alçak bir sesle mırıldandı
Luc. "Onlar hayatımın tadı tuzu gibiler. Tıpkı anne-babaları gibi
onlar da hayatları boyunca Talcy'de çalıştılar. Jasmine ve Philippi-
ne adında iki tane kızları var. Hepsi burada şatoda çalışıyorlar.
Şimdi seni yalnız bırakıyorum Meredith. Biraz dinlen. Jasmine'in
yukarı gelip giysilerini yerleştirmek için sana yardım etmesini iste-
mediğinden emin misin?"

"Evet, gerçekten. Ben hallederim, sağol."

Luc ceketinin kolunu geri çekerek saatine baktı. "Ah, saat daha
on ikiyi birkaç dakika geçiyor. Bir saat sonra kütüphanede buluş-
maya ne dersin? Bu süre senin için yeterli mi?"

"Tabii."

Luc gülümsedi, arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü.

Meredith, "Luc, kütüphane nerede?" diye sordu.

Luc mahcup olmuş bir halde sırtarak cevap verdi. "Çok özür
dilerim. Evi bilmediğini unutmuşum. Kütüphane *enfilade*'in orta
odası... yani giriş holünün sağındaki birbirine bitişik odaların or-

tasındaki oda demek istiyorum. Yemekten önce orada bir şeyler içeriz.”

“Evet, bu iyi olur.”

Luc yavaşça kapıyı kapatıp çıktı. Meredith Luc’un büyükannesinin portresine doğru döndü ve resmi bir iki dakika daha inceledi.

Ünlü ve eski bir baladı düşünerek, “İrlandalı gözler gülümsüyor,” diye yüksek sesle mırıldandı Meredith. Aslında Rose de Montboucher’nin gözlerinin içi gülüyordu ve yüzü doğal olarak İrlandalıları çağırıyordu. Başka türlü olması da beklenemezdi zaten. Meredith birkaç adım geriye çıkarak başını yana eğdi ve portreyi biraz daha inceledi. Gözlerini kısarak bir kere daha baktı. Rose de Montboucher bana birilerini hatırlatıyor diye düşündü, ama kimi hatırlattığını çıkaramıyordu. Rose’un torununu belki de. Hayır, hayır, Luc’u değil. O koyu kahverengi gözlü ve siyah saçlıydı. Kızıl saçlar ve mavi gözler ... bu görüntü bir an için hafızasında belirliyor, Meredith daha ne olduğunu anlamadan ortadan kalkıyordu. Başını sallayarak portreye bir daha baktı ve sonra bitişikteki yatak odasına geçti.

Odaya girdiğinde yüzünü bir tebessüm kapladı. Burası çok büyüleyici bir yerdi. Şömine etrafa ışık saçıyor, ipek abajurlu lambaların yaydığı ışıkla bütünleşiyordu. Oda gri ve maviye bakan tonlarda dekore edilmişti. Duvarlar gümüş rengi duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Üç büyük pencerede de gümüş tonlarda kabarık tafta perdeler vardı. Odadaki dört büyük tablo da elde işlenmiş izlenimi veren aynı tip kumaşların üzerine asılmıştı. Daha yakından incelediğinde ipek kumaşın üzerinde el yapımı pembe, kırmızı, sarı güller ve yeşil üzüm asmaları olduğunu fark etti. İçeride birkaç koltuk, şöminenin önünde gri renkte kadife bir minder ve Venedik aynasıyla kaplanmış ilginç bir tuvalet masası vardı.

Meredith çok etkilenmişti; yatak odasında yavaşça dolaşarak, her şeye dikkatle bakıyor, eşyaların güzelliğine ve zarafetine duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu. Bakışları bir sanat eserine ya da tabloya takıldığı zaman başını sallıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. Odadaki bazı şeyler yıpranmış ve hatta eskimişti ama odanın şıklığı eski zamanların lüks yaşam tarzını yansıtmaya yetiyordu. Aynı zamanda odanın dinlendirici bir havası da vardı. Tıpkı, yerdeki Aubusson halısının renkleriyle uyumlu olarak pembe, mavi ve yeşil renklerde boyanmış, bitişikteki oturma odası gibi.

Yatak odasını şöyle bir gözden geçiren Meredith, en sonunda Venedik tarzı bir tuvalet masasının önünde durdu. Aynalı bölümün üzerinde, üstüne Rose de Montboucher'nin baş harfleri yazılmış gümüş fırçalar, kristal parfüm şişeleri, gümüş kaplama pudra kutuları ve rujlar vardı.

Aynanın diğer tarafında takım elbise giymiş yakışıklı bir adamın gümüş çerçeveli resmi duruyordu. Meredith eğilip dikkatlice baktı, bir an için onun Luc'un fotoğrafı olduğunu düşündü. Sonra o olmadığını anladı; takım elbise 1920'leri hatırlatıyordu. Bu adam Luc'un büyükbabası, yani Rose'un kocası olmalıydı. Luc ona çok benziyor dedi kendi kendine. Tıpkı büyükbabası... onun kopyası gibi.

Meredith çantalarını boşalttıktan sonra makyaj çantasını aldı ve banyoya girdi. Banyonun büyüklüğünü ve beyaz mermerden yapılmış şöminenin içinde yanan ateşi görünce olduğu yerde dondu kaldı.

Banyo bir harikaydı, beyaz dantel perdeli yüksek bir penceresi ve eski tarz bir küveti vardı. Küvetin üzerinden aşağıya doğru hizmetçileri çağırmak için kullanılan zillerin ipleri sarkıyordu. Meredith hâlâ çalışıp çalışmadıklarını merak etti ama ya çalışıyorlarsa diye düşünerek ipleri çekmekten vazgeçti.

Luc de Montboucher, şatonun arka tarafındaki ofisinde, çizim masasının başına oturmuştu. Önünde bir yığın ozalit kopya vardı.

İş arkadaşlarından biri büroda çizimler yapmış, Luc da hatalarını düzeltmek için yemekten önce onlara bir göz atmaya karar vermişti. Ama şu ana kadar önündeki kopyalara konsantre olamamıştı.

Kafası işte değildi. Meredith Stratton'daydı.

Çarşamba sabahı Montfort-L'Amaury'deki çiftlik evinde tanışıkları andan itibaren Meredith'e büyük bir ilgi duymuştu; aslında ondan etkilenmişti. Bir mimar ve desinatör olarak zevk sahibi biri sayılırdı. Onu ilk etkileyen şey Meredith'in bakışları olmuştu. Onun boyunu, sarışınlığını, açık tenini ve hakkında çok şey anlatan buğulu yeşil gözlerini sevmişti.

Meredith karakter sahibi, güzel bir kadındı. Ne zaman gözleri ona takılsa, içini mutluluk kaplıyordu. Luc aynı zamanda onun özgüvenini, huzurlu halini de çok takdir ediyordu. Kadınların alaycılığı onu her zaman sinirlendirmişti.

Birlikte oldukları birkaç saat içinde Luc onun profesyonel, işine bağlı, sağduyulu, düzenli, kararlı ve doğal bir kadın olduğunu anlamıştı. Bunlar onun aradığı özelliklerdi.

Gittikleri yerlere sorunlarını da götüren, bitmez tükenmez karmaşalar içinde yaşayıp başkalarının hayatlarını da kâbusa dönüştüren sorunlu insanlara katlanamıyordu. Ayrıca Meredith'in enerjisi ve coşku dolu kişiliği de Luc'u etkilemiş, uzun zamandır hissetmediği şeyleri hissettirmiş ve ona cesaret vermişti.

Kalemini çizim masasına vurarak, ne yazık ki çok uzakta New York'ta yaşıyor diye düşündü. Ama bir ilişkiyi imkânsız kılacak kadar uzak sayılmazdı. Hem şimdi süpersonik uçuşlar da vardı. Üç buçuk en fazla dört saat içinde Manhattan'da olabilirdi. Üç hafta

önce bir müşterisiyle görüşmek için New York'a uçmuş ve yolculuk sırasında herhangi bir sorun yaşamamıştı.

Luc, Meredith'i daha iyi *tanımak* istiyordu; *çok daha yakından* ve hemen. Hem onu seks açısından da son yıllarda tanıştığı kadınlardan çok daha çekici buluyordu. Çarşamba akşamı ilk iş görüşmelerinden sonra onu arzuladığını fark etmişti. Eğer bir erkek bunu daha ilk buluşmada hissetmezse ne zaman hissedecekti? Luc düşünmeye başladı. Ama bunun bir kadın için de böyle olduğundan emindi.

Luc, Agnes'a güveniyordu ama bir dereceye kadar. Meredith'e olan ilgisinden, onu daha iyi tanımak biraz bahsetmişti ona. Bu itiraflar Perşembe akşamı Agnes onu evine davet ettiği sırada gerçekleşmişti. Kendine hâkim olamamıştı Luc. Sonra da D'Auberville'lerle Meredith'i hafta sonu için Talcy'e davet etmişti ama, Alain ve Chloe grip oldukları için Agnes daveti reddetmek zorunda kalmıştı.

Fakat Agnes Luc'a, teklifini Meredith'e de sunması gerektiğini söylemiş, "Merak etme, Cuma sabahı yapacağımız toplantıdan sonra ben, öğle yemeğini birlikte yemeyi teklif edeceğim, o sırada sen de onu şatoya davet etmenin bir yolunu bulursun. Ben bunun için sana doğal bir ortam oluştururum," demişti.

Luc bu öneriye karşı çıktığında, Agnes gülererek, "Bu kadar çekingen ve korkak olma Luc. Meredith'in bu hafta sonu yapacak hiçbir şeyi yok ve zaten Paris'te bizden başka arkadaşı da yok. Senden hoşlandığını da biliyorum; göreceksin bak, davetini kabul edecek ve sen de onunla olmanın tadını çıkartacaksın. O harika biridir. Onu herkes çok sever," dedi.

Sevgi, diye düşündü kendi kendine. Sevgiyi yeniden bulacak mıyım acaba? Bunu gerçekten istiyordu. Kadınlardan hoşlanıyor, onlara saygı duyuyor ve kendine bir eş istiyordu. Ömür boyu yalnız yaşamak fikri ona hiç cazip gelmiyordu.

Bugüne kadar gerçek sevgiyi bulamamıştı. Annick'ten sonra hayatın anlamını yitirmişti sanki. Hissizleşmişti. Tanrı biliyor ya, zaman zaman yeni bir hayata başlamak ve ciddi bir ilişkiye girmek için çaba göstermiş, ama başarılı olamamıştı. Hayatı başarısızlıklarla doluydu.

Luc son birkaç yıldır gerçekten mükemmel birkaç kadınla tanışmıştı ama hiçbirisi içindeki kıvılcımı ateşleyememişti. Artık bu kıvılcımın sonsuza kadar onu terk ettiğini düşünmeye başlamış, buna

kendini gerçekten inandırmıştı. Meredith'e rastlayana kadar. Meredith onu heyecanlandırıyordu, hem de hiç çaba göstermeden. Luc kendi kendine hayret ediyordu. Bu duygu ona çok uzaktı; ama şimdi içindeki bu arzu, onun hayatının bir parçası olma isteği çok güçlüydü. Onun peşini bırakmamaya karar verdi.

Bir erkek hayatı boyunca kaç kez hissederci ki bunları? Belki bir... Hatasını düzeltti. Onun durumunda bu iki oluyordu; Annick'e karşı da aynı şeyleri hissetmişti.

İçinden Meredith Stratton, diye söylendi ve önündeki not defterine onun adını yazarak uzun uzun inceledi.

Kimsin sen Meredith Stratton? Ve neden bu kadar dertlisin? İçindeki bu yoğun hüznün kaynağı ne? Seni, ruhunda bu kadar derin izler bırakacak kadar üzen şey neydi? Kalbini kim kırdı? Luc, içgüdüsel olarak Meredith'in geçmişte çok mutsuz bir dönem geçirdiğini hissediyordu. Meredith'in buğulu gözlerindeki acıyı, sonsuz hüznü görmüştü Luc. Bu acıyı dindirmek, bu hüznü ortadan kaldırmak istiyordu; ve ona, bir şans verilse bunu başarabileceğinden emindi.

Her ne kadar öğrenmek istediği şeyler olsa da Luc, Agnes'a Meredith hakkında sorular sormak istememişti. Bu konuda kendini çok beceriksiz hissediyordu. Bazı yönlerden Meredith'i yeterince tanıyor gibiydi. Meredith içi dışı bir olan, iyi bir kadındı.

Şu sevimli İrlandalı büyükannesinin kullandığı terim neydi? "Samimi." Rosie de Montboucher ona, "Büyükbaban samimi biriydi, Luc," derdi.

Meredith de öyleydi.

Çizim masasının üzerindeki küçük siyah saat ona saatin neredeyse on iki otuz olduğunu hatırlattı. Luc birdenbire telaşlandı. Kalemını bırakarak ayağa kalktı, uzun bacaklarını gerdi. Oturmaktan yorulmuştu, ve bu sabahki yolculuktan sonra adaleleri kasılmıştı.

Ofisinden ayrılarak arka merdivenlerden yukarı çıktı; koridordan yatak odasına geçti. Ceketini çıkartıp banyoya girdi. Yüzüne soğuk su çarpıp kuruladı ve saçını taradı.

Aynada kendisine baktı Luc. Bugünlerde saçında birkaç gümüş tel belirmişti; yaşlandığını düşünerek daha dikkatle inceledi yüzünü. Gözlerinin etrafında çizgiler vardı. Kırk üçten daha yaşlı gösterdiğini düşündü.

Meredith'in de kırklarında olduğunu biliyordu. Meredith Londra'dan gelmeden önce Agnes söylemişti bunu. Luc, bunun çocuk sahibi olmak için çok ileri bir yaş olup olmadığını merak etti, sonra da bunun kadına bağlı olduğuna karar verdi. Her zaman bir çocuğu olsun istemişti. Soyunu devam ettirecek bir çocuk. Ama olmasa da olurdu. Yaşam bir mücadele idi. Luc birdenbire yaşamı ve mutluluğu yakalamak istediğini fark etti. Sevginin, çocuk sahibi olmakla bir ilgisi yoktu.

Meredith. O beni mutlu edebilir. Bunu iliklerimde hissediyorum. Luc küçük bir çocukken Büyükanne Rosie, İlikler yalan söylemez Luc, derdi hep. İliklerin sayesinde birçok şeyi anlayabilirsin. Üreme de iliklerin içinde Luc. Atlara bak. Dayanıklı bir at olsa bile önemli değil, bir yarış atı doğurgan olmalı. Ben atları tanırım Luc, bu yüzden de onlar hakkında doğru değerlendirmeler yapabiliyorum. *Oui, Grand-mère,* derdi Luc. Luc bugün İngilizce konuş lütfen. Peki büyükanne. İliklerine her zaman güven. Onlar hiçbir zaman yalan söylemez Luc, hiçbir zaman. Gözünde canlanan bu sevgi dolu kadına içinden gülümseyerek, oh, büyükanne Rosie, diye düştü Luc, sen eşsiz bir kadındın.

Aynanın önünden ayrılan Luc, yatak odasına geri döndü. Do-laptan gri ceketini alıp siyah kazağının ve koyu gri pantolonunun üzerine giydi ve odayı terk etti.

Ön merdivenleri hızla indi, giriş holünü geçerek uzun adımlarla kütüphaneye girdi ve etrafına baktı.

Şömine yanıyordu, içki tepsisi hazırlanmıştı. Şampanya şişesi gümüş bir buz kovasının içindeydi. Görünüşe bakılırsa Vincent işini iyi yapmıştı. Meredith'i beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Fransız tarzı pencerelerden birisine doğru yürüyerek bahçeye bakmaya başladı. Parterlerin ne kadar göz alıcı olduğunu düşünüyordu. Koyu yeşil çitler, değişik geometrik şekiller oluşturan buz parçalarıyla kaplanmıştı. Kız kardeşlerinin bu hafta sonu Talcy'ye gelmeme kararı vermeleri ne kadar büyük şanstı. Kız kardeşlerini ve kocalarını çok seviyordu ama bu hafta sonu evin sadece ona kalması Luc'u rahatlatmış, memnun etmişti. Gerçi Meredith'i baştan çıkarmak gibi bir planı yoktu, bu onun tarzı değildi; her şeyin doğal olmasını istiyordu. Meredith'in rahat olması gerekiyordu ve ailesinin meraklı bakışları altında buna imkân yoktu.

Luc ayak sesine benzeyen hafif bir gürültü duydu.

Pencereden uzaklaşarak umutla bitişikteki oturma odasına doğru baktı. Meredith geliyordu. Onu görünce içinde yine aynı mutluluğu, aynı heyecan fırtınasını hissetti.

Ona doğru yaklaşarak, "İşte buradasın; içeri, şöminenin yanına gel Meredith, burası daha sıcak. Bir bardak şampanyaya ne dersin?" dedi.

"Bu harika olur Luc," diye cevap verdi Meredith.

Luc, Dom Pérignon şişesini açmaya gitti ama göz ucuyla Meredith'e bakmaktan alamadı kendini. Pantolonunun ve krem rengi kaşmir kazağının üzerine bej rengi bir ceket giymişti. Enfes görünüyor diye düşündü. Gülmemeye çalışarak, tabii ki öyle görünecek, dedi kendi kendine. Meredith Stratton ne giyerse giysin, onu beğeneceğini biliyordu.

Şampanya kadehlerini şöminenin yanına getirdikten sonra Meredith'in karşısındaki kanepeye oturdu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Umarım Büyükanne Rosie'nin odasında rahatsındır."

"Oh, evet, rahatım. Çok teşekkür ederim. Odaları ve banyoları çok sevdim. Aman Tanrım, şöminesi bile var içinde." Gülerek ekledi. "Nekadar büyük bir lüks bu. Kendimi şımartılmış hissediyorum."

Luc da onunla birlikte güldü. "O kattaki bütün yatak odalarının banyolarında şömine vardır ama çok sık kullanmayız. Sadece misafir geldiğinde ve soğuk havalarda. Bütün o şömineleri yakmak oldukça zor bir iş. Büyükbabamın zamanında bu işlerle ilgilenecek bir sürü hizmetçi varmış. Bugünlerde hizmetçi çalıştırmak çok zor ve çok pahalı bir iş, bu yüzden de yanan şöminelerin sayısını azalttım."

"Seni suçladığımı söyleyemem." Ona doğru bakarak gülümsedi. Ondan çok hoşlanıyor hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. "Burada mı büyüdün?" diye merakla sordu.

"Evet. Kız kardeşlerim Isabelle ve Natalie ile birlikte. Onlar benden daha küçük. Burada çok güzel günlerimiz oldu. Burası küçük çocuklar için ideal bir yer."

"Mükemmel bir çocukluk geçirmiş olmalısın?"

"O zamanlar öyle görünmese de, sanırım öyleydi. Babam çok katıydı." Kadehinin üzerinden Meredith'e baktı. "Dalgın görünüyorsun. Bir sorun mu var?"

“Hayır, hayır yok. Kendi çocukluğumun seninkinden ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum...” diye cevapladı. Birden durdu ve onu böyle konuşmaya sevk eden şeyin ne olduğunu merak etti. Çocukluğunun ayrıntıları hakkında, insanlara pek fazla bilgi vermezdi.

Her ne kadar düşüncelerini bilmese de, Luc, Meredith’in tasarladığından daha fazla konuştuğunu anlamıştı. Yüzündeki şaşkın ifade onu ele vermişti. “Ama sen de taşrada büyüdün öyle değil mi? Connecticut’ta?”

Meredith başını salladı. “Hayır. Sanırım Agnes sana Connecticut’tan geldiğimi ve orada bir ailemin ve bir otelim olduğunu söyledi. Bu söyledikleri doğru ama ben Avustralya’da büyüdüm. Çocukluğum Sidney’de geçti.”

“Avustralyalı mısın?”

“Evet. En azından orada doğdum. Benim asıl vatanım orası ama yirmi iki yaşındayken Amerikan vatandaşı oldum.” Arkasındaki mindere yaslanarak Luc’a baktı ve, “Bu tam yirmi üç yıl önceydi,” dedi.

“Kırk beş yaşında mısın? Ama bu imkânsız. Kesinlikle o kadar göstermiyorsun.” Luc gerçekten şaşırmıştı.

“Teşekkür ederim, aslında kırk dördündeyim Luc. Mayıs ayının başlarında kırk beş olacağım.”

“Ben de kırk üç yaşındayım... Haziran’ın üçünde kırk dört olacağım.” Kısa bir sessizlikten sonra kötü hatıraları canlandırmaktan kaçınarak, dikkatle, “Sesinin tonundan iyi bir çocukluk geçirmediğin izlenimini edindim,” dedi.

“Evet, öyle. Berbattı. Daha doğrusu korkunçtu. Hiçbir çocuk bunu yaşamamalı,” dedi. Sonra dudağını ısırarak başını çevirdi ve şömineye baktı.

Demek ki acısının kaynağı bu diye düşündü Luc, en azından bir bölümünün. Gizlediği çok şey vardı. Birkaç dakika susup, ona kendisini toparlaması için süre tanıdı.

Sonunda, “O zamanlar mutsuz olduğuna üzüldüm Meredith. Ne olmuştu ki?” diye sordu.

“Annemle babam ben çok küçükken öldü. On yaşındaydım. Bir araba kazasında öldüler. Ondan sonra oradan oraya sürüklendim... çok zor günlerdi...” Yine sustu, omuzları titredi; gülümse-

meye çalışırken onunla gözgöze geldi. "Ama bu çok zaman önceydi. Neredeyse unuttum," dedi.

Luc kendi kendine, bu doğru değil, diye düşündü. "Amerika'ya ne zaman gittin?"

"On yedi yaşındayken. Sidney'de yaşayan Amerikalı bir aileyle beraber bebek bakıcısı olarak gittim. Sonra Jack ve Amelia Silver için çalıştım. Onlar... bir anlamda hayatımı değiştirdiler." Güzel bir tebessüm belirdi yüzünde. "Anlatmak istediğim, onların kız kardeşi gibiydim. Aslında benden çok yaşlı değillerdi Luc. Otuzlarındaydılar. Her neyse, bana aileden biriymişim gibi davrandılar. Jack ve Amelia... o kötü yıllarımın hepsini unutturdular bana."

Luc yorum yapmaktan kaçınarak başıyla onayladı. Onun buğulu yeşil gözlerine bakıyordu. Biraz önceki hüznün ortadan kalkmış gibi görünüyordu ama emin değildi. Onu tamamen yok edebilir miydi acaba? Bildiği tek şey denemek istediği idi.

Meredith, "Neden bana öyle bakıyorsun Luc? Yüzümde bir şey mi var?" diye sordu.

"Hayır, yok." Koyu kahverengi gözleri birdenbire parlamıştı. "Doğrusunu istersen seni izliyordum. Sen çok güzel bir kadınsın Meredith."

Meredith kulaklarına kadar kızardığını hissetti, utanmıştı. Daha önce de erkeklerden iltifat almıştı; Luc iltifat ettiğinde niye kızarıyordu? "Te... teşekkür ederim," diye kekeledi. Telefon çaldığında rahatlamıştı.

Luc telefona cevap vermek için ayağa kalktı, "Clos-Talcy. *Bonjour*." Bir iki dakika karşı tarafı dinledikten sonra, "Biraz bekleyin lütfen," diyerek Meredith'e baktı. "Kızın Catherine."

Meredith'in yüzü aydınlandı, hemen ayağa kalktı, masaya doğru yürüdü ve teşekkür ederek ahizeyi Luc'un elinden aldı.

Luc sadece başını salladı ve pencereye doğru yürüdü. Camdan dışarı bakarken kafası tamamen Meredith'le doluydu. Önsezileriyle bu kadını daha önceden tanıdığını hissediyordu ama yine de Meredith onun kafasını karıştırıyordu. Gizemli bir havası vardı. Onu karşı konulamaz bir biçimde çekici buluyordu.

"Merhaba Catherine. Nasılsın canım?" diye sordu Meredith. Sonra da dikkatle kızının okyanus üzerinden ona ulaşan sesine kulak verdi. Yüzündeki tebessümler arttı. "Senin adına çok mutluyum

tatlım. Aslında birdenbire çok heyecanlandım.” Telefonu sıkıca kavrayıp dinlemeye devam etti. Sonra da, “Evet, Pazartesi günü Paris’te olacağım. Gelecek haftaya kadar eve gelemem,” dedi. Kısa bir sessizlikten sonra Meredith, “Tamam oldu. Seni Çarşamba günü ararım. Keith’a sevgilerimi ilet. Jon’a da söylemeyi unutma. Hafta sonu iyice eğlen. Seni seviyorum Cat. Şimdilik hoşçakal,” diyerek kızına veda etti.

Meredith ahizeyi yerine bıraktı ve Luc ona doğru döndüğünde gülümsedi. Luc’un yüzünde merak dolu bir ifade vardı.

“Kızım nişanlanmış da. Dün akşam. Bulutların üzerinde uçuyor.” Meredith gözlerini kırıştırdı ve aniden boşalan gözyaşlarını önlemeye çalışarak bakışlarını kaçırdı. Catherine adına çok mutluydu.

“Ne kadar güzel bir haber bu. Büyükanneimin dediği gibi bunu bir bardak içkiyle kutlamalıyız.”

Kristal bardakları doldurduktan sonra Luc kendisininkini havaya kaldırıp Meredith’in bardağıyla hafifçe tokuşturdu. “Sevgiye... ve mutlu sonlara,” diye mırıldandı. Gözlerini Meredith’e dikmiş, ona daha yakından bakmaya çalışıyordu.

Meredith biraz arkaya çekildi. Yüzüne doğru yükselen bir sıcaklık hissediyordu yine. “Sevgiye ve mutlu sonlara Luc,” diye tekrarladı ve şampanyasından bir yudum aldı. Sonra koltuğa doğru yürüyerek oturdu. Birdenbire Luc de Montboucher’yle aralarında bir çekim oluştuğunu fark etti.

Luc da onu takip etti ama oturmadı; şöminenin önüne gelip sırtını ateşe döndü. “Kızın kaç yaşında?”

“Yirmi beş. Ve yirmi bir yaşında Jonathan diye bir oğlum var. Yale’de hukuk okuyor.”

Luc’un yüzünde bir tebessüm belirdi. “Sorbonne’dan mezun olduktan sonra mimarlığı orada okudum. Ne kadar büyük tesadüf! Seviyor mu orayı?”

“Evet.”

“Sevindim. Ben de seviyordum. Hayatımın en güzel yılları orada geçti.”

“Gerçekten mi?”

“Bir noktaya kadar. Öncesinde ve sonrasında o yıllar kadar gü-

zel geçen birkaç yılım daha oldu.” İçkisinden bir yudum daha aldı. Meredith’in bakışlarını yüzünde hissediyordu.

“Luc?”

“Evet?”

“Hiç evlendin mi?”

“Oh evet. Agnes sana benim hakkımda bir şeyler anlatmadı mı?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Hayır,” diyerek kaşlarını çattı Meredith. “Bana bunları anlatmış olabileceğini de nereden çıkardın?”

“Bilmiyorum. Özel bir sebebi yok,” diyerek omuzlarını silkti. “Anlatmış olabileceğini düşündüm sadece. Ve... evet evlendim. Karım altı yıl önce öldü. Annick kendini çok sağlıklı hissediyorken birdenbire kanserden öldü. Hastalığı öldürücü olduğu için çok hızlı ilerledi. Teşhis konulduktan altı ay sonra hayata veda etti. Sadece otuz yedi yaşındaydı.” Luc duraksadı, boğazını temizledi. “Sekiz yıllık evliydik.”

“Luc, çok üzgünüm. Ne kadar üzücü bir olay. Senin için ne kadar korkunç bir kayıp.” İnşallah onu üzmemişimdir diye umarak merakla Luc’a baktı. Karısı hakkında sorular sorarak ne kadar düşüncesizce davranmıştı.

“Çocuğumuz yoktu,” diye devam etti Luc.

Meredith hiçbir şey söylemedi, odaya bir göz atarken düşüncelerin içinde kaybolmuştu.

Luc içkisini iki koltuk arasındaki sehpanın üzerine koydu; içine birkaç odun atarak ateşi canlandırdı. İçkisinden bir yudum daha aldı.

Oda sessizliğe bürünmüştü. İçerideki tek ses çtırdayan odunların ve saatin sesiydi.

En sonunda Meredith, “Ne düşünürsek düşünelim hiç kimse- nin hayatı kolay değil. Acı, bela, aşk acısı, hastalık her zaman var. Kaybetmenin... binbir çeşidi,” dedi.

“Aynen öyle... evet söylediğin çok doğru. İrlandalı büyükan- nem hem güzel hem de akıllı bir kadındı. Biz küçükken, her za- man, yaşamın zor olduğunu, zor olmasının da gerekli olduğunu ve her zaman da öyle olacağını söylerdi. Zavallı ölümlüler olarak bu dünyada nasibimizin bu olduğunu ve bu yüzden de karşımıza çı- kan en küçük mutluluğa bile sınıksıkı sarılmamız gerektiğini hatırla-

tırdı. Ve, eğer doğru insanı bulursanız sonsuza kadar onu bırakmayın, derdi. İşte bunları söylerdi. Ama, Büyükanne Rosie'nin doğruyu söylediğinden şüphe ettiğim çok olur.”

“Ben hiç doğru bir insanla karşılaşmadım,” dedi Meredith. Neden böyle konuştuğuna kendisi de şaşırmış, pişman olmuştu.

“Ben karşılaştım. Ama öldü.” Luc, sanki sadece kendisine görünen bir şeye bakıyormuş gibi uzaklara daldı bir an. “Başka kimseyle karşılaşmadım ama umudumu yitirmedim...” Anlamli anlamli Meredith'e baktı ama o bu anlamli bakışı fark etmedi.

“Catherine'in babası öldü,” diye konuştu birdenbire. “Ama evli bir adamdı zaten... Hiçbir zaman onunla evlenemeyecektim. Jon'un babasından boşandım... O baştan beri hataydı... birbirimize uygun değildik...” Cümlesi yarım kaldı.

“Uzun zaman önce miydi? Boşanmanız?”

“On altı yıl önce.” İtiraf, diye düşündü, itiraf. Ne oldu bana? Bu adam bir yabancı.

“Doğru insanı bulacaksın Meredith. Bulacağını biliyorum.” Ona, doğru insanı çoktan bulduğunu söylemek istedi ama yapamadı.

Mathilde kütüphanenin kapısında belirmişti. Geldiğini belli etmek için hafifçe öksürdü.

Luc ona doğru baktı. “Ah, Mathilde. Öğle yemeği hazır mı?”

“*Oui, Monsieur.*”

“*Merci.*” Meredith'e dönerek, “Seni bilmem ama ben kurtlar gibi açım,” dedi.

“Ben de öyle.”

Kütüphaneden yemek odasına doğru yürürlerken Luc, “Mathilde'ye hafif bir yemek hazırlamasını söyledim. Sebze çorbası, omlet, yeşil salata, peynir ve meyve. Umarım beğenirsin,” dedi.

“Kulağa çok hoş geliyor,” diye cevapladı Meredith Luc'a bakarak.

Luc da ona gülümsedi ve koluna girerek, Mathilde'nin servis yapmak için beklediği yemek odasına girdi.

Meredith birdenbire kendisi hakkında Luc'a anlattıklarından dolayı üzülmemeye karar verdi. Luc'un onu sorgulamayacağını biliyordu; ona güveniyordu.

Ve Luc de Montboucher'nin yanında kendini güvende hissediyordu.

13

Yemekten sonra Luc, Meredith'i Clos-Talcy'nin üzerine kurulu olduğu arazide yürüyüşe çıkardı. Yürürken birçok değişik konudan konuştular ama en sonunda sohbet dönüp dolaşıp Luc'un büyü-kannesine geldi. Luc, Rose de Montboucher hakkında bir sürü komik hikâye anlatarak Meredith'i eğlendirdi.

Meredith bir ara “*Grand mère* Rose’u öyle bir anlatıyorsun ki sanki onu tanıyormuş gibi hissediyorum kendimi. Onunla tanışmış olmayı isterdim,” dedi.

Luc Meredith’e dikkatle bakarak, “Eminim onu çok severdin,” diye karşılık verdi. “Çok kendine özgü bir kadındı. Karakter olarak çok güçlü, çok hareketli ve cesurdu. Aileyi o yönetiyordu. Demir yumruğunu kadife eldiven içinde saklayan tiplerdendi.” İçin için gülerek sözlerine devam etti. “Babam ona takılmayı çok severdi. Her doğum gününde kadehini kaldırır ve Voltaire’in sözünü tekrarlardı. ‘Adı Rosie olan bu büyük adama içiyorum.’”

“Büyük Catherine ilk defa Rusya’ya gittiğinde bu sözleri ona Voltaire söylemiş,” diye belirtti Meredith. “Büyük Catherine tarihte takdir ettiğim insanlardan biridir. Onun hakkında bir hayli kitap okudum. O da güçlü ve cesaretliydi. Ve kendi kurallarını kendisi koyardı.”

“Doğru, ama bütün güçlü kadınlar böyle davranıyor, sence de öyle değil mi?”

“Evet öyle ... bazen buna mecbur kalıyorlar, çünkü başka şans-ları yok.”

Luc, Meredith'i kolundan tutup, onu meyve bahçesine giden patikaya doğru çekti. “1871’de büyük büyük büyük babam Talcy’yi Delorme ailesinden aldığı zaman, biraz ilerideki balıklı gölü yap-mış. Gerçekte göl ormanın içinden akan nehirle besleniyor. Ne ka-dar büyük bir mühendislik örneği değil mi?”

Gölün kenarında durdular, Meredith gölün karanlık sularına baktı. Şaşkın bir ses tonuyla, “İçinde gerçekten balık var,” dedi.

“*Tabii ki.* Ben çocukken burada balık avlardım. Kız kardeşle-rimle benim balık tutmak için sopalarımız ve iplerimiz vardı, bazen Büyükanne Rosie de bize katılırdı. Balık tutmada oldukça iyiydi.”

“Hayal edebiliyorum.” Gölün etrafını dolaşıp ormana yönelene kadar aralarında bir sessizlik oldu. Bir ara Meredith, “Büyükanne-nin senin üzerindeki etkisi çok büyüktü değil mi?” diye sordu.

“Oh, evet. Bizi o büyüttü. Annem küçük kardeşimiz Albert’i doğururken ölmüş. Yedi aylık doğduğu için bir hafta içinde Albert de ölmüş. Bu olay bundan otuz üç yıl önceydi.”

“Senin için ve kız kardeşlerin için... bütün aile için ne kadar üzücü.”

“Bu herkese çok zor geldi, özellikle babama. Tekrar evlenmedi. Ve sanırım öldüğü güne kadar da annem için yas tuttu.”

“Baban ne zaman öldü Luc?”

“Neredeyse iki yıl oldu. Çok yaşlı değildi, sadece yetmiş bir ya-şındaydı. Bugünlerde ölüm için bu yaş erken biliyorsun. Ani bir kalp krizinden öldü. Bu olay ahırlarda oldu ve ne olup bittiğini an-lamadı bile. Çok aktif ve sporcu bir adamdı. Yatağa bağlanmak onu mahvederdi. Belki elden ayaktan düşmeden ölmesi daha iyi oldu.”

“Peki ya büyükanne? O ne zaman öldü?”

“1990 yılında doksan yaşındayken öldü. Son güne kadar çok sağ-lıklıydı; ne elden ayaktan düştü, ne de bunadı. O da çok hareketliydi; bütün işlerini kendi görüyordu. O yaşta bile burasının patronu oy-du. Bir gece uykuya daldı ve bir daha uyanmadı. Uykusunda, huzur-la öldü. Acı çekmediği için çok mutluyum. Babam da acı çekmedi.”

“Sanırım en güzel ölüm şekli de bu; yani elden ayaktan düşme-den,” dedi Meredith. “Ya da büyükanne gibi uykuda ölmek. Yaşlı-lıkta ölüm en doğal şey.” Meredith, Luc’a döndü ve gülürsedi. “Odamdaki resmi çok güzel, değil mi? O resim yapıldığında büyü-kannenin kaç yaşında olduğunu merak ettim.”

Luc başını kaldırıp baktı. “Emin değilim. Ama sanırım büyük-babam Arnaud de Montboucher’yle evlendiği ve Talcy’ye geldiği zaman. Yani yirmi yaşlarında falan olması lazım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bana birilerini hatırlatıyor ama ki-mi, bilmiyorum.”

"Kız kardeşim Natalie ona çok benzer. Ama sen Natalie ile tanışmadın ki. Yoksa tanıştın mı?"

Meredith güldü ve başını salladı. "Hayır, tanışmadım."

"Natalie fiziksel olarak büyükannemi hatırlatıyor; gerçekten çok güzel bir kadın oldu. Ama karakter olarak çok farklılar. Isabelle de öyle. Rose'un çoğu özelliği bana geçmiş."

"Büyükannen seni gerçekten çok etkilemiş, öyle değil mi?"

"*Kesinlikle*. Şimdi anlıyorum ki onun gibi düşünüyorum, yapacak bütün işleri onun yaptığı gibi yapmaya çalışıyorum. Çocukken eğer birinden etkilenmişsen, onun izlerini ömür boyu taşıyorsun. Silinemeyen bir damga gibi. Sana damgasını vuran kimdi Meredith?"

"Hiç kimse," diye sertçe cevapladı Meredith. Birden sesinin çok sinirli çıktığını fark edip dudağını ısırıldı. Daha yumuşak bir tonla devam etti. "Ben kendi elimde olanları değerlendirip en iyisini başarmak için kendi başıma çabaladım. Beni hiç kimse etkilemedi. Hayatımda böyle biri yoktu, daha doğrusu hayatımda hiç kimse yoktu; ben tamamen yalnızdım."

Yürümeye bir iki dakika ara verip, fiskiyelelerden birinin önünde yüzyüze konuşmaya başladılar. Meredith'in tüm benliğini kaplamış olan hüznün Luc'a dokunmuştu; ona sarılmak, onu kollarının arasına almak istiyordu. Ama buna cesaret edemedi. Meredith ona gülmüşediğinde Luc, onu rahatlatıcı bir şeyler söylemek üzereydi tam. Bu durumda Luc buna gerek duymadı.

Meredith, "Ama daha sonra, biraz daha büyüdüğümde... on sekiz yaşındayken beni çok etkileyen biriyle karşılaştım. Amelia Silver. Bana bazı şeyleri nasıl yapmam gerektiğini o gösterdi, antikalar ve sanat eserleri hakkında bilgi verdi. Çok zevk sahibi, sanatçı ruhlu bir kadındı. Aslında kocası Jack de birçok açıdan beni etkiledi diyebilirim," dedi.

"Silverlar Connecticut'ta mı yaşıyorlar?"

"Oh, hayır. İkisi de öldü. Yıllar önce, belki yirmi yıldan bile fazla oldu. Ne yazık ki ikisi de çok gençti."

"Üzüldüm. Senin ailen gibiydiler sanırım?"

Meredith başıyla onayladı ve gözlerini ondan kaçırarak, "Jack öldüğünde yirmi iki, Amelia öldüğünde yirmi üç yaşındaydım. Sadece birkaç yıl için girdiler hayatıma," dedi.

Meredith'in tekrar hüznünlendiğini gören Luc, onun elini tuttu.

“Hadi gel. Diğer göle gidelim, orası arazinin en güzel yerlerinden biri. Çok ilginç bir yer.”

Evin biraz uzağındaki göle vardıklarında, Meredith kendini kötü hissetmeye başladı. Midesi bulanıyordu, aniden düşecek gibi oldu ve Luc’un kolunu tuttu. Belli belirsiz bir sesle, “Neyim var bilmiyorum ama kendimi çok kötü hissediyorum. Midem bulanıyor, çok yorgunum,” diye mırıldandı.

Luc, “Umarım Agnes sana grip mikrobi bulaştırmamıştır,” dedi telaşla.

“Sanmıyorum, Agnes hasta değildi.”

“Evet, ama, ailesi hasta. Sence sorun öğle yemeğinde içtiğimiz şarap mı? Rahatsızlığının sebebi o olabilir mi?”

Meredith başını salladı. “Çok fazla şarap içmemiştim. Her neyse salı akşamı Paris’e geldiğim zaman da böyle midem bulanmıştı; şimdi hatırladım. O sabah Yorkshire’da yıkık bir manastırın etrafında dolaşmışım, çok soğuktu. O gece kesinlikle hasta olacağımı düşündüm. Ama ertesi sabah iyiydim. Belki de genel bir yorgunluk var üzerimde.”

“Belki de. Hadi eve geri dönelim. Öğleden sonra dinlenmelisin.” Luc bunları söyleyerek kolunu Meredith’in beline doladı ve birlikte şatoya geri döndüler.

Luc telaşla Meredith’i odasına kadar çıkardı. Botlarını çıkartmasına yardım ederek onu kanepenin üzerine uzanmaya zorladı. Ateşe birkaç odun daha ekledikten sonra kalın kaşmir bir battaniye getirip Meredith’in üzerine örttü.

“Sakin bir yere ayrılma,” dedi gülümseyerek. “Bir çaydanlık balı limon çayı alıp bir iki dakika içinde buraya geri döneceğim. Bu seni iyileştirir... Büyükanne Rosie’nin ilaçlarından biridir bu.” Kapıyı kapatarak çıktı.

Meredith başını yumuşak kadife yastıkların üzerine koyup gözlerini kapattı, o kadar çok uykusu vardı ki gözlerini açamıyordu.

Dalmış olmalıydı ki Luc eğilip saçının bir buklesini yüzünden çekince şaşkınlıkla uyandı. Bu samimi hareket onu biraz şaşırttıysa da, bunu önemsemediğini fark etti. Birdenbire bu hareket ona çok doğal bir şeymiş gibi gelmişti.

Meredith’in omzuna dokunarak, “Çayı buraya, pufun üzerine

koydum,” dedi. Mümkmn olduğuunca sessiz konuşmaya çalışıyordu. “Soğumadan iç. Şimdi ben çıkıyorum, sen de dinlen.”

“Teşekkür ederim Luc, çok nazıksın. Yürüyüşü kısa kestiğim için özür dilerim, ama ben...”

“Lütfen bunu düşünme,” dedi. “Önemli değil.”

“Işığı kapatır mısın lütfen?”

“Tabii. Şimdi dinlen,” diyerek odayı terk etti Luc. Meredith yatağın içinde yan dönerek kaşmir battaniyenin altında bir top gibi büzüldü kaldı. Bir yandan da şöminenin parlak alevlerine bakıyordu. Odunlar çıtırdayarak yanıyordu. Bir an için gözlerini kaldırdı ve uzun süre Rose de Montboucher’nin portresine baktı.

Akşama doğru güneş yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Oda kararıyordu ama, şöminenin dans eden alevleri odaya gül kırmızısı bir renk saçıyordu. Bu ışığın altında Rosie’nin resmi sanki canlanmış gibi geldi Meredith’e. Yüzü hayat doluydu, mavi gözleri neşeyle parlıyordu. Altın rengindeki kızıl bukleleri, tıpkı parlatılmış bakır renginde bir halenin güneşi çevrelemesi gibi, yüzünü çepeçevre sarmıştı. Ne kadar güzel bir kadındı... yüzü etrafa ne kadar çok mutluluk saçıyordu.

Meredith’in gözkapakları kapanıyordu. İlk bir dalganın üzerinde sürükleniyor gibiydi. Beyninin içinde bu yüz vardı... anılar birbirleriyle yarışıyorlar... binbir parçaya bölünüyorlardı. Meredith derin bir uykuya daldı ve rüya görmeye başladı.

Manzara göz alabildiğine geniş ve büyüktü. Millerce ıssızlıktan başka hiçbir şey yoktu. Garip bir uğursuzluk var gibiydi sanki, etrafta hiç ağaç yoktu; kurak ve çatlamış toprağın üzerinde hiçbir bitki yetişmemişti.

Hatırladığı kadarıyla sürekli yürüyordu. Sanki yüzyıllardır bu işi yapıyor gibiydi. Kendini yorgun hissetti ama içinden bir ses ona ileriye doğru gitmesini söylüyordu. Onların buralarda bir yerlerde olduklarını biliyordu. Çocuklar. Onları buraya kadar takip etmişti. Ama nerede olabilirlerdi? Gözleriyle etrafı taradı. Burası bomboştu. Saklanabilecekleri hiçbir yer yoktu.

Lütfen onları bulmama yardım et. Oh, Tanrım, onları bulmama yardım et, diye yalvardı. Ve birdenbire anladı ki, duaları çorak toprak üzerine düşüyordu. Burada Tanrı yoktu. Bu sonsuz boşlukta Tanrı yoktu. Bu cehennem gibi yer tanrısızdı.

Birdenbire uzaktaki ufuk çizgisinde hareket eden bir şeyler gördü. Koşmaya başladı. Kuru ve çatlak toprak aniden çamura dönüşmüştü. Ayakbırları vıcık vıcık çamura batıyor, bazen batağa saplanıp kalıyor, ilerlemesi yavaşlıyordu. Meredith devam etti. Sonra toprak yine çoraklaştı. Koştı, koştı.

Ufuktaki küçük noktalar gittikçe ona doğru yaklaşıyordu. Önüne kadar geldikten sonra tekrar yeniden uzaklaşıyordu. Küçük bir çocuğun aynı yaşlarda bir kızın elinden tuttuğunu gördü. Tam Meredith'e yaklaşmışlardı ki, tekrar uzaklaştılar, sonra yeniden önünde belirdiler. Meredith koştu, neredeyse onları yakalıyordu. İkisi de elele, ve adımları birbirine uygun, yavaşça yürüyorlardı. Onlara seslendi, beklemelerini söyledi. Ama beklemediler. Sanki onu duymamış gibi yürümeye devam ettiler. Gökyüzü değişti, gri yeşil karışımı ilginç bir renge büründü. Kuvvetli bir rüzgâr esti, Meredith'i öne doğru itti. Birdenbire küçük çocuk fırtınaya kapılmışçasına gökyüzüne doğru yükseldi. Ve gözden kayboldu.

Küçük kız şimdi tek başınaydı. Aniden döndü ve Meredith'e doğru yürümeye başladı. Meredith solgun ve acı dolu yüzü, iri ve hüznünlü gözleriyle oldukça bitkin görünen kıza ulaşmak için adımlarını hızlandırdı. Kızın üzerinde siyah çorap, ayak kabı ve bir de ağır kışlık bir palto vardı. Başına küçük siyah bir bere takmış, boynuna uzun, çizgili bir atkı dolamıştı. Paltosunun yakasına iğnelenmiş kocaman bir etiket vardı. Kız onu işaret etti. Meredith dikkatlice etikete baktı. Üzerinde kızın ismi olan yazıyı çözmeye çalıştı ama yapamadı.

Kız, Meredith'i şaşırtarak birdenbire koşmaya başladı. Meredith de onun arkasından koşmaya çalıştı ama ayakları çamura saplanmıştı. Onu geri döndürebilmek için arkasından bağırdı ama o durmadı. Gözden kaybolana kadar koştu, koştu, koştu. İlk başta bir çatlama sesi sonra da bomba sesine benzer bir patlama duyuldu. Meredith'in etrafındaki her şey havaya uçtu...

Meredith korkuyla uyandı. Yüzü ve boynu terden sıırılsıklamdı. Allak bullak olmuştu, bir an gerçek dünyayla bağlantı kuramadı. Sonra Talcy'de Büyükanne Rosie'nin oturma odasında olduğunu hatırladı.

Dışarıda fırtına vardı; karanlık gökyüzünde şimşekler çakıyor, düşen yıldırımlar camları sarsıyordu. Luc'un üzerine örttüğü kaşmirin altında titredi ve bacaklarını göğsüne doğru çekti. Şöminedeki sönmeye yüz tutmuş ateşe doğru baktı. İçinde bir korku vardı ve bu korku onu mahvediyordu.

Gözlerini kapatarak içindeki korkuyu yenmeye çalıştı. Neden korktuğunu da bilmiyordu. Burada, şatonun içinde dışarıdaki korkunç fırtınadan tamamen uzaktaydı; güvenlikteydi.

Birdenbire neden bu kadar çok korktuğunu anladı. Sebep gördüğü rüyaydı. Hayatı boyunca birçok kez görmüştü aynı rüyayı. Ama uzun zamandır görmüyordu. Geçmişte olduğu gibi aynı rüya yine gelmiş ve onu yine korkutmuştu.

Paris'e döndüğünde, Meredith'in düşünceleri Clos-Talcy'deki hafta sonuna yoğunlaşmıştı. Özellikle de Luc de Montboucher'yi düşünüyordu.

Ondan hoşlanmıştı, aslında bu hoşlanmaktan da öte bir şeydi; onun şefkati Meredith'in üzerinde kalıcı bir etki bırakmıştı.

Meredith için şefkat her zaman çok önemli olmuştu, belki de bu tür bir yaklaşıma hayatı boyunca pek sık rastlamadığı için. Çocukluğunda ve gençliğinde bundan yoksun kalması çevresine demirden bir duvar örmesine sebep olmuştu. Sadece Bayan Paulson bu duvarı delip ona yaklaşmayı başarmıştı ve sonra Silver Lake'e gittiğinde aynı şeyi Silverlar da yapmıştı.

Şefkat bir çocuk için neyse, yetişkin bir kadın için de oydu; özellikle de kırk yaşının üzerindeki bir kadın için. Ama bu özelliğinin dışında, onu erkek olarak da çekici bulmuştu.

Luc çok yakışıklı, esmer ve düzgün yüz hatları olan bir adamdı, ama Meredith için bunlar çok önemli değildi. Çok uzun bir zamandır, sadece yakışıklı bir yüz Meredith'in ilgisini çekmek için yeterli olmuyordu.

Meredith, onun zekâsına, yeteneklerine ve içgüdüsel olarak hissettiği, sorgulanamaz dürüstlüğüne hayran kalmıştı. Luc, aynı zamanda espriliydi de. Meredith birçok ortak yanları olduğunu fark etmişti... iyi kitaplar, klasik müzik, soğuk bir kış gecesinde şöminenin önünde buzlu şampanya, göllerin yanına inşa edilmiş evleri söylemeye bile gerek yok; kirli camlı pencereler ve Marie Laurencin'in hoş resimleri. Her şey bir yana, Luc etkileyici bir adamdı. Meredith onunla tanıştığı, davetini kabul ettiği ve Loire'daki şatosuna gittiği için çok mutluydu.

Pazartesi sabahı erkenden Paris'e geri dönmüşlerdi, öğleden sonrasının tümünü onunla ve Agnes'la beraber Montfort-

L'Amaury'deki Manoir de la Closière'de yapmak istedikleri değişiklikleri inceleyerek geçirmişti. O akşam Luc onu Relais Plaza'da akşam yemeğine götürmüştü. Ondan önceki gece de yemeği Grand Vefour'da yemişlerdi.

Son birkaç gündür birlikte çok eğlenmişlerdi ve Meredith, Luc'a ne kadar çok değer verdiğini ve Luc'un, kendi üzerinde bıraktığı etkiyi yavaş yavaş fark etmeye başlamıştı.

Meredith, Luc'u sadece bir haftadır tanıyordu ama, New York'a döndüğünde onu özleyeceğini biliyordu. İleride Paris'e yapacağı seyahati şimdiden planlamaya başlamıştı. Manhattan'da ilgilenmesi gereken bir iş vardı; aynı zamanda Hilltops'un Morrisonlar'a satılması için gerekli evrakları da imzalamalıydı.

Ve Cat'i görmek, ona sarılmak, onunla ilgilenmek ve Keith'la yaptıkları nişanı kutlamak için sabırsızlanıyordu.

Ama yaptığı hesaplara göre bunlar en fazla on gününü alıyordu, ondan sonra, eski malikânenin restorasyonu ve dekorasyonu için Paris'te olması gerekiyordu. Pazartesi günü üçü de malikânenin belli başlı özelliklerinin ve kendine özgü tılsımının korunarak her açıdan modern ve günümüze uygun hale getirilmesine karar vermişlerdi. Ve tabii ki bu, otelin Havens Incorporated'ın bir tasarımı olduğunu kanıtlayacak bir şıklığı ve Meredith'in dekorasyon tasarımlarını gerekli kılıyordu.

Meredith bir gece önce oteldeki süitinin sessizliğinde, otel bittikten sonra ne olacağını düşünmüştü; kendine vereceği cevap çoktan hazırды. Oteli tamamlamak bir yıl sürerdi, böylece bu şehirde geçireceği bir sürü zamanı olacaktı. Paris. Işıkların şehri. Ve âşıkların.

Sabahın erken saatlerinde, her şey olacağına varır, diye düşünüp kendini rahatlatmaya çalıştı. Meredith uzun zaman önce anlamıştı ki, yaşam kendini korumanın bir yolunu buluyordu.

Buna, her gün yatağa girmeden önce düşünerek ve yavaş yavaş karar vermişti. Yapabileceğim tek şey bu, ne olacağını göreceğiz. Her şey kendi doğal seyri içinde gelişmeli, diyordu kendi kendine.

Meredith çok iyi biliyordu ki ümit vaat eden bir ilişki çok kolay boş çıkabilir, karşılıklı suçlamalar ve kötü davranışlarla noktalanıp, hayal kırıklıklarına sebep olabilirdi. Her şey bir yana, Reed Jamison'la böyle olmuştu. O aklına gelince birden yüzü değişti. İlişkileri ne kadar tatsız bitmişti. Ama Reed ve Luc birbirlerinden tamamen

farklı iki insandı, ayrı kutuplardaydılar. Karşılaştırma yapmak anlamsız, hatta çirkindi.

Luc açık sözlü ve dürüsttü. Meredith inanıyordu ki Luc'la birlikte olduğu sürece konumunu, nerede olduğunu bilecekti. Bu ilişkide aldatmaca olamazdı. Luc düşünceli, sorumlu, Meredith'e saygı duyan, olgun bir adamdı; Meredith de ona saygı duyuyordu.

Meredith salı gününün neredeyse tamamını Agnes'la birlikte geçirmiş ve Fransız ortağının, hafta sonu tatili hakkında çok ayrıntılı sorular sormamasına şaşırmişti. Agnes üstünkörü bir-iki soru sormuştu sadece. Sonra otel için yaptıkları planlara dalmışlar ve Paris'in içinde oradan oraya koşturup durmuşlardı. Mobilyaların fotoğraflarını çekerek, duvar kâğıdı ve kumaşlardan örnekler alarak sayısız antikacı dükkânı ve kumaş mağazasına uğramışlardı. Zevkleri birbirine uyduğu için, otelin dekorasyonu ve döşemesi konusunda bir sorun çıkmamıştı.

Meredith çarşamba günü öğleden sonra Luc konusunu açtığında Agnes'in ofisinde oturuyorlardı. İki kadın kumaş örneklerini seçiyor ve onları yerde yanyana dizerek birbirine uygun renkleri bulmaya çalışıyorlardı.

Meredith birdenbire, "Dün akşam Luc beni tekrar şatoya davet etti. Bu hafta sonu için," dedi.

Agnes başını kaldırıp ona baktı. "Şaşırmadım, senden hoşlanıyor."

"Ben de ondan hoşlanıyorum."

Agnes güldü. "Kadınların çoğu ondan hoşlanıyor. O karşı konulmaz biri. Neden tekrar evlenmediğini her zaman merak etmişimdir."

"Belli ki karısı için duyduğu acıyı yenmesi zaman almıştır."

"Oh, o zaman sana ondan bahsetti."

"Sen beni arayıp anlatacağına söz vermiştin ama o senden daha fazla şey anlattı. Bu konuda aptalca bir hata yapıp onu üzeceğim diye ödüm patladı."

"Söz verip seni-aramadığım için özür dilerim ama Chloe çok hastaydı, başından ayrılamadım. Her neyse zaten Alain ve ben ancak pazar günü öğleden sonra konuşma fırsatı bulabildik ve ben Talcy'den seni arayıp, ev sahibin hakkında dedikodu yapmak istemedim açıkçası."

“Anlıyorum, aramadığın daha iyi oldu. Arasaydın ona karşı mahcup olacaktım.”

“Alain, Luc’u yıllardır tanır Meredith ama, hakkında çok şey bildiğini söyleyemem. Geçen yıl Luc, Alain’in kız kardeşine ev tasarrımı yaptığı zaman biraz yakınlaşmıştık. Ama o zaman bile An-nick’ten bahsetmedi bize... onun geçmişi... nasıl desem... bizim için çok belirsiz. Biz her şeye burnunu sokan türden insanlar olmadığımız için...” cümlesini tamamlamadı. Sadece Meredith’e baktı ve omuzlarını silkti.

Meredith, “Anlıyorum. İnsanları tanıyor, onlarla arkadaşlık ediyor olabilirsin ama özel yaşantılarından habersizsindir,” dedi. Koltuğuna yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. “Luc’u birçok yönden çok beğeniyorum Agnes. Yani insan olarak, çok açık sözlü, dürüst. Ve gerçekten karşısındaki insanı dinlemeyi biliyor, ona değer verdiğini belli ediyor. Bu, bugünlerde pek sık rastlanan bir şey değil.”

“Sanırım Luc ciddiye alınması gereken bir adam. Kazanova biri olmadığını biliyoruz. Hatta çapkın bile sayılmaz.” Agnes, Meredith’le göz göze geldi. “Onunla ilgileniyor olabilir misin Meredith? Ciddi olarak?” diye merakla sordu.

Meredith biraz duraksadıktan sonra, “Evet Agnes. O tam benim istediğim gibi bir adam. Böyle biriyle tekrar karşılaşabileceğimi hiç düşünmemiştim. Luc gibi erkekler her zaman iyidirler ve haklarında hep iyi şeyler konuşulur,” dedi.

“Aslında doğru söylüyorsun *ma chérie*, ama Luc kendisinden bahsedilmesini pek istemiyordu sanırım. En azından şimdiye kadar. Bana senden hoşlandığını ve seni daha yakından tanımak istediğini söyledi.”

Meredith, Agnes’a baktı. “Öyle mi? Ne zaman oldu bu?”

“Geçen hafta, seninle tanıştıktan hemen sonra.”

“Ve sen bunu bana söylemedin. Çok teşekkürler dostum!”

Agnes gülmeye başladı. Gri gözleri neşeye dolmuştu. Başını sallayarak, “Gerçi Luc, bunu sana söylememem gerektiğini belirtmedi ama ben, sağduyunun en güzel yanının doğru kararı verebilmek olduğunu düşündüm. Her neyse seni korkutup ondan uzaklaştırmak istemedim. Kafamı kopartıp aptal bir romantik olduğumu söyleyeceksin diye düşündüm. Sekiz yıl boyunca seninle tanıştığım er-

kekleri düşün Meredith. Hepsi de çekici ve nitelikli erkeklerdi ama sen hiçbiriyle ilgilenmedin. Bir tanesiyle bile,” dedi.

“Evet ilgilenmedim.”

“Ama Luc’la ilgileniyorsun?”

Meredith başıyla onayladı.

“*Mmmm*, seni suçladığımı söyleyemem. Çok seksi bakışları olan bir adam o. Sanırım duygusal da, öyle değil mi?”

15

Luc ve Meredith, perşembe akşamı Talcy'ye vardıkları andan itibaren Luc'un ofisinde çalışmaya başladılar. Ve ertesi gün saat dokuzda yine aynı şekilde masa başına oturdular. Çalışmalarına sadece öğle yemeğinde ara verdiler. Uzun bir gün olmuştu. Cuma akşamı Luc elinden kalemını bırakarak odanın diğer ucunda oturan Meredith'e baktı. Küçük bir masada oturmuş, halı ve boya örneklerini tahta üzerine yapıştırıyor, otel için ilk tasarımlarını hazırlıyordu.

Luc koltuğuna yaslandı ve uzun uzun Meredith'e bakarak, "Sana bunu yapmamalıydım," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çalışmak ve çalışırken de seni yanımda görmek istediğim için dün sabahtan beri seni bu ofisin içine hapsedtim."

Meredith hiçbir şey söylemedi, sadece baktı.

Luc devam etti. "Havuzun planını ve çizimlerini bitirmek için acele ediyordum. Kendimi yine de suçlu hissediyorum. Seni yürüyüşe ya da atla gezintiye göndermeliydim, ya da en azından dinlenmeliydin..."

"Luc burada olmak, senin yanında çalışmak hoşuma gidiyor. Paris'te olsaydım da aynı şeyi yapıyor olacaktım; örnekleri ayırıp panoları düzenleyecektim. Gerçekten, burada seninle vakit geçirmek çok güzel."

"Öyle mi?"

"Oh, evet."

"Meredith?"

"Evet Luc?"

Luc bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama sonra fikrini değiştirdi ve kalkıp Meredith'e doğru yürümeye başladı. Taşıdığı dosya kâğıtlarını masasının üzerine bıraktı. "Bu havuzun çizimi, bittiğinde böyle olacak."

“Oh, Luc, bu mükemmel! Buradaki balıklı göle benziyor.”

“Havuzu Montfort-L’Amaury malikânesinin yanındaki küçük koruluğun arkasına yerleştirdim, tıpkı Talcy’deki göl ve meyve bahçesi gibi. Bunun çok etkileyici olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?” Luc konuşurken Meredith’in üzerine eğilmiş, parmağıyla havuzun etrafındaki ağaçları ve arkasındaki malikânenin çizimlerini gösteriyordu.

Meredith, Luc’un nefesini boynunda hissediyor ve nefes almaya bile korkarak ciddiyetini bozmamaya çalışıyordu. Yanakları kızarmış, vücudunu ateş basmıştı, her yeri arzuyla titriyordu.

Luc, “Seni memnun etmek istiyorum Meredith,” dedi.

Meredith, Luc’un yüzünü görebilmek için döndü ve başını onunkine yaklaştırdı. “Çok beğendim Luc, harika olmuş.”

Meredith gülümsedi.

Luc’un gözleri kamaşmış dili tutulmuştu.

Hiçbir şey söyleyemedi. *Seni istiyorum*. Bu sözler dilinin ucuna kadar geldi. O anda düşünebildiği tek şey buydu. Aslında günlerdir bunu düşünüyor ve artık gerçeği açıklamak istiyordu. Ama bunun yerine Meredith’e doğru yaklaşıp onu dudaklarından öptü. Meredith’in ateşli dudaklarıyla karşılaşınca öpücükleri daha da sertleşti.

Bir ara Meredith’i kucağına çekmek için duraksadı. Genç kadını kolları arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Meredith’in kolları da onun boynuna dolandı. Birbirlerine kenetlendiler. Arzuları daha da artmıştı.

Meredith: Oh Luc sevgilim senin kolların arasında olmayı o kadar çok istiyordum ki, diye düşündü. Ama düşüncelerini dile getiremedi. Luc’un aşka susamış dudakları ona engel engel oldu.

Luc birdenbire durdu ve heyecandan kalınlaşmış sesiyle, “Seni istiyorum Meredith, tanıştığımız günden beri seni arzuluyorum,” dedi.

“Oh Lu...”

Luc, Meredith’i sanki sonsuza kadar terk etmek üzereymişcesine tekrar hırsıyla öpmeye başladı. Onu kendine doğru çekti ve vücudunu onunkine yasladı. Bunu yaparken birbirlerine ne kadar uygun olduklarını düşünüyordu, Meredith’in boyu en az onunki kadar uzundu.

Meredith normal bir kadınla normal bir erkek arasında olması

gereken şeyin bu olduğunu biliyordu. Luc onun yanaklarını, gözlerini, kaşlarını, boynunu, kulaklarını öpüyordu. Sonra dudakları tekrar birbirini buldu. Luc, Meredith'in kulağına doğru fısıldadı. "Seni o kadar çok düşledim ki şu anda kendimi seninle daha önce sevişmiş gibi hissediyorum. Ne demek istediğimi, ne hissettiğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Seni ciddiye alıyorum Meredith. Eğer sen aynı şeyleri hissetmiyorsan bunu lütfen şimdi söyle. Çünkü eğer bu işe başlarsak dönüşü olmaz. En azından benim için."

"*Seni istiyorum Luc*, ben de senin hissettiklerini hissediyorum."

Luc, Meredith'i ayağa kaldırdı ve kendinden uzaklaştırdı. Ellerini onun omuzları üzerine koyup, gözlerinin içine baktı. Bu buğulu yeşil gözler Meredith'in düşüncelerinin, duygularının, ruhunun aynası gibiydi. Luc onların içinde parlayan zekâyı, açıksözlülüğü, neşeyi ve hüznü görmüştü. Şimdi bu gözlerin içinde sadece arzu ve istek vardı ve bunlar Luc içindi.

Luc, Meredith'in elinden tuttu ve onu çalışma odasından çıkardı. Elini hiç gevşetmeden arka merdivenlere, oradan da koridorun sonuna yürüdü.

Yatak odasına geldiklerinde tek eliyle kapıyı kilitledi ve yatağa doğru giderken Meredith'i kolları arasına alıp vücudunun her yerini öpmeye başladı. En sonunda Meredith'i bırakarak yatağın üzerindeki yorganı çekti; ceketini bir sandalyenin üzerine atıp, kazağını ve pantolonunu çıkarmaya başladı. Meredith de aynı şeyleri yapıyordu.

Luc, Meredith'e yaklaştı ve onu kendine doğru çekti. Birlikte yatağın üzerine düştüklerinde Luc, Meredith'in kulağına adını fısıldıyordu. Yarı çıplak yatağa uzandıklarında vücutları sarmaşık gibi birbirine dolanmıştı. Luc ellerini altın yumağı saçların arasına daldırdı, yüzünü Meredith'inkine yaklaştırdı. Dilini ve dudaklarını Meredith'in yüzüne, dudaklarına yavaşça sürüp, onu daha fazla heyecanlandırmak için geri çekiliyordu.

Meredith yaptıkları şeyin doğru olduğunu biliyor, ona istekle karşılık veriyordu. İçinde Luc'la ilgili bir huzursuzluk ya da suçluluk duygusu yoktu. Luc'un sesindeki arzu, siyah gözlerindeki özlem, bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu ona.

Meredith çok heyecanlanmıştı. Onu arzuluyordu. Luc'un elleri ve dudakları vücudunun her yerinde dolaşsın, içindeki ateşi söndürsün istiyordu.

Luc, Meredith'in içindeki ihtirasın ve gittikçe büyüyen arzusun farkındaydı. Bu da onu tahrik ediyordu. Yoğun bir duygu seline kapılmıştı; kendini tamamen bu selin içine bırakmak istiyordu.

Üzerlerinde kalan birkaç giysiyi de çabucak, çıkartıp tekrar birbirlerinin kollarına döndüler. Luc bir an için başını kaldırıp Meredith'in yüzüne baktı. Kaybolan günışığının altında onun gözlerinden yansıyan mutluluğu görmek Luc'u da mutlu etmişti. Elini sevdiği kadının yüzüne götürdü ve yanaklarından dudaklarına kadar şefkatle okşadı.

Aşka susamış iki vücut birbirine kenetlenmiş, dudaklar birleşmişti. Yumuşak dokunuşlarla birbirlerini yeniden keşfediyorlardı. İkisi de çok uzun zamandır bu anı bekliyordu.

Luc kendini tamamen Meredith'in okşayışlarına ve dudaklarına, yüzüne, gözkapaklarına kondurduğu öpücüklerine bırakmıştı. Sonra yavaşça üzerine kayarak vücudunu onunkine yaklaştırdı.

Meredith'in ipeksi kolları ve bacakları adeta bir ip gibi Luc'un vücudunu sarmıştı. Bunlar Luc'un hayatı boyunca gördüğü ipler arasında belki en yumuşak olanlarıydı. Yavaşça Meredith'in içine kaydı ve dudaklarından dökülen yumuşak iniltileri duydu. Daha da aşağılara kayarken hareketleri oldukça sertleşmişti. En sonunda doğru kadını bulmuştu ve bu ona daha çok zevk veriyordu. Meredith, bir gün geleceğine... karanlıkları aydınlatacağına, içindeki boşluğu dolduracağına inandığı kadındı. Onunla bütünleştiğinde mucizevi bir şekilde bütün acıları dinmişti. Meredith ona özgürlüğünü vermiş, esaretten kurtarmıştı. Luc sanki göklerde uçuyordu. Yüksekçe, en yüksekçe çıkmıştı.

Meredith onun vücut ritmini yakalamış, hareketlerini onunkilere uydurmuştu; birleşip tek bir ruh haline gelmişlerdi. Mükemmel bir birleşme diye düşündü Luc. Her şey tam hayal ettiği gibi olmuştu. Böyle olacağını en baştan beri biliyordu.

Meredith de biliyordu. Luc onun en hassas bölgelerine dokunuyor, ruhuna ulaşıyor ve çok uzun zamandan beri... genç kızlığından beri hissetmediği şeyleri hissettiriyordu... o günlerin üzerinden çok zaman geçmişti. Luc ellerini onun kalçalarının altına gö-

türdü ve kendine doğru çekti. Seni istiyorum diye mırıldandı Meredith, her şeyinle Luc, her şeyinle seni istiyorum. Ve arzuyla Luc'un ellerine bıraktı kendini.

Luc, Meredith'e daha da yaklaştığında kalbinin deli gibi çarptığını hissetti; kendini hareket eden vücutlarının ritmine kaptırılmış, neredeyse vahşileşmişti.

Oh Tanrım, diye düşündü. Hayatta var olan tek bir şey var o da bu kadın. Sadece ben, o ve bu birleşme. O bütün hayatım boyunca yanımda olmasını isteyeceğim biri; ölene kadar. Onda, eksik olan diğer yarımı buldum, kendimi tamamladım. Ama birlikte yeniden ani bir çılgınlığın içine sürüklendiklerinde Luc düşüncelerini bir kenara bıraktı. Yoğun bir duygu seli içinde göklere çıkıyor, yükseliyor yükseliyorlardı. Luc, bu mutluluk sonsuza dek sürsün istiyordu.

Meredith de bunca yıldan sonra en sonunda doğru adamı bulduğunu anlamıştı. Luc onu zevkin doruklarına çıkarmıştı.

Luc titredi, kasları gerildi ve Meredith'in adını haykırarak kendini kaybetti. Meredith de ona, "Luc, ah Luc," diye karşılık verdi.

Sevişmeleri sona erdiğinde Luc, Meredith'i kollarının arasına alarak saçlarını okşadı. Meredith de bacağına onun bacaklarının üzerine attı ve ona biraz daha sokuldu. Luc ona sıkıca sarıldı.

Meredith'in başı Luc'un göğsündeydi. Uzanıp öptü onu Luc; Meredith'in gülümsediğini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü mutluyum Luc."

"Bu sadece başlangıç," diye karşılık verdi Luc. Eğilerek Meredith'i alından öptü. "Seni hiçbir zaman bulamayacağımı zannettim."

"Beni mi arıyordun?" Sesi yumuşak ve neşe doluydu.

"Oh, evet *ma chérie*, her zaman . . . Uzun zamandan beri."

"Ve ben de seni arıyordum, her ne kadar farkında olmasam da. Artık doğru adamı bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım."

"Ben o muyum?"

Meredith, Luc'un neyi kastettiğini anladığı halde, "Sen kim misin?" diye sordu.

"Doğru adam, Meredith?"

“Oh, evet. Her açıdan.”

“Birlikte iyiyiz Meredith, çok iyiyiz. Birlikte olduğumuz her dakikadan zevk alıyorum, ve şimdi beni o kadar çok mutlu ettin ki, hâlâ başım dönüyor. Ya sen? Ben seni mutlu edebildim mi?”

“Tabii ki. Bunu biliyor olmalısın.”

“Evet, sanırım biliyorum, ama yine de bunu senin dudaklarından duymak çok güzel Meri.”

O anda, birden Meredith’in kaskatı kesildiğini hissetti. “Sorun nedir? Sana Meri dememi istemiyor musun?”

“Benim için önemli değil,” diye cevapladı Meredith. Onun sesindeki kırgınlığı fark etmişti. “Sadece bunu çok az insan yapıyor da.”

Luc, Meredith’i kollarının arasına çekerek yüzünü okşadı ve parlak gözlerinin içine baktı. Sesini olabildiğince yumuşatarak, “Yüzündeki bu korkunç hüznü bir daha görmek istemiyorum. Hayatında zaten fazlasıyla acı ve keder yaşamışsın,” dedi.

Meredith cevap vermedi.

“Eğer bu konuda konuşmak istersen, ben buradayım Meri. Üzerindeki yükü hafifletmenin tek yolu konuşmaktır bazen.”

“Bir gün belki.”

Luc başını salladı ve eğilerek onu dudaklarından öptü. “Bu kadar kısa bir süre içinde benim için çok değerli hale geldin. Sana âşık oldum Meri.”

Meredith, Luc’a baktı. Birdenbire gözleri yaşlarla doldu. Onları geri itmek için çok çabaladı ama başaramadı. Yaşlar yavaşça yanaklarından aşağı süzüldü.

“Oh, *ma chérie*, ağlama, ortada ağlanacak bir durum yok.” Luc elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla Meredith’in gözyaşlarını sildi. “Bana âşık olabileceğini düşünüyor musun?”

“Çoktan âşık oldum bile,” diye fısıldadı Meredith ve yeniden ağlamaya başladı.

“Tanrım sana şükürler olsun!” diye bağırdı Luc ve onu dudaklarından öptü. Öpücükleri gözlerine ve yanaklarına kayınca ağzına Meredith’in tuzlu gözyaşları geldi. “Artık hüznün yok. Sana garanti veriyorum.” Meredith’in ıslak yüzüne bakarak, “Bundan sonra sadece mutluluk olacak Meri,” dedi.

Ama yanıliyordu.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Ş İ M D İ K İ Z A M A N ,
G E Ç M İ Ş Z A M A N

Meredith oturma odasındaki Sheraton büfeye yaslanmış, ayakta duruyordu. İç i ı ıklandırılmış bu antika parçanın rafları paha biçilmez Meissen heykelcikleriyle kaplıydı.

Birkaç dakika önce bu eşsiz koleksiyona bir göz atmak için gelmişti buraya, ama birdenbire halsiz düşmüştü. Kendine, oturmak için bir yer aradı ama kalabalık odada yürümek istemediği için olduğu yerde kalıp şampanyasıyla ilgilendi.

Derin bir nefes alıp, inşallah o nöbetlerden birini daha geçirmem, diye dua etti. Artık onlara nöbet diyordu. Ocak ayında Fransa'da iki kez, geçen ay da üç kez yaşamıştı aynı olayı. Nisanda kaç tane olacağını merak ediyordu.

Nöbetler geldiği gibi gidiyor ve Meredith eskisinden daha kötü olmuyordu ama, yine de bu nöbetler onu asabileştiriyordu. Ne zaman geleceğini bilmiyordu çünkü.

Geçen gün ofiste Amy'ye bu nöbetlerden bahsetmiş; ilk nasıl başladığını ve Paris'teki o günden sonra nasıl gelip gitmeye devam ettiğini anlatmıştı.

Amy en sonunda, "Nöbetler çok sıklaştı. Sanırım tıbbi bir tavsiyeye ihtiyacın var. Ben en iyisi Jennifer Pollard'dan senin için bir randevu alayım," dedi.

Meredith bunu kabul etmemiş, Amy'ye doktoru aramamasını söylemişti. Şu anda kendi kendine aptallık edip etmediğini soruyordu. Bu sırada bacaklarında derman kalmamıştı. Halsizliğin yavaş yavaş bütün vücuduna yayıldığını hissedebiliyor, akşama kadar dayanıp dayanamayacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

Ne hissederse hissetsin dayanmalıydı. Bu akşam kızının hayatındaki en önemli olaylardan biri gerçekleşecekti. Meredith'in de. Bu akşam Cat'in nişan partisi vardı, Meredith de uzun zamandır bu anı bekliyordu.

Meredith, bu akşamki partiyi kendisinin vermesi gerektiğini biliyordu ama Keith'ın kız kardeşi Margery ve onun kocası Eric, Park Caddesindeki çatı katlarında, bu partiye ev sahipliği yapmakta ısrar edince, onun da kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı.

Meredith de gelecek birkaç hafta içinde Cat ve Keith'a bir kutlama yemeği vermeyi planlamıştı. Luc'un da bu yemeğe katılacağını umuyordu. Geçen haftayı New York'ta geçirmişti ve nişan partisine katılacaktı. Ama son anda Fransa'ya geri çağırılmıştı. Lyons'taki büyük mimari çalışmalarından biri olan alışveriş merkezinde bir sorun çıkmış ve Luc'un inşaat alanında bulunması gerekmişti.

Luc ayrılmak zorunda kaldığı için ikisi de hayal kırıklığına uğramışlardı; ama Luc Silver Lake'te hafta sonu tatilini geçirmek için on gün sonra tekrar New York'a geri dönecekti. Meredith şimdiden sabırsızlanmaya başlamıştı. Birbirlerine deli gibi âşık olmuşlar, son iki aydır daha da çok yakınlaşmışlardı. Aynı şehirde oldukları zaman pek nadir ayrılıyorlardı. Atlantik Okyanusu aralarına girdiği zaman da her gün telefonla konuşuyorlardı. Bir erkekte aradığım her şey var onda, diye düşündü Meredith. Bu gece onun da burada olmasını ne kadar çok isterdi.

Meredith, Luc'la tanıştıkları ve fevkalade uyumlu oldukları için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Çocukları onunla tanışmış ve onu çok sevmişlerdi. Luc da onlardan etkilenmişti. Jon'la ikisi çok iyi anlaşıyorlardı. İkisi de spora düşküncü, özellikle de futbolun hastasıydılar. Cat de Luc'la iyi anlaşıyordu çünkü ikisi de sanatçı bir ruha sahiplerdi. Luc, Cat'in bir çizer olarak yeteneğinden etkilenmiş, onu tecrübeli bir sanatçı zannetmişti. Luc, Meredith'i çocuklarından dolayı hayranlıkla kutladığında Meredith çok gururlanmıştı.

Meredith, Cat ve Jon'un tekrar ortaya çıkmasını umarak oturma odasını doldurmuş kalabalığa doğru bakıyordu. Şu ana kadar altmışa yakın ziyaretçi gelmişti ve o hiçbirini tanıımıyordu. Etrafta Pearson ailesinden birkaç tanıdık yüz de vardı. Bunlar Keith'ın annesiyle babası Anne ve Paul, kız kardeşleri Margery, Susan, Rosemarie, Jill ve Wendy; erkek kardeşleri Will ve Dominick ve partiye ev sahipliği yapan Margery'nin kocası Eric Clarke'tı.

Pearson ailesi İrlanda kökenli, büyük ve şamatacı bir aileydi. Cat, Meredith'i önceden uyarmış, ailenin Kennedy ailesi gibi olduğunu

söylemişti. Ama Pearsonlar Boston'un yerlisi değildi; Connecticut'ın bağrından kopup gelmişler, zamanla buraya uyum sağlamışlardı. Meredith, Pearsonlar'ın bu akşam formda olduklarını düşündü, çünkü sayısız hala, amca, kuzen ve çocukların hepsi buradaydı.

Ve biz sadece üç kişiyiz, ne kadar küçük bir aile, diye düşündü. Pearsonlar gibi kalabalık bir ailenin dengi değillerdi. Meredith birden kendini onların arasında ezilmiş gibi hissetti, kaybolmuşluk duygusu kapladı her yerini ve ürktü. Tarifi olmayan bir duyguydu bu.

Partiye katılabilmek için Blanche ve Pete O'Brien da Silver Lake'ten gelmişlerdi; onlar da ailenin bir uzantısı sayılırdı. Ama yine de... Meredith bu berbat duygudan kurtulmaya çalışarak gözlerini sımsıkı kapattı.

Biraz sonra gözlerini açarak odaya bir göz attı. Blanche ve Pete'in nerde olduklarını merak etmişti. Son bir saattir nasıl olduysa onların izini de kaybetmişti. Belki de üzerlerinde her tür garip menzenin bulunduğu, büyük masalarla kaplı, kalabalık yemek salonundalardı.

Meredith kendini tamamen soyutlanmış hissetti. Oradaki antikardan birine yaslanmış, yapayalnız kalmıştı. Şöminenin yanındaki koltuklardan birine doğru yürümeye karar verdi. Oturmalıyım, diye düşündü. O anda kızını gördü.

Catherine etrafa bakınıyor, büyük bir ihtimalle onu arıyordu.

Meredith kolunu kaldırıp el salladı.

Cat de onu görmüştü. Gülümseyerek karşılık verdikten sonra hızla ona doğru yürüdü.

"Demek buradasın anne. Her yerde seni aradım," diyerek Meredith'e yaklaştı. "Mükemmel bir parti değil mi? Bu gece çok heyecanlıyım." Sol eline baktı, parlak safır yüzüğünü hayranlıkla inceledikten sonra Meredith'e gösterdi. "Sence de harika değil mi anne?"

"Çok güzel tatlım," diye cevapladı Meredith. Dengesini sağlamak için Cat'in koluna tutundu.

Catherine annesine şöyle bir baktıktan sonra, "Anne, iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Ama biraz önce sendeledin gibi geldi bana, rengin de solmuş. Gergin ve sinirli görünüyorsun. Hasta olmadığına emin misin? Baş-

ka bir sorun mu var? Kızgın değilsin değil mi? Yani Margery ve Eric parti konusunda ısrar ettiği için?”

“Saçmalama, öyle biri olmadığımı biliyorsun. Kendimi biraz yorgun hissediyorum o kadar. Sanırım ofiste biraz fazla çalışıyorum.”

“Hadi gel şurdaki kanepeye oturalım anne. Ayaklarım beni öldürüyor. Bu ayakkabılar çok şık ama, aman Tanrım, korkunç ızdırap veriyorlar.”

Meredith kızının onu şöminenin yanındaki koltuğa götürmesine izin verdi ve minnettarlık duyarak oturdu. Biraz önce bütün gücünü kaybediyormuş gibi hissetmişti kendini. İsteddiği en son şey, bu insanların içinde bayılıp rezil olmaktı.

Catherine’e dönerek, “Belki bir bardak su iyi gelir. Lütfen getirir misin?” dedi.

“Tabii anne. Hemen dönerim.” Catherine annesinin içini rahatlatmak için gülümsedikten sonra, barın bulunduğu geniş giriş holüne doğru kayarcasına yürüdü.

Sanki havada uçuyormuşçasına süzülen kızını izlerken, hiç kimse ayakkabılarının vurduğunu anlayamaz, diye düşündü Meredith.

Catherine kısa, gece mavisi, tafta elbisesinin ve Amelia’nın incilerinin içinde o kadar güzel ve zarif görünüyordu ki bu gece. Kahverengi saçları dümdüz kesilmişti. Güzel yüzü çok genç ve taze görünüyordu. İri gözleri masmaviydi. Cat, Meredith gibi uzun boyluydu. Uzun ve düzgün bacakları vardı. Neden beş karış topuk giymek istiyor anlamıyorum diye düşündü Meredith. Sakinleşmeye çalışarak koltuğa yaslandı.

Birdenbire kalabalığı yararak ona ulaşmaya çalışan oğlunu gördü. Jon Meredith’e benziyordu. Uzun boylu ve narin yapıydı. Yeşil gözleri ve sarı saçları tıpkı Meredith’inkiler gibiydi. Cat, Jon’un tersine babasına benziyordu.

Jon ona doğru yaklaşınca, Meredith oğlunun ince yüzündeki merak dolu ifadeyi gördü. “Anne, sorun ne?” diye sordu, Jon annesinin yanına gelerek. “Cat’i sana bir bardak su getirmeye giderken gördüm, senin kendini iyi hissetmediğini söyledi. Hasta mısın?”

“Hayır Jon değilim,” diye cevap verdi Meredith. “Doğruyu söylemek gerekirse tatlım, biraz önce birazcık midem bulandı. Belki de yorgunum.”

Jon, uzun ve zayıf gövdesini eğerek, elini koltuğa koydu ve, “Çok çalışıyorsun,” dedi. Yüzünü annesininkine yaklaştırarak sesi ni alçalttı. “Eğer gitmek istersen seninle gelirim. Bu benim için önemli değil.”

“Ben iyiyim,” diye yanıt verdi Meredith. “Partiden ayrılabileceğimizi sanmıyorum. Kabalık etmiş oluruz. Zaten Cat’i bütün bu Pearsonlar’la başbaşa bırakamayız.”

“Keith onu korur, zaten pek yakında kendisi de bir Pearson olacak.”

Meredith kaşlarını çattı ve dikkatle Jon’u inceledi. “Eğleniyor musun Jon?”

“Tabii ki eğleniyorum, fena değil ama...” Omuzlarını silkti. “Sadece senin ve Cat’in hatırı için buradayım anne. Bu grupla ortak pek bir şeyimiz yok.”

“Oh,” diyerek geri çekildi Meredith ve Jon’a baktı. “Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?”

Jonathan başını salladı ve gülümsedi. “Hayır, kesinlikle. Beni yanlış anlama. Keith’ı severim. Ama onun arkadaşlarıyla çok yakın değiliz, benim grubum farklı, hepsi bu.” Yüzünü buruşturarak annesine baktı ve sözlerini tamamladı. “Pearsonlar çok tatlı bir aile ama benim için fazla sosyaller.”

Meredith, “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Gelmene çok sevindim, benim ve Cat’in hatırı için.”

“Bana her zaman güvenebilirsin anne. Keşke Luc burada olsaydı, o hepimizi neşelendirirdi.”

Meredith güldü. “İşte Cat de geldi.”

Jon olduğu yerden doğrularak omzunun üzerinden onlara doğru yaklaşmakta olan ablasına baktı ve, “Peşinden hiç ayrılmayan Keith’la beraber,” dedi.

“İşte suyun anne.” Cat suyu Meredith’e uzatıp onun yanındaki koltuğa oturdu.

“Teşekkürler tatlım.”

Keith, biraz önce Jon’un yaptığı gibi Meredith’e doğru eğilerek, “Rahatsızlanmana üzüldüm Meredith,” dedi. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Meredith başını kaldırarak Keith’ın çilli yüzüne baktı ve başını salladı. Gülümseyerek, “Teşekkürler Keith tatlım ama kendimi da-

ha iyi hissediyorum,” dedi. Meredith ne zaman Keith’ın yüzüne baksa, onun açık gri gözlerinin ne kadar masum olduğunu düşünüyordu. Meredith onun, kızına iyi bir koca olacağını biliyordu. Bunu Jon da biliyordu. Cat, Keith Pearson’la güvenlikte olacaktı; o Cat’e bağlı, sadık ve sevecendi.

Meredith boğazını temizleyerek, “Üçünüz sayesinde kendimi sakat gibi hissetmeye başladım,” dedi.

Keith, Meredith’e doğru gülümseyerek, “Amacımız bu değildi, biz sadece seni düşünüyoruz, hepsi bu,” dedi.

“Çok tatlısın Keith,” diye yanıtladı Meredith.

“Birazdan yemeğe geleceksin değil mi?” diye sürdürdü konuşmasını Keith. Gri gözlerini Meredith’e dikmişti. “Seni zorlamak istemem, ama gelmezsen hepimiz hayal kırıklığına uğrayacağız. Sen olmazsan yemeğin tadı çıkmaz.”

“Kesinlikle kaçırmayacağım,” diye elinin üstüne vurarak onu rahatlattı Meredith. “Jon da yanımda olacak, o bana bakar,” diye sürdürdü konuşmasını.

Catherine, “Keith haklı anne, sen olmasaydın bu akşamki nişan partim benim için hayal kırıklığı olacaktı,” dedi.

Meredith kızına gülümseyerek, “Orada olacağım,” dedi. Kızını çok seviyordu.

Catherine de ona gülümseyerek, sol kolunu kaldırdı ve vidası gevşemiş inci küpesini düzeltti. Parlak ışıktaki safir nişan yüzüğü pırlıl pırlıl parlıyordu.

Onun gözlerinin renginde, diye düşündü Meredith. Jack’in gözlerinin.

Birkaç saat sonra annesinin paltosunu çıkarmasına yardım ederek girişteki portmantoya asan Jon, “Sen uyumlu ve metin bir insansın anne,” dedi.

“Birçok açıdan çok güzel bir yemek oldu ve Pearsonların La Grenouille’deki özel odalarını açmaları tam bir cömertlik örneğiydi. Ama Pearsonlar birazcık...”

Jonathan, “Fazla kalabalık,” diyerek annesinin sözünü kesti ve başını salladı. “Aman Tanrım, bütün o Pearsonlar... Ablam çok cesur anne. O klânın içine girecek. Şunu itiraf etmeliyim ki ben olsam cesaret edemezdim.”

“Ne demek istediğini anlıyorum, ama birey olarak çok tatlı insanlar gerçekten. Keith’ın annesiyle babası da çok tatlı Jon.”

“Doğru. Ama Keith’ın kız kardeşleri tam şamatacı bir grup.”

“Sorun şu ki tatlım, biz çok farklı, çok daha sessiz bir aile yapısına alıştık. Düşünsene bütün bu yıllar boyunca sadece üç kişiydik.”

Paltosunu asarken, “Tanrıya şükür ki öyleydik,” diye yanıt verdi Jon. “Bence bir madalyayı hak ediyorsun anne; bütün bir yemek boyunca ciddiyetini hiç kaybetmeden, her şeye kadeh kaldıran o insanların arasında oturmayı başardın.”

Meredith güldü. “Kabul etmeliyim ki biraz fazlaydı. Ama apartmandan ayrılınca kendimi daha iyi hissetmeye başladım, biraz temiz hava aldım. Hem La Grenouille’deki yemekleri de sevdim.”

“Çok yemek yemedin ama.”

Oğluna gülümsedi. “Ben bir bardak çay alacağım. Sen de ister misin?”

“Harika bir fikir.”

Jon, annesini mutfığa kadar takip etti, çaydanlığı ocağın üzerinden alıp içine su koydu. Sonra tekrar yerine koyup ocağı yaktı. Mutfağın camından dışarı baktı. Elli Dokuzuncu Cadde Köprüsünün parlak ışıkları gecenin karanlık yüzüne göz kırpyordu, onun arka tarafında ışıkları parlayan bir köprü daha vardı. Burası çok güzel bir şehirdi. Jon, Manhattan’ı her zaman çok sevmişti. Roosevelt adasına doğru uzanan East nehrine baktı. Annesinin sürekli su kenarlarında yaşamak istemesi çok komikti aslında. Bu Sutton Place’de sahip olduğu ikinci apartman katıydı. Jon en çok bunu seviyordu; çatı katında oturuyorlardı ve Manhattan’ın manzarası buradan çok harika görünüyordu.

Meredith, “Ne zaman New Haven’a dönüyorsun?” diye sordu; bir yandan da bardakları ve kaşıkları tepsiye koyuyordu.

“Yarın sabah. Erkenden. İki saatte giderim. Yol çok kötü değil. Bu arada Cat ne zaman evlenmek istediğini söyledi mi sana?”

Meredith başıyla onayladı. “Büyük bir ihtimalle bu yıl. Çok uzun süre beklemek istemediklerini söyledi bana. Ben eylül ayını önerdim. Silver Lake bu ayda çok güzel oluyor.”

“Ekimin başları daha iyi anne, yapraklar dökülürken. Sanırım sonbahar düşünü çok ilginç olur.”

“Haklısın. Ben bu öneriyi ona daha geçen gün yaptım. Cat bana

cevabını bu hafta bildirecek, böylece davetiyeleri bastırıp postalayabilir, gerekli planları yapabiliriz.”

Jon gülerek, “Blanche hala şimdiden resepsiyon işine kaptırdı kendini,” dedi. “Haftalardır bunu planlıyor. Sadece kafasında tabii... bu akşam bana, senin düğünündekinden çok daha güzel bir davet planladığını söyledi; belli ki senin düğün davetini de o düzenlemiş.”

“Kesinlikle. Aslında her şeyi planlayan da, düzenleyen de oydu. Sanırım Blanche’ın bu tür işlere özel bir yeteneği var. Çayı hazırla Jon, çaydanlık acı acı ötüyor.”

“Tamam. Neden gidip kütüphanede oturmuyorsun. Ben çayları getiririm.”

“Sağol canım,” dedi Meredith ve oğlunun sözünü dinleyerek mutfaktan çıkıp manzarası nehre bakan kütüphaneye doğru yürüdü. Pencerelerden birine yaklaşarak dışarıya baktı. Kargo yüklü bir tekne rıhtıma doğru ilerliyordu.

Meredith, East nehrini izlerken hiç sıkılmıyordu. Bu büyük nehrin üzerinde her zaman yoğun bir trafik vardı. Nehrin iki yönüne de sürekli gemiler işliyordu.

Pencerenin önünden ayrılıp şöminenin yanına oturduğunda düşünceleri Cat’e kaydı. Ona bir genç kızın hayal edebileceği en güzel düğünü hazırlayacaktı, bunu yapmaya kararlıydı...

Jon, “Tepsiyi nereye koyayım anne? Senin yanına mı?” diyerek Meredith’in düşüncelerini bölüdü.

“Evet bu iyi olur; buraya sehpanın üzerine koy.” Meredith masanın üzerinde duran büyük sanat kitaplarını kenara iterek tepsiye yer açtı. Bardakları doldurduktan sonra, birkaç dakika hiç konuşmadan çaylarını içtiler. Jon aniden, “Luc’la olan ilişkini sürdürecekmisin anne?” dedi.

Meredith şaşırmıştı. Şaşkınlıkla Jon’a baktı.

“Sormak istediğim onunla evlenip evlenmeyeceğin anne.”

“Luc bana böyle bir teklifte bulunmadı,” diye cevap verdi Meredith.

“Eğer bulunsaydı evlenir miydin?” diye baskı yaptı Jon.

“Gerçekten bilmiyorum.”

“Neden?”

“Neden mi bilmiyorum? Bunu mu kastediyorsun?”

“Evet.”

Meredith omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyorum, hepsi bu. Bu benim için çok büyük bir adım olur, böyle bir şey hayatımı her şeyiyle yeniden düzenlememi gerektirir.”

“Eeee! Ne var ki bunda. Bence onunla evlenmelisin.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Sen ona âşkınsın, o sana âşık. Bahse girerim ona birazcık şans verseydin sana evlenme teklif ederdi.”

Meredith hiçbir şey söylemedi.

“Sen bizi sürekli yanında görmeye alışkınsın anne. Üç silahşörlere, hatırladın mı? Bizi böyle çağırırdın. Cat yakında evleniyor, yeni bir hayata başlayacak, kendi ailesini kuracak. Doğru kadını bulunca ben de evlenmeyi düşünüyorum. Bir gün tamamen yalnız kalmanı istemiyorum.”

Meredith oğluna baktı. Söylediklerinden etkilenmişti. Sonra kaşlarını çatarak, “Benim yaşlandığımı düşünüyorsun değil mi Jon?” diye sordu.

Jon gülerek başını salladı. “Sen hiçbir zaman yaşlanmayacaksın anne. Her zaman genç kalacaksın. Bugüne kadar gördüğüm en genç kırk dört yaş kadını sensin.”

“Demek ki bir sürü kadın görecektir kadar çok yaşadın sen,” diyerek güldü Meredith.

Jonathan’ın yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüştü. “İleride tek başına kalmanı istemiyorum anne.” Boğazını temizleyerek annesine baktı. “Küçükken senin... *ağladığımı* duyardım anne. Geceleri yatak odanda sanki birileri seni üzüyormuş, sürekli kalbini kırıyor-muş gibi ağladığımı duyardım. İçimden senin için üzülür, kapının eşiğine oturup hıçkırıklarını dinlerdim. Seni rahatlatmak istediğim halde içeri girmeye cesaret edemezdim.”

Oğlunun son sözlerinden daha fazla etkilenen Meredith yumuşak bir sesle, “Girebilirdin,” dedi.

“Korkuyordum. O günlerde çok öfkeliydin biliyorsun. Hatırlıyor musun, biraz daha büyüdüğümde geceleri neden ağladığımı sormuştum sana.”

“Evet, şöyle böyle hatırlıyorum.”

“Ne cevap verdiğini de hatırlıyor musun?”

Meredith başını salladı.

“Çocukken birini kaybettiğin için ağladığını söylemiştin. Onun kim olduğunu sorduğumda bana cevap vermemiş, dönüp gitmiştin.”

Meredith hiç konuşmadan oğluna baktı.

“Kaybettiğin o kişi kimdi anne? Bunu her zaman merak ettim.”

Uzun ve düşünceli bir suskunluktan sonra, “Bilmiyorum,” diye yanıtladı Meredith. “Eğer bilseydim, sana söylerdim Jon. Gerçekten söylerdim.”

Oğlu ayağa kalkıp onun yanına oturdu. Elini avuçlarının arasına alarak Meredith’in yüzüne baktı. Sevgi dolu bir ifade vardı yüzünde. Ağır ağır, “Senin ağladığını duyunca kalbim parçalanıyordu. Sana yardım etmek istiyordum ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Bu şekilde ağlaman beni çok üzüyordu,” dedi.

“Oh, Jon.”

“Luc bu yüzden benim için çok önemli . . . Onu senin için istiyorum; Luc iyi biri ve seni seviyor. Belki senin kalbini . . . kırımların açtığı yaraları kapatabilir.”

O gece Meredith birdenbire uyandı.

Hemen yataktan fırlayıp, üzerine bir sabahlık geçirdi ve kütüphaneye gitti. Masanın üzerindeki tepside içkiler vardı. Uzun bir bardak alıp kendine brandy koydu, üzerine soda ekleyip koltuğa doğru yürüdü. Oturup içkisinden bir yudum aldı.

İçki bardağını sehpayaya koydu ve arkasına yaslandı. Oğlunun sözlerini düşünmeye başladı.

Jon onu şaşırtmıştı, ama Meredith onun ilgisinden ve sevgi dolu sözlerinden çok etkilenmişti. Her ne kadar bazı açılardan bunlar onu çok mutlu ettiyse de, Jon’un kendisi için üzülmelerini de istemiyordu. Oğlu onun iyiliğini istiyordu, önemli olan buydu.

Meredith çocuklarını iyi yetiştirmeye çalışmış, onlar için her zaman en iyisini istemişti. Ve bunda başarılı olduğuna da inanıyordu. Catherine ve Jonathan doğru değerlere sahip, iyi birer insan olmuşlardı. Çalışkan ve girdikleri çevrelere iyi uyum sağlayan, sağlıklı iki genç kazandırmıştı topluma. Ve Tanrıya şükürler olsun ki ne yaşlılarından etkilenip uyuşturucuya başlamışlar, ne de alkol bağımlısı olmuşlardı. Çocukları açısından çok şanslıydı.

Çocukların uykusunun çok ağır olduğu düşünülürse, Jon’un,

geceleri ağladığını duyması Meredith'i çok şaşırtmıştı. İşin ilginç yanı Jon'a, çocukken kaybettiğim biri için ağlıyorum, dediğini hiç hatırlamıyordu. Ama Jon'un ona yalan söylemeyeceğini de biliyordu. Neden söyleyecekti ki? Üzerinden bunca yıl geçtikten sonra Meredith ona ne söylediğini unutmuş olmalıydı. Acaba kaybettiğim biri derken kimi kastetmişti? Kafası gerçekten çok karışmıştı.

Şöyle derin bir iç çekişten sonra içkisini bitirip yatak odasına doğru yürüdü. Belki tekrar uyuyabilirdi. En azından denemeliydi. Önünde yorucu bir gün vardı. Sabahlığını çıkartıp yatağına girdi. Daha o an uyuklamaya başlamıştı; biraz sonra da derin bir uykuya daldı.

Etrafta bir sürü çocuk vardı. Erkekler, kızlar. Bazıları çok küçüktü, üç ya da dört yaş civarında. Diğerleri daha büyüktü. Yedi ve sekiz gibi. Uçsuz bucaksız bir arazinin üzerinde yürüyorlardı. Bazıları elele tutuşmuşlardı. Kimisi erkek kız karışık kimisi de sadece kızlardan oluşan gruplar kurmuşlardı. Ama çoğu yalnız yürüyordu. İçini korku kaplamıştı; ne kadar çok çocuk var, diye düşündü. O küçük kızı ve oğlanı tekrar bulmam imkânsız. Onları kaybettim. Nerdeler? Bu çocukların arasınd olmalılar, onları bulmalıyım.

Çok heyecanlıydı. Çocuklar yürürken, onların arasından ufuk çizgisine doğru koşmaya başladı. Hepsinin yüzüne teker teker bakıyor ama hiçbirini tanımıyordu. Sıcaktan kurumuş ve çatlamış toprağın üzerinde programlanmış robotlar gibi yürüyorlar, onun varlığından habersizmiş gibi davranıyorlardı. Yüzleri ifadesiz ve bomboştu; gözlerinde hayat yoktu. Nereye gidiyorsunuz? diye bağırdı Meredith.

Nereye gidiyorsunuz? Hiçbiri cevap vermedi. Onları gördünüz mü? diye tekrar bağırdı. Boynunda çizgili bir atkı olan kızı? Şapkalı oğlanı? Eğer gördüyseniz lütfen söyleyin bana.

Çocuklar sanki bir komuta uyarılmışcasına sağa

döndüler ve denize doğru yürümeye başladılar. Meredith bu denizi daha önce hiç görmemişti. Suyu petrol gibi simsiyahtı. Birden titredi ve çocuklara geri dönmeleri için seslendi. Ona aldırış bile etmediler. Korkuyordu. Korkudan titriyordu. Çocuklar yürümeye devam ettiler. Hayır! diye bağırdı. Durun! Onu dikkate almıyorlardı. Denize doğru yürüdüler, yürüdüler. Ve en sonunda suyun içinde kayboldular. Oh Tanrım hayır! diye bağırdı Meredith, ama onu duyan kimse olmadı.

Bütün arazi bomboştı. Meredith tek başına kalmıştı. Ve birden onları gördü. Birbirlerinin ellerini tutmuş seke seke yürüyorlardı. Boynu atkılı küçük kız ve şapkalı oğlan. Meredith onlara el salladı. Onlar da ona karşılık verdiler. Meredith koşmaya başladı. Gittikçe onlara doğru yaklaşıyordu. Paltolarına iğnelenmiş etiketler bu sefer daha büyüktü. Boyunlarına çarpan, yüzlerini okşayan rüzgâra karşı dans ediyorlardı. Birdenbire sağ tarafa döndüler ve denize doğru yürümeye başladılar. Hayır! diye bağırdı. Hayır! Durun! O tarafa gitmeyin! Onu dinlemediler. Arkalarından koştu, koştu. Çorak toprağın bazı bölümleri çatlıyor, büyük yarıklar oluşuyordu. Meredith bu yarıklardan atlıyor, koşmaya devam ediyordu. En sonunda çocuklara ulaştı. Uzanıp oğlanın omzuna dokundu. Çocuk ilk başta direndi ama sonra yüzünü ona doğru çevirdi. Meredith bir çığlık attı. Oğlanın yüzü yoktu. Kızın omzunu yakaladı, o da döndü. Meredith yine bir çığlık attı.

“Anne, ne oldu, neyin var?” diye bağırdı Jon. Odanın içine dalıp ışığı yaktı. Yatağa doğru koştu.

Meredith yatağın içinde oturuyordu. Korkudan gözleri büyümüş, yüzü ve boynu terden sıırıslıkm olmuştu. Başını salladı.

Oğlu yatağının kenarına oturdu. Annesinin elini tutarak onu rahatlatmaya çalıştı. Tekrar sordu: “Ne oldu anne?”

Meredith derin bir nefes aldı. “İlginç bir rüya gördüm, daha doğrusu bir kâbus.”

“Seni korkutmuş olmalı. Çığlık attığını duydum.”

“Evet, öyle olmalı. Seni uyandırdığım için üzgünüm Jon.”

“Seni bu kadar çok korkutan şey neydi anne?”

“Çok karışık, hiçbir mantığı olmayan bir rüyaydı.” Oğlunu rahatlatmak için zorla gülümsemeye çalıştı. “Bunu unutmaya ne dersin? Ben iyiyim, gerçekten. Şimdi yatağına geri dön tatlım.”

Jonathan uzanarak annesinin yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Eğer bana ihtiyacın olursa holün karşısındaki odadayım.”

“Ben iyiyim.”

Jonathan odasına geri döndükten sonra Meredith uzun süre uyuyamadı; rüyasını düşünüyor, her ayrıntısını hatırlıyordu.

Bu yıllar önce Sidney’de yaşarken, genç kızlığında gördüğü bir rüyaydı. Yıllar boyu aynı rüyayı tekrar tekrar görmüştü. Otuz yaşlarına geldiğinde rüyaların arkası birdenbire kesilmişti. Ve şimdi aynı rüyayı tekrar görüyordu . . . hem de iki ay içinde iki kere.

Ayrıntılar hep aynıydı. Allahın belası, uğursuz çorak bir arazi. Ölümleriyle yüzleşmek için denizin içine yürüyen çocuklar. Meredith’in küçük kızı ve oğlanı bulma çabaları. Ümitsizlik.

Her zaman vücudunda soğuk bir terle ve korkuyla uyanıyordu. Neden? Bu rüyanın anlamı neydi?

Dr. Jennifer Pollard masasının karşısında oturan Meredith'i dikkatle inceleyerek, "Kaç nöbet geçirdin?" diye sordu.

"Ocak'ta iki, Şubat'ta iki, Mart'ta üç, bu ay da iki tane... biri geçen Perşembe Catherine'in nişan partisinde, diğeri de bu Pazar. Ama sonuncusu en kötüsüydü. Bütün gün sürdü ve kendimi her zamankinden daha halsiz hissettim. O kadar ki, dün ofise bile gide-medim. Bu sabah işe gittiğimde kendimi hâlâ çok bitkin hissediyordum. Gelip sizi görmemin iyi olacağını düşündüm."

"Gelmene sevindim," diye karşılık verdi Bayan Jennifer. "Daha önceki telefon konuşmamızda belirtilerin hep aynı olduğunu söyledin... bulantı ve halsizlik. Bunlardan başka belirti yok mu Meredith?"

"Yok."

"Kusma, ateş, mide ağrısı, ishal, baş ağrısı, migren yok mu?"

Meredith başını iki yana salladı. "Hayır. Kesinlikle. Mide bulantısı gibi bir şey hissediyorum, sonra da halsizlik başlıyor."

"Anlıyorum." Jennifer elini çenesine götürmüş, oldukça düşünceli görünüyordu.

Meredith öne doğru eğildi. "Jennifer sence neyim var?"

"Açık konuşmak gerekirse, emin değilim. İlk önce seni baştan aşağı muayeneden geçirmemiz lazım. Ancak ondan sonra bir teşhis koyabilirim." Bu arada doktor önündeki dosyalardan birini açmış en üstteki sayfayı inceliyordu. "Sen gelmeden biraz önce kayıtlarımıza bir göz attım. Aralık'ın sonunda, yani üç ay önce bir sağlık taraması yaptırmışsın. Ve tamamen sağlıklı görünüyorsun Meredith."

"Evet biliyorum, bu yüzden bu kadar telaşlıyım."

"Merak etme, sorun neyse bulur çıkartırız." Doktor dosyayı kapatarak devam etti. "Tamam, o zaman testleri yapmaya başlayalım."

Ayağa kalkarak masanın önüne geldi.

Meredith de kalktı.

Jennifer Pollard elini Meredith'in omzuna koydu. "Bu kadar endişelenme. Sorunun ne olduğunu buluruz."

"Sence ne olabilir?"

Jennifer ilk başta tereddüt etti ama sonra, "Bir sürü şey olabilir ama tahminde bulunmak istemiyorum. Aynı zamanda hiçbir şeyin yokmuş gibi de davranmam Meredith. Her neyse bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun. Hastalarımın dürüst olmam gerektiğine inanıyorum. Bahsettiğin şekilde bir halsizlik bir sürü şeyin belirtisi olabilir. Kansızlık, hormonal dengesizlik, kronik iltihap gibi hastalıklar bunlardan bazıları. Tabii, fazla çalışmaktan kaynaklanan bir halsizlik de olabilir bu," dedi.

"Hayır çok çalışmaktan kaynaklandığını sanmıyorum," diye açıkladı Meredith. "Her zaman enerji ve hayat dolu bir kadınımdır ben."

"Hadi, Angela'ya gidelim," diyerek yolu gösterdi Jennifer. Ofisten çıkıp koridorun aşağısına doğru yürüdüler. "Yapılacak rutin işleri biliyor olmalısın. Angela kan örnekleri alacak, EKG yapıp, göğüs filmini çekecek. İdrar tahlili de istiyoruz. Testlerin tamamlandığında fiziksel bir muayeneden geçeceksin."

Küçük tahlil odasının kapısını açıp, "Angela'yla beraber gömlek de gönderirim, böylece üzerindeki çıkartabilirsin," dedi Jennifer.

Meredith, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Tam bir saat sonra Meredith tekrar üzerini giyinmiş doktorun ofisinde oturuyor, Jennifer Pollard'ın yüzüne bakıyordu. Yüzünde meraklı ve üzgün bir ifade vardı. "Ne buldunuz?"

"Hiçbir şey," diyerek kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi Jennifer. "Şunu söyleyebilirim ki fiziksel hiçbir sorunun yok. Vücudunda ne bir ur, ne de bir şişlik var. Karın bölgeneye baskı uyguladığımda da bir tepki vermedin. Reflekslerin ve kan basıncın normal. Tabii, kan ve idrar tahlillerinde ne çıkar bilemiyorum; birkaç gün içinde onların sonuçlarını da alırız. Ama açık konuşmak gerekirse, onların da normal çıkacağından eminim. Bana öyle geliyor ki en az üç ay önce olduğun kadar sağlıklısın."

“Peki bu nöbetleri nasıl açıklıyorsun?”

“Emin değilim.” Jennifer koltuğuna yaslanarak Meredith’in gözlerinin içine baktı.

“Sinir belki? Stres? Kendini çok zorluyorsun. Seni tanıdığım günden beri, yani aşağı yukarı on yıldır, biraz kaba bir tabir olacak belki ama, tam bir işkoliksin. Ve stres insanın sinir sistemini tamamen tahrip edebilir.”

“Anlıyorum, ama ben kendimi stress altında hissetmiyorum, hem de hiç. Gerçekten Jennifer. Uzun zamandır çok mutluyum, özellikle de Fransa’da olduğum zamanlar. Orada yeni bir otel inşa ediyorum ve omuzlarımdaki bütün yükü üstlenen bir Fransız ortağım var. Erkek arkadaşım ile birlikte Loire’da uzun hafta sonları geçiriyoruz. Orada kendine ait bir malikânesi var.” Meredith öne doğru eğilerek sözlerini tamamladı. “Kişisel anlamda hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İşlerim iyi, çocuklarım harika.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Jennifer. Bir iki dakika sonra, “Peki seni üzen hiçbir şey yok mu?”

“Hayır, biraz önce de söylediğim gibi hayatım hiç bu kadar güzel olmamıştı.”

Jennifer başıyla onayladı. “Bakalım kan testleri ne sonuç verecek. Sonuçlar belli olduğunda seni ararım. Sanırım perşembe, en geç cuma günü.”

Perşembe günü öğleden sonra Meredith’in ofisindeki özel telefonu çaldığında, o, iş mektuplarını imzalıyordu. Ahizeyi kaldırdı. “Alo?” diye cevap verdi.

“*C’est moi, chérie.*”

“Luc, nasılsın canım?”

“Pek iyi değilim sanırım.”

“Sorun nedir?” diye sordu. Heyecandan sesi yükselmişti.

Luc içini çekti. “Bunun için üzgünüm Meredith ama bu hafta sonu New York’a gelemiyorum. Korkarım Lyons’a saplandım kaldım. İş dolayısıyla burada kalmam gerekiyor.”

“Oh Luc, çok üzüldüm. Gelmeni o kadar çok istiyordum ki,” dedi Meredith. “Hayal kırıklığına uğradım tatlım, ama anlıyorum. İş her şeyden önce gelmek zorunda.” O da çaresizce iç çekti.

“İnşaat alanında olmak zorundayım Meredith,” diye devam etti

Luc. “Binanın temelinde beklenmedik bir durum ortaya çıktı. Yeni bir plan hazırlamam lazım. Bu aşamada işi başka birine devrederemem. Kazı sırasında büyük bir kaya kütleleriyle karşılaştık. Bu yüzden ilk binanın temellerini yeniden tasarlamam gerekiyor. Bu işler esnasında burada bulunmam hayati önem taşıyor. Yarın müteahhit ve mimarla bir toplantı yapacağım. Yeni planı cumartesi günü tamamlayıp haftaya işçileri getireceğiz.” Luc telefonda kendi kendine gülmeden önce telefonda kısa bir sessizlik oldu. “Senin Lyons’a gelebileceğini pek sanmıyorum. Haksız mıyım?”

“Çok isterdim ama gelemem. Sana söyledim, yarın otelin kapamışı var. Salı günü de New York’ta olmam lazım, bankayla toplantım var. Henry Raphaelson öbür gün Uzakdoğu’ya gidiyor. Bu yüzden randevuyu iptal edemem. Gelecek hafta benim için oldukça yoğun geçecek Luc. Yakında işlerim dolayısıyla Paris’te olmam gerekiyor, unuttun mu?”

“Unutmadım, *ma chérie*. Seni bir an önce görmeyi umuyordum sadece.”

Meredith masasının üzerindeki takvime baktı. “Nisan ayının sonlarında orada olmayı planlıyorum. Ve biliyorsun ki Mayıs ayının tümünü Paris’te geçireceğim.”

“Peki, bu harika. Çok mutlu oldum. Ama seni özleyeceğim Merri.”

“Ben de seni özleyeceğim,” dedi Meredith. On dakika daha sürdürdüler konuşmalarını. Bir ara Meredith doktoruna yaptığı ziyareti anlatıyordu neredeyse, ama sonra fikrini değiştirdi. Onu üzmem istemiyordu. Lyons’taki alışveriş merkeziyle yeterince problemi vardı zaten.

“Kesinlikle hiçbir fiziksel sorunun yok Meredith,” dedi Jennifer Pollard koltuğuna yaslanarak. Ve gülümseyerek ekledi. “Sevinerek söylüyorum ki kan ve idrar tahlillerin normal çıktı.”

Meredith de gülümsedi, rahatlamıştı. Sonra kaşlarını çatarak sordu: “Ama bu sabah ofisi aradığında, Amy’ye beni görmek istediğini, konuşacak şeylerin olduğunu söylemişsin.”

Doktor başıyla onayladı. “Evet, var.” Jennifer boğazını temizleyerek devam etti. “Çünkü hâlâ bir sorun var. Şu nöbetler. Şimdi, tecrübelerime dayanarak diyebilirim ki, bu hafta bana anlattığın şe-

kilde halsizlikten yakınan insanların şikâyetleri, fiziksel bir sorunla-
rı olmasa da devam eder. Başka bir deyişle bu kronik bir vakadır.
Ve kalıcıdır, nöbetler senin söylediğin gibi gelip gitmez.”

“Bu ne anlama geliyor peki?”

“Şu anlama geliyor, nöbetlerin sıklaşabilir. Ve sen de artık ara
sıra değil, sürekli olarak kendini halsiz hissetmeye başlarsın.”

Meredith susmuştu, doktora bakarak oturmaya devam etti.

“Sana bir şey açıklamama izin ver Meredith,” dedi Jennifer.

“Genellikle bütün halsizlikler psikolojik sebeplere dayanır.”

“Sence benim durumum da böyle mi?”

“Büyük bir ihtimalle. *Psikolojik kökenli bir halsizlik* söz konusu
olabilir.”

“Ne demek bu?”

“Senin yorgunluğunun sebebi duygusal bir sorun demek. Ya da
bilinçaltında bir depresyon geçiriyor olabilirsin.”

“Kesinlikle depresyonda değilim,” diye cevap verdi Meredith
gevrek bir kahkaha atarak. “Salı günü sana hayatımın bu günlerde
mükemmel olduğunu söylemiştim. Harika bir adama âşığım ve o
da bana âşık.”

“Sana inanıyorum ve senin adına çok mutluyum. Ama yine de
duygusal bir çöküntüden kaynaklanan psikolojik halsizlik fikrini
göz ardı etmeyelim. Seni rahatsız eden ve bu olaya sebep olan şey
şimdiye ait olmak zorunda değil. Geçmişten geliyor da olabilir.”

Meredith sinirlenmişti. İhtiyatla doktoruna bakarak sordu.
“Böyle bir sorunu nasıl tedavi edersiniz?”

“Önce sorunun türünü saptamalıyız, sonra onun kaynağına ine-
rek gerekli tedaviyi uyguluyoruz.”

“*Psikiyatri*. Gelmek istediğin nokta bu mu Jennifer?”

“Evet, bu. Eğer senin sorunun psikolojik kökenli bir halsizlikse,
hiç zaman kaybetmeden birilerini görmeni tavsiye ederim. Çünkü
bu bir hastalık ve kendi kendine iyileşmez. Daha da önemlisi kro-
nik hale gelebilir.”

“Kimi... Kimi önerirsin?” diye yavaşça sordu Meredith.

“Doktor Hilary Benson çok sempatik biridir, onu seveceksin.
Ve mükemmel bir psikiyatristtir. Ofisi hemen biraz ilerimizdeki
köşe başında, Park Caddesi 69 numara.”

Meredith koltuğuna yaslandı, çok üzgün görünüyordu.

Jennifer onun gözlerindeki ifadeyi görünce, “Senden daha aklı başında birini tanımıyorum Meredith. Buna garanti veririm. Şimdi beni dinle, psikolojik bir sorunun olmayabilir de. Sebep sadece strestir belki . . . Bunu sana geçen hafta da söyledim,” dedi.

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Öyleyse gidip Hilary Benson’ı göreceksin.”

Meredith başıyla onayladı.

Meredith çok kararlı bir kadındı. Psikiyatristi görmeyi kabul etti ve Amy'ye gelecek hafta için bir randevu almasını söyledi.

Amy'ye verdiği talimattan sonra bu meseleyi aklından çıkarmaya çalıştı; sorunlarıyla ilgilenme zamanı gelene kadar onları rafa kaldırabilmek gibi bir yeteneği vardı Meredith'in. Ve böylece sağlığı ve psikolojik durumu üzerine fazla düşünmeden birkaç gününü mutlu geçirmeyi başardı. Çok şükür hiç nöbet de gelmemişti.

Salı günü öğleden sonra Dr. Hilary Benson'ın özel ofisinden içeri girdiğinde edindiği ilk izlenim doktorun çok güzel ama katı bir kadın olduğuydu. Çıkık elmacık kemikleri ve neredeyse saydam gibi görünen açık mavi gözleriyle, çok güzel bir yüzü vardı. Ama ağzı ona çok ciddi bir hava veriyordu. Koyu kahverengi saçları lise müdirelerinininki gibi basit bir topuzla arkaya toplanmıştı.

Doktorun üzerinde hiç de iş kadını havası yoktu. Ve Meredith buz gibi bir kadınla karşılaştığını düşünerek bir an için ümitsizliğe kapıldı. Sonra Jennifer'ın sözlerini hatırladı; Hilary Benson'ın mükemmel bir psikiyatrist olmasının yanında çok da sempatik bir kadın olduğunu söylemişti.

Ona ve bu görüşmeye bir şans tanımalıyım, diye düşündü Meredith. Sorununun ne olduğunu, neden düzenli olarak bu kâbusları gördüğünü öğrenmek istiyordu. Jennifer'a göre sadece uzman bir psikiyatrist sorununun kaynağını bulmasında ona yardımcı olabilirdi.

Meredith'i kibarca selamlayıp elini sıktıktan sonra Dr. Benson, "Buyrun oturun Bayan Stratton," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Meredith. Ve doktoru masasına kadar takip ederek karşısındaki koltuğa oturdu.

Meredith, doktorun yüzünü inceledikten sonra, onun da Jennifer ve kendisiyle aynı yaşta, yani kırklarında olduğuna karar verdi.

Psikiyatrist, “Doktor Pollard ve ben, uzun uzadıya konuştuk. Kendisi beni genel olarak tıbbi geçmişiniz hakkında bilgilendirdi. Aslında çok sağlıklı bir hanımsınız,” dedi.

“Şükürler olsun ki öyleyim,” diye yanıtladı Meredith hafifçe gülümseyerek.

Dr. Benson başıyla onayladı ve Meredith’i süzerek koltuğuna oturdu. Güzel kadın. Bakımlı bir yüze sahip. Ama içinde bir acı var ve onu rahatsız ediyor. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum, diye düşündü. Doğrudan konuya girerek, “Jennifer psikolojik kökenli bir halsizlik sorunuz olduğuna inanıyor,” dedi.

“Bana öyle söyledi.”

“Halsizliğiniz ve geçirdiğiniz nöbetler hakkında konuşmaya ne dersiniz. İlk ne zaman başladı bunlar Bayan Stratton?”

“Ocak ayının başlarında. İş için Paris’teydim. Bütün gün bütün gece yolculuk yapmışım, otele geldiğimde kendimi hasta gibi hissettim. Halsizdim... Midem bulanıyordu.”

“Nereden geliyordunuz?”

“İngiltere. Aslında çok uzun bir yolculuk yaptım sayılmaz, çünkü genel olarak seyahat beni pek etkilemez. Çok dayanıklı ve mutlu enerji dolu bir kadını ben Dr. Benson.”

“Yani kendinizi hasta hissetmeniz sizin için alışılmadık bir şeydi. Anlıyorum.” Kısa bir sessizlikten sonra Hilary devam etti. “O gün sizi rahatsız eden herhangi bir şey oldu mu? Dirseklerini masanın üzerine koyarak ellerini birleştirdi ve Meredith’e baktı.

“Hayır olmadı. Gerçeği söylemek gerekirse grip olacağımı düşünmüştüm... O sabah uzun süre dışarıda, soğukta, karın içinde yürümüştüm. Yıkık bir manastırın etrafında dolaşmışım. Düşündüm ki...” Meredith sözünü yarıda keserek sustu.

Meredith’e, yüzünde güven dolu bir tebessümle bakarak, “Ne düşündünüz Bayan Stratton?” diye sordu Dr. Benson.

“Manastırda gezinirken soğuk almış olabileceğimi düşünmüştüm. Bunu söyleyecektim. Ama o sabah ilginç bir şey oldu; oldukça garip bir şey aslında.”

“Neydi bu?”

“Sanki daha önce oraya gitmişim gibi bir duygu kapladı içimi. Bir tür daha önce yaşamışlık hissi.”

“Ama daha önce oraya hiç *gitmemiştiniz*. Söylemek istediğiniz bu mu?”

“Evet.”

“Tam olarak ne hissettiğinizi hatırlayabiliyor musunuz?”

Meredith başıyla onayladı. “Evet. Ama bir şeyi açıklamama izin verin Doktor Benson. O manastırı ilk görüşüm bir gün önceydi... otelin penceresinden o tarafa doğru bakıyordum. Karla kaplı tarlaların içinde çok güzel görünüyordu. Bir şeylerin beni o manastıra çektiğini fark ettim. Ertesi sabah çok az bir boş vaktim vardı, İngiliz ortağımın uyanıp kahvaltıya inmesini bekliyordum. Her neyse, koldan uzaklaşmayayım... Biraz vaktim vardı, ben de manastırı daha yakından görmek için oraya gittim. Harabelere yaklaştıkça oraya doğru çekildiğimi hissettim. Geri dönmek istediğim halde yapamadım. Kısa bir süre sonra harabelerin içine girdiğimde sanki daha önce orada bulunmuşum gibi garip bir hisse kapıldım. Çok güçlü ve çok korkunç bir duyguydu.”

“Ve orayı daha önce görmediğinizden eminsiniz?”

“Oh, evet. Fountains Abbey’e hiç gitmemiştim daha önce; aslında bu Yorkshire’a ilk gidişimdi.”

“Anlıyorum. Başka bir şey hissettiniz mi? Daha farklı duygular?”

“Aslında evet hissettim. Korkunç bir boşluk duygusu kapladı içimi. Ve hüznün...” Meredith duraksadı. Neler hissettiği gözlerinin okunuyordu. “Orada yaşadığım, gerçek bir acıydı.”

“Bunun sebebinin ne olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?”

“Pek sayılmaz. Ama o esnada geçmişimle ilgili olduğuna inandığım garip şeyler hissettim. Daha önce orada benim için çok değerli olan birilerini kaybettiğimden, elimden zorla bir şeylerin alındığından emindim. Sanki bu harabeleri daha önceden biliyormuşum gibi bir hisse kapıldım. İçimden bir ses burada çok trajik şeyler yaşadığımı söylüyordu. Ama yine de orası korkunç bir yer gibi gelmiyordu bana. Aksine, oranın bir parçasıymış, oraya aitmişim gibi bir duygu kapladı içimi. Huzur duydum.”

“İngiltere’yi iyi bilir misiniz Bayan Stratton?”

“Yirmi yıldır oraya gidip geldiğim halde pek biliyorum sayılmaz. Her neyse daha önce de söylediğim gibi bu Yorkshire’a ilk gi-

dişimdi.” Meredith öne doğru eğilerek psikiyatristine baktı. “Bana o sabah olanların sebebini açıklayabilir misiniz?”

“Açıklayabileceğimi sanmıyorum. En azından bu aşamada.”

“Sizce Fountains Abbey’deki olay mı bu halsizlik nöbetlerini harekete geçirdi?”

“Bilmiyorum.” Hilary Benson başını salladı. “İnsan beyni çok ilginç ve çok karmaşık bir makine gibidir. Onu çözmek zaman alır. Bir an için manastırdaki olayı bir kenara bırakalım ve konuyu başka bir açıdan ele alalım. Doktor Pollard’ın anlattıklarından anladığım kadarıyla Avustralyalısınız. Lütfen biraz kendinizden ve geçmişinizden bahsedin.”

“Sidneyli’yim. Orada büyüdüm. Ailem öldü. Bir araba kazasında. On yaşındaydım o zaman. Beni akrabalarım büyüttü.” Meredith koltuğuna yaslanarak bacak bacak üstüne attı ve oldukça soğukkanlı bir biçimde psikiyatriste baktı.

Hilary Benson da ona bakarak, İfadesi samimi ama yalan söylüyor. Bunu biliyorum. Biraz önce söylediği şeyleri çok iyi ezberlemiş. Daha önce sayısız insana yaptığı gibi şimdi de ezberlediklerini bana tekrarlıyor, diye düşündü.

Kısa bir sessizlikten sonra Hilary, “Bu kadar küçük yaşta kimse-siz kalmanız sizin için çok üzücü olmalı. Kim büyüttü sizi?” diye sordu.

“Akrabalarım. Biraz önce de söylemiştim bunu.”

“Ama tam olarak *kim*?”

“Halam.”

“Anlıyorum. Kardeşleriniz var mıydı?”

“Hayır, yoktu. Sadece ben vardım. Her zaman yalnızdım.”

“Hissettiğiniz bu muydu? Halanıza rağmen kendinizi yalnız mı hissediyordunuz?”

“Evet, her zaman.”

“Bu ülkeye nasıl geldiğinizi anlatın Bayan Stratton.”

“Memnuniyetle,” diye yanıtladı Meredith ve ekledi. “Bana Meredith dersiniz sevinirim Doktor Benson.”

Doktor başıyla onayladı. “Tabii. Lütfen Amerika’ya gelişin hakkında bana biraz bilgi ver Meredith.”

“Sidney’de yaşayan Amerikalı bir aile ile birlikte geldim. Paulsonlar. On beş yaşından beri onların çocuklarına bakıyordum. İki

yıl sonra ben on yedi yaşındayken Bay Paulson işi gereği Amerika'ya gönderildi. Onlar bana Amerika'ya gelmek isteyip istemediğimi sordular. Ben de geldim.”

“Ve halan buna karşı çıkmadı?”

“Oh, hayır. Önemsemedi bile. Zaten dört tane kızı vardı. Benimle ilgilenmiyordu.”

“Ve Paulson ailesiyle Amerika'ya yolculuk yapmana izin verdi? Doğru mu anlıyorum?”

Meredith başıyla onayladı. “Pasaportumu çıkartmama yardım etti.” Meredith yüzünü buruşturdu. “Benden kurtulduğu için mutluydu.”

Hilary Benson kaşlarını çattı. “Birbirinize çok yakın değildiniz o zaman?”

“Kesinlikle.”

“Peki ailen, onlarla yakın mıydın?”

“Pek değil.”

“Ama sen o zaman daha bir çocuktun. Çocuklar genellikle ailelerine çok düşkün olurlar.”

“Ben değildim Doktor Benson.”

Psikiyatrist sustu. Önündeki bloknota bakarak birkaç not aldı. Meredith'in geçmişi konusunda yalan söylediğinden kesinlikle emindi artık. Tüm bunlar çok iyi ezberlenmiş gibi görünüyordu. Meredith bir hata yaparım korkusuyla kısa cümleler kullanıyor fazla açıklama yapmamaya çaba gösteriyordu. Sanki bir şeyleri saklamaya çalışıyor gibiydi.

Hilary kalemını bırakarak Meredith'e gülümsedi. “Paulson ailesiyle birlikte New York'a geldin. Ondan sonra Avustralya'ya geri döndün mü hiç?”

“Hayır dönmedim. Burada kaldım. Connecticut'ta. Orada oturuyorduk, New Preston'ın yanında. Waramaug gölünün üst tarafında. Bir yıl daha Paulsonlar'la kaldım. Sonra Bay Paulson Güney Afrika'ya gönderildi. Uluslararası bir reklam şirketinin müfettişiydi ve sürekli yer değiştiriyordu.”

“Sen de gittin mi onlarla?”

“Hayır. Johannesburg'a gitmek istemiyordum. Connecticut'ta kaldım.”

“Yalnız başına mı? Sanırım o zamanlar sadece on sekiz yaşındaydın.”

“Evet. Bayan Paulson kalabileceğimi söyledi; kendime bir iş bulmuştum. Silver Lake Oteli’nde. Silverlar’la tanıştı ve onları sevdi. Silverlar bana kalacak bir oda, yemek ve bunun yanında bir de maş önerince Bayan Paulson da onlarla kalmamı onayladı. Silverlar çok köklü, o çevrede tanınan, saygınlığı olan bir aileydi.”

“Yani on sekiz yaşında yalnız başına kaldın ve bir otelde çalışmaya başladın. Bu konuda neler hissediyorsun? Yani... bu kadar yalnız olman konusunda?”

“Memnundum, ama pek yalnız olduğumu söyleyemem. Silverlar baştan beri bana aileden biriymişim gibi davrandılar, orada çok iyi ağırlandım. Hayatımda ilk defa kendimi evimde gibi hissettim.”

“Yanlış anlamıyorsam sana kızları gibi davrandılar. Öyle mi Meredith?”

“Kızları gibi değil. Aramızda çok yaş farkı yoktu. Daha çok kız kardeşleri gibi davrandılar.”

“Silverlar kaç yaşındaydı?”

“Amelia otuz altı, Jack otuz iki yaşındaydı.”

Hilary başıyla onayladı. “Oteldeki görevin neydi?”

“Resepsiyonist olarak başladım, ama muhasebe işlerinde Amelia’ya yardım etmemi de istediler. Amelia’nın yükü çok ağırdı. Felçli olduğu için işler ona ağır geliyordu. Resepsiyonistliğin yanında ona asistanlık da yaptım. Otelin idaresinde de Jack’e yardım ediyordum.”

“Amelia Silver’a ne olmuştu? Neden felçliydi?”

“Evliliklerinden kısa bir süre sonra Amelia yirmi beş yaşındayken attan düşmüş. Omurgası zedelenmiş ve çocuğunu düşürmüş. Çok büyük bir trajedi. Ama Amelia durumu çok iyi idare ediyordu.”

“Bana ondan bahset. Belli ki ona çok değer veriyordun.”

“Evet öyle. Fevkalade bir insandı, bana çok şey öğretti. Sadece bu kadar da değil, Amelia hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. *Rüzgar Gibi Geçti* filmindeki Vivien Leigh gibiydi. Amelia’a ilk söylediğim şey... Vivien Leigh’a benzediği idi.”

“O zaman gerçekten güzel bir kadın olmalı. Sana çok şeyler öğrettiğini söyledin. Bunu biraz açıkla mısın lütfen?”

“Sanatı, antikaları ve dekorasyonu çok severdi, bunların tümünü ondan öğrendim. Ama aynı zamanda cesareti de ondan öğrendim... o çok güçlü bir kadındı. Ağırbaşlılığı ve dürüstlüğü de Amelia Silver öğretti bana. Bunlar onun özelliklerinden sadece birkaçıydı.”

“Demek istiyorsun ki sana belirli değerler kazandırdı.”

“Evet. Jack de aynı şeyi yaptı. Nezaketi ondan öğrendim. Beni her konuda cesaretlendirdi ve işi öğretti, otel işletmeciliği konusunda bildiği her şeyi anlattı bana. Jack çok zeki bir adamdı.”

“Otelin müşterisi çok muydu?”

“Sadece hafta sonları. Hafta içi çok sessiz oluyordu. Silver Lake Oteli insanların yaz kış demeden uğrayabilecekleri, hafta sonları başlarını dinleyebilecekleri türden bir yerdi. Hâlâ da öyle. Ama kışa oranla, ilkbahar ve yaz aylarında daha çok müşterimiz geliyordu. Sonbaharda yapraklar sarardığında da dolu oluyorduk. İnsanlar dökülen yaprakları izlemeyi seviyorlardı. Gerçi hâlâ öyle.”

“Otelin büyük bir heyecanla anlatıyorsun Meredith.”

“Silver Lake’i çok severim. Orası benim ilk evimdi. İlk güvenli sığınağım... Orayı daha ilk görüşümde çok sevmiştim.” Meredith sustu. Çok konuşmuştu. Koltuğunda biraz kıpırdandıktan sonra Hilary Benson’ın arkasında asılı olan tabloya baktı.

Hilary, “Güvenli sığınak... daha önce kendini güvende hissetmiyor muydun Meredith?” dedi.

“Bu öylesine söylenmiş bir söz,” diyerek kaçamak bir cevap verdi Meredith.

“Silverlar hakkında çok güzel şeyler anlattın. Onları hâlâ çok sevdiğin belli. Silverlar şu anda nasıllar...”

“İkisi de öldü,” diyerek psikiyatristin sözünü kesti Meredith.

“Buna çok üzüldüm. Onların ölümü senin için çok büyük bir kayıp olmalı.”

“Öyleydi. Çok üzülmüştüm.”

“Ne zaman öldüler?”

“Jack 1973’te öldüğünde sadece otuz altı yaşındaydı. Amelia da ondan bir yıl sonra öldü; bir yıldan biraz daha fazlaydı galiba, 1974’ün sonlarında. O da çok gençti. Kırk bir yaşındaydı.”

“Bu kadar çok değer verdiğin iki insanı birden kaybetmen gerçekten çok acı. Onlar da seni çok sevmiş olmalı.”

“Evet, çok sevmişlerdi,” dedi Meredith yavaşça. Onların hatıraları içinde hâlâ taptazeydi. “İşte bu yüzden onların ölümü benim için çok zordu. On sekiz yıllık hayatımda, bana şefkat gösteren, beni kollarının arasına alarak rahatlatan ilk insan Jack olmuştu.”

Aradan geçen kısa bir sessizlikten sonra Hilary Benson yumuşak bir ses tonuyla sordu: “Jack Silver’la aranızda cinsel bir ilişki olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Kesinlikle böyle bir şey söylemiyorum,” dedi Meredith sesini yükselterek. “Amelia da en az Jack kadar severdi beni. O da bana karşı şefkatliydi, ama daha çok sözleriyle. Zavallı kadın tekerlekli sandalyede oturuyordu. Bu yüzden de bana sarılamıyordu.”

“Anlıyorum,” diyerek sakince karşılık verdi psikiyatrist. Meredith’in kızgınlığından ve aşırı tepki göstermesinden Jack’le aralarında cinsel bir ilişki olduğunu anlamıştı. Ama bu konuyu araştırmak için çok erkendi daha. Meredith buna hazır değildi.

Meredith saatine baktı, saat dört olmuştu. Neredeyse bir saattir buradaydı. “Saat dört buçukta ofisimde randevum var Doktor Benson. Zaten ilk seansımız da bitti sanırım. Öyle değil mi?”

Hilary masanın üzerindeki saate bakarak, “Evet, haklısın,” diye cevapladı. “Sanırım bu hafta perşembe günü bir randevumuz daha var.”

Ayağa kalkarak, “Evet var,” diye yanıtladı Meredith. Doktorun elini sıkıp ofisini terk ederken, acaba tekrar gelsem mi, diye düşündü.

Bu konudaki kuşkularına rağmen Meredith perşembe günü Dr. Benson'la olan randevusuna gitti. Ve gelecek hafta üç seans daha yapma önerisini kabul etti.

Şu ana dek psikiyatrist halsizlik nöbetlerinin sebebi konusunda hiçbir şey söylememişti.

İkinci haftanın sonuna kadar Meredith beş randevuya gitti ve altıncısının son görüşme olmasına karar verdi.

"Hiçbir yere ulaştığımızı sanmıyorum Doktor Benson," dedi yavaşça. "Ben sürekli konuştum, siz de sürekli dinlediniz; ve bu süre içerisinde ne bir ilerleme kaydettik, ne de kayda değer bir şey bulduk. Sorunumun psikolojik olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Ben psikolojik olduğumu düşünüyorum," dedi sertçe psikiyatrist.

"Ama artık nöbet gelmiyor."

"Biliyorum. Ama bu bir şey ifade etmez."

"Bunun son seansımız olmasına ne dersiniz?"

"Bu aptallık olur," diye cevapladı Hilary. Meredith'i dikkatle inceleyerek, "Seni rahatsız eden bir şeyler var, bundan eminim. Sorunumuz, bunu henüz su yüzüne çıkartamamış olmamız," dedi.

"Ama ben birkaç hafta size gelemeyeceğim. Bir aylığına Paris'e ve Londra'ya gidiyorum."

"Ne zaman ayrılıyorsun?"

"Gelecek hafta çarşamba ya da perşembe günü."

"Bu gün neler yapabiliriz bir görelim Meredith."

"Peki." Meredith'in bu öneriyi kabul etmesinin sebebi yavaş yavaş Hilary Benson'ı sevmeye başlamasıydı. Onun yanında rahatlatıyor, kendini güvende hissediyordu. Her ne kadar konunun kaynağını bulamamışlarsa da, bu konuda suçun kendisinde olduğunu biliyordu. Yıllar boyunca birçok şeyi saklamış, yarı gerçek bir dünya-

da yaşamıştı. Şimdi bunların tümünü bulup çıkartmak oldukça zordu.

Hilary, “Bugün lafımı sakınmayacağım Meredith. Bu sana acımasızlık gibi gelebilir ama bugün seninle tamamen dürüst konuşacağım. Bana yalan söylediğini, Jack Silver’la cinsel bir beraberliğiniz olduğunu biliyorum. Şimdi bana bundan bahsetmeni istiyorum,” dedi.

Meredith çok şaşırmıştı, birdenbire, “Sadece cinsel değildi. Birbirimize âşıktık...” deyiverdi. Sonra söylediklerine pişman olarak yüzünü elleriyle örttü.

“Utanç duymamalısın,” diye anlayışlı bir ses tonuyla mırıldandı Hilary. “Seni yargılayacak değilim, sadece sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Konuş benimle, Jack’ten bahset, yıllar önce Silver Lake Otel’inde ne olduğundan bahset. Anlatmak seni rahatlatacaktır, bunu biliyorum. Hem geçmişini bilmek hastalığının kaynağını bulmamda bana da yardımcı olacaktır.”

Oldukça uzun bir sessizlik oldu. Meredith cevap vermedi. Onun yerine ayağa kalktı, pencerenin önüne doğru yürüdü. Park Cadde-sine bakarken Jack’in, Amelia’yı ve kendini, yıllar önce aralarında geçenleri düşünüyordu. Onlara çok şey borçluydu. Hilary’nin, ne Jack ne de kendisi hakkında kötü şeyler düşünmesini istemiyordu.

Geri dönerek, masasında oturan Hilary’nin çaprazında kalan bir koltuğa çöktü. “Evet bu doğru. Aramızda cinsel bir ilişki vardı ama birbirimizi çok seviyorduk. Bu konudan sana bahsetmek istememiştim, çünkü beni yanlış anlamandan korkuyordum. Sözler insana bazen çok soğuk gelebilir. Aramızdaki duyguları, hisleri ve sevgiyi, onlara şahit olmadığın için belki hiçbir zaman anlayamayacaktın. Hiç kimse de anlayamaz aslında.” Meredith uzun uzun psikiyatristine baktı.

Hilary başıyla onayladı. “Söylediğin her şeyi takdir ediyorum. Ama biraz önce de söylediğim gibi ben hâkim ya da jüri üyesi değilim, sadece senin doktorunum. Ve sana yardım edeceksem geçmişini anlamalıyım.”

“Sence beni rahatsız eden şey bu mu? Aramızdaki ilişki? Jack ve benim?”

“Emin değilim Meredith. Bir değerlendirme yapmadan önce her şeyi duymalıyım.”

“Çünkü sorunun bu ilişki olmadığından eminim. Ama gene de 1969 yılında çalışmak için gittiğim otelde neler olduğunu anlatacağım sana.”

“Orada rahat mısın? Karşımdaki koltuğa otur istersen.”

Meredith başını salladı. “Hayır, burada iyiyim. Sadece Jack hakkında anlatacaklarımdan önce sana bir şey söylemek istiyorum. Birkaç hafta önce oğlum Jon bana bir şey itiraf etti. O daha küçük bir çocukken geceleri benim ağladığımı duymış. Gerçi o zamanlar birçok şey için ağlardım, özellikle de Jack ve Amelia için. Onları çok özliyordum, bu yüzden de içimdeki bütün gözyaşları kuruyana kadar ağlardım.”

Meredith duraksadı, boğazını temizledikten sonra konuşmasına devam etti. “Jack Silver benim gerçek aşkımdı. Tanıştığımız ilk gün ona âşık olmuştum. O da aynı şekilde. Buna *coup de foudre* diyordu Jack. Bu sözü daha önce hiç duymamıştım. Bana ne anlama geldiğini söylemişti... yıldırım aşkı. Ama haftalarca bu aşkı gizledik, birbirimize açıklamadık. Ve bir gün Amelia Manhattan’daki annesini ziyarete gitmek için otelden ayrıldı. Yaşlı kadın ölüm döşeğindeydi. Jack Amelia’yı arabayla şehre götürdü. O sıcak Temmuz akşamında Amelia’yı bırakıp geri döndüğünde beni görmeye geldi. Beni Silver Lake’in kenarındaki çimenlerde serinlemeye çalışırken buldu. O günlerde havalar çok sıcaktı. Benimle Amelia hakkında konuşmak istediğini söyledi; onu annesiyle ve iki hizmetçisiyle başbaşa bıraktığı için huzursuzdu. Amelia ile ilgilenmem için yarın beni şehre bırakıp bırakamayacağını sordu. Memnuniyetle, dedim. Onun için yapamayacağım şey yoktu.

“Ve nasıl olduysa ikimiz de ne olduğunu bile anlamadan, kendimizi birbirimizin kolları arasında öpüşürken bulduk. Daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissediyordum; tutku, istek ve ona duyduğum sevgi. Daha önce hiç cinsel bir ilişkim olmamıştı Doktor Benson. Jack bâkire olduğumu anlayınca altüst oldu, bunu ona daha önce söylemediğim için kızdı. Ama artık çok geçti. Sevişmiştik.”

Meredith konuşmasına ara verdi.

Hilary Benson hiçbir şey söylemedi; Meredith hikâyesine devam etmek için kendini hazır hissedene kadar susması, yapılacak en akıllıca işti.

Bir iki dakika sonra Meredith yumuşak bir ses tonuyla devam

etti. “Amelia Silver Lake’e döndükten sonra da sevişmeye devam ettik. Birbirimize deli gibi âşıktık ve bu isteğimizin önüne geçemiyorduk. Jack ben ortaya çıkana kadar yıllar boyu seksten mahrum kalmıştı. Bana, bir kez New York’ta bir kıza gittiğini ama ona karşı bir şey hissetmediği için başarısız olduğunu anlatmıştı. Ama Jack beni seviyordu, Amelia’yı da seviyordu. Bu yüzden vicdanımızın sesini dinledik. Amelia’nın önünde duygularımızı hiç belli etmedik. Jack her zaman, Amelia’nın bu ilişkiyi öğrenmemesi gerektiğini söylüyordu. Ona acı veremezdik ve hiçbir zaman da vermedik.”

“Hiç öğrenmedi mi?” diye sordu Hilary.

Meredith bu soruya cevap vermedi. Onun yerine konuşmasına devam etti. “Ve bir gün, günüm gecikti. Hamile olduğumu biliyordum. Dehşete düşmüştüm. Amelia’nın bebeğin Jack’ten olduğunu anlamasından korkuyordum. Ama Jack, Amelia’nın şüphelenmeyeceği konusunda beni ikna etti. Ve ben de ona inandım, neden inanmayayım ki? Onu her şeyden çok seviyordum. Amelia’ya ne söyleyeceğimi, hamileliğimi nasıl açıklayacağımı sorduğumda Jack bir erkek arkadaş yalanı uydurmamı söyledi. Bebeğin babası da bu genç adam olacaktı. Daha sonra da erkek arkadaşımın beni terk ettiğini, beni yüzüstü bırakıp gittiğini açıklayacaktım. Amelia’ya bunları aynen bu şekilde anlattım, o da bana inandı.

“Aslında Doktor Benson, Amelia hamile olduğumu duyunca çok heyecanlandı; dünyalar onun olmuştu. Hamileliğimin altıncı ayında ben ağırlaşınca evin bitişiğindeki daireye taşınmam konusunda ısrar etti. Daha önce otelin tavan arasında yaşıyordum. Bir gün Amelia merdivenlerin benim için çok fazla olduğuna karar verdi, bu doğruydü. Böylece hepimiz aynı eve yerleştik. Doğal olarak Jack ve ben Amelia’nın önünde her zaman olduğu gibi çok dikkatli davranıyorduk.

“Hamileliğimin sekizinci ayıydı. Amelia bebeğin doğumundan sonra gitmeyi planlayıp planlamadığını sordu. Silver Lake’ten ayrılmak istemediğimi, onlarla birlikte kalıp çalışmaya devam etmeyi umduğumu söyledim. Bunu duyduğuna çok sevinmişti. Elini karnıma götürerek gülümsedi. ‘Bizim bebeğimiz Meri. Bu bebek bizim olacak, onu hep birlikte büyüteceğiz. Ve burada hep birlikte çok mutlu olacağız,’ dedi. Bu doğruydü, birlikte çok mutlu olduk. Bazen Jack’e Amelia’nın bebeğin ondan olduğundan şüphelenip şüp-

helenmediğini soruyordum; o da beni böyle bir şeyin olmadığı konusunda ikna ediyordu.

“En sonunda kızımız Catherine doğdu. Hayatımızda gördüğümüz en mükemmel bebektir. Jack’in parlak mavi gözlerini almıştı. Çok güzeldi. Üç yıl sonra Silver Lake’te bir trajedi yaşandı. Jack öldü; aniden, bir anda. Ön bahçede Pete O’Brien’la konuşurken kalp krizi geçirdi. Kalbinde bir sorun olduğundan bile habersizdi. İşin gerçeği bundan hiçbirimizin haberi yoktu.” Meredith koltuğuna yaslandı, boşluğa bakıyor gibiydi. Geçmişin derinliklerinde kaybolmuştu.

Birkaç dakika sonra, “Peki sonra ne oldu?” diye sordu Hilary. “Lütfen devam et.”

“Ne mi oldu? Amelia ile ben *mahvolduk*. Çok üzülmüştük. Ama bakmam gereken bir bebek ve Amelia’nın yerine ilgilenmem gereken koca bir otel vardı... o günlerde üstüme yıkılan iş çok fazlaydı ama gençtim ve güçlüydüm... hepsiyle başa çıktım. Zavallı Amelia çok kötü durumdaydı, onunla da ilgilenmek zorundaydım. Ama Jack’in ölümünden sonra Amelia da yaşamak istemiyordu. İlk bahara doğru tamamen zayıfladı. Amelia’nın da çok yaşamayacağını biliyordum, çünkü ölmek istediğini hissediyordum. Aylar geçtikçe benim içimdeki hüznün daha da artıyordu. Jack’in ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra onu da kaybetmeye dayanamazdım... bu düşünce beni çok ürkütüyordu.

“Bir cuma günüydü. Amelia ve ben restorandaki masalara koymak için nergis topluyorduk. Cat de bahar güneşinin altında, merdivenlerde oynuyordu. Amelia birdenbire bana döndü ve bir isteği olduğunu söyledi: ‘Bunların hepsi sana ve Cat’e, Meri. Mirasımı bırakacak başka kimsem yok. Hem Catherine de bir Silver, tabii evlenip kendi çocuklarına sahip olana kadar. O Silverlar’ın en sonuncusu. Yani bütün bunlar ona ait, Jack’in çocuğuna. Buralara sahip çık. Doğru olan şeyi yapacağına inanıyorum; sen çok zeki bir kadınsın Meredith. Eğer herhangi bir sebepten ötürü oteli satmak zorunda kalırsan, gerekeni yap. Ya da işletmek çok zor gelirse kiraya ver. Ama araziyi koru. Silver Lake arazisini ne olursa olsun elinden çıkarma. Burası şu anda bile milyonlar değerinde, ileride rakam daha da artabilir. Jack böyle yapmanı isterdi Meri; araziyi elinde tutmanı. Burası neredeyse iki yüz yıldır Silverlar’a ait.’ Sizin de tahmin

edeceğiniz gibi Doktor Benson, çok şaşırmıştım. Amelia, Catherine'in Jack'in çocuğu olduğunu biliyordu.

“Kendimi toparladığımda bebek konusunu nasıl tahmin ettiğini sordum. Amelia bana tuhaf tuhaf bakarak ‘Ama ben bunu baştan beri biliyordum Meri, hamile kaldığından beri,’ dedi. Sanırım çok şaşkın bakmış olmalıyım ki açıklamasına devam etti. ‘Jack bana söyledi, Meri tatlım.’ Sonra elimi ellerinin arasına aldı, sıkıca tuttu. ‘Beni çocukluğundan beri seviyordu ama seni de sevdi. Sana çok ihtiyacı vardı Meri. Jack güçlü ve arzu dolu genç bir erkekti. Kazadan sonra bir kadın olarak ona verebilecek hiçbir şeyim yoktu. Yıllarca hiçbir kadınla ilgilenmedi, bana hep sadık kaldı; sen buraya gelene kadar. Sana âşık olmuştu Meredith. Sen hamile kaldığında o çocuğu doğurmanı istedi. Hem de ne kadar çok istedi bir bilsen Meri. Seninle olan ilişkisini hiçbir zaman kıskanmadım. Beni incitmeyeceğini, ya da terk etmeyeceğini biliyordum. Senin de her zaman bana sadık kalacağından emindim. Jack’i çok seviyordum Meri, seni ve bebeği de seviyordum. Cat benim kendi bebeğim gibiydi.’ Amelia’nın söylediği her şeyde samimi olduğunu biliyordum Doktor Benson. Amelia hiç yalan söylemezdi.”

Meredith tekrar sustu. Amelia ile konuştukları o günü hatırladı. Üzerinden bunca yıl geçmesine rağmen anıları hâlâ çok tazeydi. Bakışlarını psikiyatriste çevirdiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu. “Amelia o yılın sonlarına doğru öldü...1974... beni zengin bir kadın, Cat’i de mirasçısı yaptı. Her şeyini bize bıraktı. Silver Lake’ten ve otelin arazisinden çok daha fazla malı vardı. Annesinden kalan kendine ait mülk bunlardan sadece biriydi. Yıllardan beri otelin arazisiyle ilgilenen Pete O’Brien’la karısı Blanche’a ve otelde çalışan diğer elemanlara da birkaç şey bıraktı. Silver arazisinin büyük bir bölümü ve kendi mirası bize kaldı. Amelia’yı geri getireceğini bilsem, bunların hepsinden vazgeçerdim. Onu çok özlüyordum, yıllarca acı çektim. Jack için de aynı şekilde.”

“Çok olağandışı ve etkileyici bir öykü,” dedi Hilary. Sesi şefkat doluydu. Biraz önce Meredith’in hikâyesini dinlemiş, onun Silver çiftine ne kadar değer verdiğini anlamıştı. Silverlar’ın onu taşıyıcı anne olarak kullanmış olabileceklerini hiç düşünüp düşünmediğini sormak istedi Meredith’e. Kelimeler dilinin ucuna kadar geldi ama son anda fikrini değiştirdi. Kalbinin derinliklerinde bir ses, duru-

mun böyle olmadığını söylüyordu. Meredith'in Silverlar'la olan hi-kâyesinin tıpkı onun anlattığı gibi olduğundan emindi. Hayatının diğer bölümleri hakkında yalan söylüyor olabilirdi ama bu yılları anlatırken hayır.

Meredith'in yanındaki konsolun üzerinde bir sürahi su vardı. Meredith ayağa kalktı ve kendine bir bardak su doldurdu. Hilary'ye dönerek, "Bence halsizlik nöbetlerimin Connecticut'taki yıllarımla bir bağlantısı yok. Ben Silverlar'la çok mutluydum, onlar bana çok iyi davranıyorlardı," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Hilary. "Bence sen haklısın. Nöbetlerin o dönemle bir ilgisi yok. Demek ki daha önceki yıllara gitmeliyiz. Sen Paris'e ve Londra'ya gitmeden önce bir seans daha düzenlememiz lazım. Bu bizim için en azından bir başlangıç olacaktır. Ama bunu ne zaman yapabileceğimizi bilmiyorum."

Meredith ilk başta tereddüt etti ama sonra kararını verdi. "Tamam. Eğer beni diğer randevularının arasına sıkıştırabilirsen yarın öğleden sonra gelirim."

"İzin verirsen sekreterimle beraber randevularıma bir göz atayım," diye cevapladı Hilary ve dahili telefonun tuşuna bastı.

O gece Meredith tekrar çocukluğunu gördü rüyasında.

Hafif bir akşam yemeğinden sonra erkenden yatmıştı.

Ertesi sabah bir yığın önemli randevusu vardı. Ve öğleden sonra Hilary Benson'a gitmeden önce masasının üzerindeki bütün evrakı temizlemek istiyordu.

Anında derin bir uykuya daldı ve bütün gece hemen hemen hiç rüya görmedi. Şafak sökerken aniden uyandı ve yatağının içinde dimdik oturdu. Yüzü, boynu ve göğsü ter içinde kalmıştı, içinde tarifsiz bir korku vardı.

İşığı açarak odasına bir göz attı. Sonra tekrar yastığına koydu başını. Bir iki dakika sonra komodinin üzerindeki mendili aldı, yüzünü ve boynunu sildi; terden ıslanan mendili elinde buruşturup top haline getirdi.

Uyanmadan hemen önce yine o korkunç rüyayı görmüştü ve her zaman olduğu gibi korkuya kapılmıştı. Gözlerini kapatıp rüyayı hatırlamaya çalıştı.

Uçsuz bucaksız çorak bir arazinin üzerinde tek başınaydı. Küçük kızı ve oğlanı arıyor ama bulamıyordu. Toprağın üzerindeki kocaman çatlaklardan birine düşmüşler, ortadan kaybolmuşlardı. Meredith onların düştüklerini görmüş, onların adına korkmuştu. Şimdi onları tekrar bulmalıydı. Onlar biliyordu. Büyük sırrın cevabını biliyorlardı.

Gözleriyle araziye tarayıp yürüdü, yürüdü. Onları bulma imkânını kaybettiği anda, kurumuş çamur parçalarının kenarında belirdi çocuklar. Onları bulduğu için çok mutluydu. Oğlan okul şapkasını çıkartıp havaya doğru salladı. Birdenbire hepsi bir araya geldiler; üçü de el ele tutuşmuşlar, uçsuz bucaksız çorak toprağın üzerinden ufka doğru yürüyorlardı. Meredith küçük bir kız gibi giyinmişti. Üzerinde siyah bir palto, boynunda çizgili bir atkı, başında bir bere vardı. Hepsinin paltosunda büyük etiketlerden vardı. Küçük kızın etiketine baktılar. Yazısı yağmurdan kirlenmişti. Üzerinde yazılı olan isim okunmuyordu. Oğlanınki de okunmuyordu. Kendi etiketine baktı. O da belirsizdi. İsmi neydi, bilmiyordu.

Biraz ileride büyük bir gemi vardı. O kadar büyüktü ki neredeyse bütün rıhtımı kaplamıştı. Küçük kız korkuyordu. Gemiye binmek istemiyordu. Küçük kız ağlamaya başladı. Oğlan da kendisi de ağlıyordu. Hiçbiri gemiye binmek istemiyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzülüyordu. Hava o kadar soğuktu ki damlalar yüzünde donuyordu. Kar yağmaya başladı.

Deniz simsiyah, petrol gibiydi. Hepsi çok korkuyordu. Birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Gemiye doğru yürüdüler. Artık kaderleriyle başbaşaydılar. Ve kaderleri, üzerinde hiçbir şey yetişmeyen boz

renkli çorak araziydi. Gökyüzü masmaviydi; güneş tepede parlıyordu. Yürüdüler, yürüdüler. Bir sürü çocuk vardı yanlarında. Hepsi birlikte bir kez daha kapkara denizin içine doğru yürüdüler. Meredith geri çekildi; oraya gitmeyecekti. Kaderine yani denize doğru yürüyen küçük kızı da durdurmak istedi. Ama yapamadı. Küçük kız ondan ayrıldığı, oğlan da ona katıldı. İkisi birlikte denize doğru yürüdüler. Meredith onlara durmaları için bağırarak istedi ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Çatlamış toprağın üzerinde tek başına kalmıştı yine. Ve korkuyordu. Onlar büyük sırra giden cevabı biliyorlardı, o bilmiyordu. Ve hepsi gitmişlerdi. Sonsuza kadar. Meredith bu sırrı hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Meredith rüya ile ilgili ayrıntıları hatırlayınca bu seferki rüyanın diğerlerinden farklı olduğunu anladı. Anlamı neydi acaba; hiçbir fikri yoktu. Hilary Benson'a bu rüyalardan bahsetmeye karar verdi. Belki psikiyatrist bir açıklama getirebilirdi.

Öğleden sonraki randevularında, "Size anlatmadığım bir şey var," dedi Meredith.

"Öyle mi? Nedir o?" diyerek şaşkınlıkla Meredith'e baktı Hilary.

"Nöbetlerle ilgili. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. İkinci nöbetten sonra tekrar başladı."

"Tekrar başlayan şey ne?"

"Rüya. Bir kâbus aslında. Yıllardan beri ara sıra o kâbusu görürüm."

"Kaç yıldan beri?" diye sordu Hilary. Masasına eğildi ve dikkatle notlarını inceledi.

"Kendimi bildim bileli. Yani on iki, belki on üç yaşından beri. Daha da küçük olabilirim, emin değilim. Connecticut'a geldiğimde artık o kâbusu görmemeye başladım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün o yıllar boyunca sadece bir kez gördüm. Amelia ve Jack için otelde ilk çalışmaya başladığım zamanlar. Yirmilerimde ve otuzlarımda birkaç kez daha ortaya çıktı ama yıllardır bu rüyayı görmüyordum. Ta ki bu yılın Ocak ayına kadar."

“Ve bu rüya senin halsizlik nöbetlerinden sonra tekrar ortaya çıktı, öyle mi?”

“Evet. Bir arkadaşımın beraber Loire vadisindeydim. O öğleden sonra kendimi rahatsız hissettim, dinlenmek için odama çıktım. O kadar yorgundum ki uyuyakalmışım. Uykumda o rüyayı gördüm. Uyandığımda, bunca yıl sonra aynı rüya tekrar geri geldiği için ve bana yine aynı şeyleri hissettirdiği için şaşırmıştım.”

“Neler hissettin?”

“Korkunçtu, panik içindeydim.”

“Bana, gördüğün rüyayı anlatmaya çalış lütfen.”

Meredith başıyla onayladı ve psikiyatristin dediğini yaptı. Sonra da birkaç aydır gördüğü rüyaların her seferinde biraz daha değiştiğini açıkladı.

“Yani, dün akşam en sonunda, o çorak arazide, küçük kız ve oğlanla buluştun, öyle mi?” dedi Hilary. “Başka bir şey var mıydı? Başka bir değişiklik?”

“Evet. O gemi vardı...” Meredith cümlesini bitiremedi; gözlerini sımsıkı kapattı.

“İyi misin?” diye sordu Hilary.

“Evet, iyiyim,” diye yanıt verdi Meredith gözlerini aniden açarak. “Doktor Benson?”

“Evet?”

“Rüyaların anlamı nedir?”

“Sanırım, genellikle bilinçaltına attığımız bazı şeylerin dışavurumu. Bazen bizi çok korkutan bir şeyi, bilinçaltımız faaliyetten rüyamızda görebiliriz. Şahsen ben, rüyalarımızda anılarımızı ve korkularımızı gördüğümüze inanıyorum Meredith.”

“Peki benim gördüğüm kâbus ne anlama geliyor?”

“Emin değilim. Biraz daha konuşup araştırırsak, sanırım ona da bir yorum getirebiliriz.”

Meredith derin bir nefes aldı. Birdenbire boğuluyormuş gibi hissetti kendini. Kalbi sıkıştıyordu. Hemen buradan çıkmalıydı; biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Ayağa kalktı, sonra ani bir kararla tekrar yerine oturdu. Ağzını açıp çığlık atmak istiyordu. Dudaklarını ısırarak kendini kontrol etmeye çalıştı.

Hilary Benson kaşlarını çatarak Meredith’e baktı. Sonra fark etti ki her zaman sakın görünen Meredith bu kez şiddetli bir bunalım

geçiriyordu. Gözlerini kocaman açmış, parmaklarını birbirine geçiriyordu.

“Birdenbire hareketlerin değişti, ne oldu Meredith?”

Meredith hiçbir şey söylemedi; gözle görülür bir biçimde titremeye başladı; kollarını vücuduna dolayarak kendi kendine sarıldı.

Hilary Benson ayağa fırladı. Meredith’in yanına gitti ve elini omuzuna koydu.

Meredith, Hilary’ye baktı. Gözlerinde yaşlar vardı. “Sana doğruyu söylemedim ... hiç kimseye söylemedim ... hiçbir zaman ...”

Hilary masasına doğru koştu, telefonun ahizesini eline aldı ve sekreteriyle konuştu. “Şu anda başka hiçbir hastamı göremem Janice. Lütfen randevuları başka bir güne al. Bayan Stratton’un durumu acil.”

Psikiyatrist, koltuğunda iki büküm olmuş Meredith’in yanına geri dönerek, onu kolundan tuttu ve ayağa kaldırmaya çalıştı.

“Kanepeye gel Meredith, birlikte oturalım. Bana her şeyi anlatacaksın. Yavaş, yavaş ... Hiç acelesi yok.” Hilary o kadar yumuşak ve sempatik konuşmuştu ki Meredith psikiyatristinin onu kanepeye götürmesine izin verdi.

İki kadın yanyana oturdular.

Uzun bir sessizlik oldu.

En sonunda, Meredith kısık bir sesle konuşmaya başladı: “Kim olduğumu ya da nerden geldiğimi bilmiyorum. Ailemin kim olduğunu, gerçek ismimin ne olduğunu bilmiyorum. Ben bir hiçim. Kendimi ben keşfettim. Kendi kurallarımı kendim koydum ve onlara göre yaşadım. Bana doğru yolu gösterecek, beni sevecek hiç kimse yoktu. Tamamen kendi başımaydım. Silverlar’la tanışana kadar. On yedi yıl boyunca kaybolmuş bir ruh gibiydim. Bazı açılardan hâlâ da ruh gibiyim. Bana yardım et ... oh, Tanrım. *Ben kimim?* Nereden geldim? Beni kim doğurdu?”

Meredith ağlıyordu. Gözyaşları sel gibi akıyor, ellerinin üzerine damlıyordu. Çaresizliğin verdiği bir acı içindeydi. Yine öne arkaya sallanmaya başladı.

Hilary Benson, Meredith’in ağlamasına izin verdi. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Ve en sonunda Meredith’in gözyaşları dindi. Hilary sessizce bir paket mendil uzattı. Sonra konsola yürüyüp bir bardak su aldı ve hastasına getirdi.

Meredith bardağı alıp içindeki suyu içti. Birkaç dakika sonra, “Kendimi tutamadığım için üzgünüm,” dedi.

“Ben değilim, sen de olmamalısın. Aksine bu seni mutlu etmeli. Bunun sana iyi geleceğinden eminim. Bu senin iyileşme yolunda ilk adımın. Ne zaman istersen o zaman başla konuşmaya. Acele etme. Ben buradayım... günün kalan kısmı tamamıyla senin. Eğer istersen geceyi de sana ayırabilirim Meredith.”

“Teşekkür ederim. Evet... evet... size anlatmalıyım...” Meredith derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı:

“Ben Sidney’de bir yetimhanede büyüdüm. Gerald ve Merle beni evlatlık aldıklarında sekiz yaşındaydım. Merle Stratton, adımı beğenmedi ve bana Meredith adını taktı. Çok iyi insanlar değillerdi, çok soğuk ve katıydılar. Bana hizmetçiymişim gibi davrandılar. Sabahları ve okuldan döndükten sonra akşamları, bütün ev işlerini ben yapıyordum. Sadece sekiz yaşındaydım. Bana çok iyi davranmadıkları doğru ama, Gerald hiçbir zaman dövmedi beni. Merle de ölçülüydü, ama biraz cimriydi; özellikle de yemek konusunda. Onlardan nefret etmeye başlamıştım. Yetimhaneye geri dönmek istiyordum. Ben on yaşındayken ikisi de trafik kazasında öldü. Gerald’ın kız kardeşi Mercedes beni istemedi, yetimhaneye geri gönderdi. On beş yaşına kadar orada kaldım. Ondan sonra Mercedes’i sadece bir kez gördüm; pasaportumu almam için bana yardım ettiği zaman. Paulsonlar’la birlikte gittiğim için çok mutluydu.”

Meredith durdu ve kanepenin üzerindeki minderlere yaslandı, gözlerini kapattı. Sakinleşmek için bir iki derin nefes aldı. Kısa bir süre sonra gözlerini açıp Hilary’ye baktı. Titremeye başlamıştı.

Psikiyatrist onun elini tutarak, yumuşak bir ses tonuyla ve kibarca sordu. “Strattonlar’la yaşarken cinsel tacize uğradın mı? İkisinden birisi seni taciz etti mi?”

“Hayır. Böyle bir şey olmadı. Cinsel olarak beni taciz etmediler. Sanki ben orada değilmişim gibi çok ilgisiz davranıyorlardı sadece. Sonradan anladım ki ben onların hizmetçiliklerini yapmak için oradaydım. Hâlâ da aynı şeyi düşünüyorum. Öldüklerinde rahatladım. Çünkü bana zerre kadar şefkat göstermemişlerdi. Evlat edinildiğimde artık birileri beni sevecek diye düşünmüştüm ama Strattonlar beni hiç sevmedi.”

Yüzünde kırılgan bir ifade belirdi, gözleri acıyla gölgelenmişti, ko-

nuştugu zaman sesindeki hüznün ortaya çıkıyordu. “Size, bir yetimhanede büyümenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlatamam. Hiç kimse sizinle ilgilenmiyor... okşanmıyorsunuz, sevilmiyorsunuz... Bazen neden orada olduğumu merak ediyordum. Kötü bir kız olduğum için, beni oraya ailemin bıraktığını düşünüyordum. Hiçbir şey anlamıyordum. Bütün istediğim annemle babamın kim olduklarını öğrenmekti. Ama bunu hiçbir zaman öğrenemedim. Hiç kimse bana gerçeği söylemedi, sorularım hep cevapsız kaldı...”

“Geçmişle ilgili hatırladığın ilk şey neydi Meredith? Gözlerini kapat ve geçmişe gitmeye, ilk yıllarına konsantre olmaya çalış. Ne görüyorsun? Ne hatırlıyorsun?”

Bir süre sonra Meredith konuştu. Kısık bir sesle, “Bir nehir görüyorum. Hepsi bu.” Gözlerini açtı. “Belki de bu yüzden su kenarlarında yaşamayı seviyorum.”

“Yetimhaneye gittiğinde kaç yaşındaydın?”

“Bilmiyorum Doktor Benson. Her zaman oradaydım.”

“Bebekliğinden beri mi?”

“Evet... Hayır. Hayır. Sanmıyorum. Dün akşamki kâbusumda bir gemi vardı. Küçük bir kızken, bir gemiye bindiğimi hatırlardım sık sık.”

“Küçük bir tekne mi, yoksa gemi mi? Aralarında fark var.”

Meredith tekrar gözlerini kapattı, tekrar çocukluğuna geri dönmeye çalıştı. Kendini görebiliyordu; güverteye çıkan bir grup çocuk vardı, Meredith de bu kızlı erkekli grubun içindeydi. Denizcileri ve rıhtımı da görebiliyordu. Ucunda bayrak dalgalanan bir de direk vardı güvertede.

Meredith dimdik oturarak gözlerini açtı ve Hilary’ye baktı. “Siz bahsettiğim şey bir gemi, tekne değil. Ve okyanus aşırı giden bir İngiliz gemisi bu. Çünkü güvertesinde bayrağı dalgalanıyor. Başka çocuklarla beraber gemiye binmiş olmalıyım. Sürekli rüyamda gördüğüm çocuklar bunlar olmalı.”

“Bu mümkün. Lütfen biraz daha zorla kendini, geçmişini düşün. İngiltere’de doğup sonradan Avustralya’ya götürülmüş olabilir misin?”

“Belki. Ama neden bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum. O yılları niçin hatırlamıyorum?”

“Buna, bilinçaltına atmak deniyor Meredith. Sanırım çocukluğunda travma geçirmene sebep olan çok kötü bir şey olmuş; bu da olayları bilinçaltına itmenle sonuçlanmış. Aslında artık eminim ki senin sorunun bu, halsizlik nöbetlerinin sebebi çocukluğunda geçirdiğin o kötü olay. Psikolojik kökenli bir halsizlik.”

“Ama neden şimdi? Neden bu nöbetleri geçmişte geçirmedi? Neden yıllar önce değil de şimdi?”

“Çünkü anılarının tümünü, içinde bir yerlere gömdün. Bunun böyle olmasını sen istedin, ancak bu şekilde normal olarak yaşamaya devam edebildin. Ama şimdi bir şeyler onları tekrar harekete geçirmiş olmalı. Bilinçaltına attığın anıların artık bilinçüstüne çıkmak istiyor.”

“Sizce onları harekete geçiren neydi?”

“Emin değilim, ama Fountains Abbey’e yaptığın ziyaret olduğunu düşünüyorum.”

“Sizce daha önce oraya gitmiş miydin?”

“Mümkün. Büyük bir ihtimalle. Sanırım bu birçok şeyi açıklayacaktır.”

“Bilinçaltımı harekete geçirmenin başka bir yolu yok mu Doktor Benson?”

“Çocukluğunun ilk yıllarına gitmeye çalışırsan yapabilirsin. Gelecek hafta İngiltere’ye gidiyorsun. Sen oradayken bambaşka bir şey de aynı etkiyi yapabilir. Bu arada, yetimhane yıllarından konuşabilir miyiz biraz?”

Meredith korkuyla titredi ve Hilary’ye korkunç bir bakış fırlattı. “Hiçbir çocuk öyle yaşamak zorunda kalmamalı,” diye söylendi öfkeyle. “Ama isterseniz biraz daha anlatabilirim.”

“İstiyorum. Senin için ne kadar acı olduğunu biliyorum ama bu bana biraz daha ipucu verebilir. Belki başka şeyler de buluruz Meredith.”

O gece geç saatte Luc’u aradı Meredith. Geçmişiyle ilgili sırrı ondan saklamaya daha fazla dayanamazdı. Aynı zamanda güvenebileceği, sorunlarını paylaşabileceği ve karşılığında rahatlatıcı sözler duyabileceği birine ihtiyacı vardı.

Catherine Stratton arkasına yaslandı, başını eğerek gözlerini kısıtı ve çizim masasının üzerindeki resimlere baktı.

Önündeki suluboya resimde, elini yanağının altına koymuş, karyolasında uyuyan bir çocuk vardı. Onun masumiyetini ve sevimliliğini çok beğenmişti. Kendi kendine gülümsedi. Bu resim, son birkaç haftadır resimlerini çizdiği çocuk şiirleri kitabının son şiirine çok uygundu. Kitap en sonunda bitmişti ve baskıya girmeye hazırdı.

İyi bir iş yaptım, diye düşündü. Kalemını eline aldı ve *Cat* diye imzaladı. Çalışmalarında kısa adını kullanıyordu. İmzası bu günlerde iyice tanınmaya başlamıştı.

Yüksek taburesinden aşağıya doğru kayarak, ellerini başının üzerine kaldırdı, birkaç esneme hareketi yaptı. Her yanı tutulmuştu. Stüdyosundan çıkıp mutfaka doğru yürüdü.

Mutfak mavi ve beyaz renklerde dekore edilmiş, son model elektronik eşyalarla donatılmış geniş bir mekândı. Yani, iyi bir aşçı için mükemmeldi. Cat de iyi bir aşçıydı zaten. Çocukluğundan beri, yemek yapmayı çok seviyordu. Cat'e her zaman gerçek halasıymış gibi davranan Blanche ve annesi Meredith, Silver Lake'teyken ona yemek yapmasını öğretmişlerdi.

Catherine penceresinin alt tarafındaki lavaboda ellerini yıkadı ve camdan dışarı, şehre doğru baktı. Karşıda Empire State binası ve Chrysler'in eşsiz manzarası vardı. Gökdelenler Nisan güneşinin altında pırıl pırıl parlıyordu. Bu güzel ilkbahar gününde manzara bundan daha iyi olamazdı, diye düşündü. Tabii gece gökdelenler tamamen ışıklandırıldıkları zaman hariç. O zaman binaların parlak kuleleri karanlık gecenin içinde gökyüzünü deliyormuş gibi görünüyorlardı. Catherine için bu kuleler Manhattan'ın sembolüydü.

Çaydanlığa uzanarak içine su doldurdu ve kaynaması için oca-

ğın üzerine yerleştirdi. Sonra bardakları ve tabakları aldı, buzdolabındaki malzemeleri çıkartıp, çayın yanına sandviç hazırlamaya başladı.

Catherine ve annesi SoHo'daki çatı katını düzenlemişler, çatının en dipteki geniş pencere ve eğimli olan bölümünü stüdyo yapmışlardı. Yemek odası olmadığı için Catherine yemeğini mutfakta yiyordu. Onun arka tarafında kütüphane gibi dekore edilmiş büyük bir oturma odası vardı. İki yatak odası da hemen oturma odasının bitişiğindeydi ve ikisinin de kendine ait banyosu vardı.

Çatı oldukça büyüktü. Alanı mümkün olduğunca geniş tutmak ve içeri vuran ışığın tümünden faydalanmak için odalar akıllıca bölünmüştü. İçerisi, insana oldukça ferah ve havadar bir ev olduğu hissini veriyordu. Tabii bu sadece çatının genişliğine ve pencerelere değil, dekorasyonda kullanılan soluk renklere de bağlıydı.

Bu çatı Cat'e dört yıl önce annesi tarafından yirminci yaş hediyesi olarak verilmişti. Meredith anahtarı verirken, "Ama biliyorsun ki bu benim değil, bir anlamda Jack ve Amelia'nın hediyesi; her ne kadar şu anda hayatta olmasalar da bu hediye onların parasıyla alındı," demişti.

Ve o gün Meredith, Catherine'e Amelia'nın isteğinden bahsetmiş, içinde büyüdüğü Silver Lake Oteli ve yüz elli dönümlük bütün Silver arazisini içeren büyük bir mirasın sahibi olduğunu söylemişti. Amelia'nın ölümünden sonra miras Meredith tarafından korunmuş, bununla da kalmamış Meredith'in yaptığı akıllıca yatırımlar sayesinde değeri daha da artmıştı. Dört yıl önce Catherine birdenbire şanslı bir vâris olduğunu anlamıştı.

Catherine babasının Jack Silver olduğunu uzun yıllardır biliyordu. Olayları anlayacak yaşa geldiği zaman Meredith ona gerçeği anlatmıştı. Catherine Jack'i çok az hatırlıyor, Amelia'yı da hayal meyal biliyordu. Hayatı üzerinde en fazla etkisi olan kişi annesi olmuştu; Catherine, Meredith'e hayrandı.

Cat, anne ve babasını hiçbir zaman yargılamamıştı. Bunu yapmayacak kadar zeki ve iki insan arasında neler geçtiğini dışarıdan birisinin hiçbir zaman anlayamayacağını bilecek kadar olgundu. Bu durumda üç insan arasında demek daha doğru olur, çünkü Amelia bu ilişkiye kendi isteğiyle razı olmuştu; ya da belki göz yummuştu.

Bir keresinde Blanche O'Brien'a bu konuda sorular sormuş,

Blanche ona bu eski mesele üzerinde boşuna zaman kaybetmemesini söylemiş, "Hiç kimse acı çekmedi, herkes mutluydu, üçü de birbirini seviyordu ve sen onların hayatındaki en değerli şeydin. Hepsi sana bayılıyordu. Amelia sana ikinci bir anne gibi davrandı," demişti.

Catherine bazen annesinin geçmişini merak ediyordu. Meredith Avustralya'daki çocukluk yılları konusunda pek konuşmasa da, Catherine birçok şeyi anlıyordu. Ona öyle geliyordu ki Meredith gerçek anlamda yaşamaya Connecticut'ta başlamıştı.

Meredith'in anlattıklarından bildiği kadarıyla, annesinin çocukluğu berbat... soğuk, sevgiden ve şefkatten yoksun geçmişti.

Meredith Jon'la Cat'i çok seviyordu, ikisine de çok bağlıydı. Hayatını onların üzerine kurmuştu ve başkalarını bu hayata ortak etmek istemiyordu.

Bunun sebebi belki Meredith'in sevgiden yoksun büyümesiydi. Catherine'e öyle geliyordu ki, annesi kendisinin sahip olamadığı her şeyi ve hatta çok daha fazlasını vermeye çalışıyordu onlara.

Meredith her zaman çok mükemmel bir anne olmuştu ve büyük bir ihtimalle Jon'un babası David Lyton'la ilişkilerinin yürümemesinin sebebi buydu. Catherine ve kardeşi, Meredith için her şeyden daha önemliydi. Belki de David, Meredith'in hayatında sürekli ikinci planda kalmaktan sıkılmıştı.

Bu ilişki dördüncü yıldan sonra tökezlemeye başlamıştı. Çok geçmeden kasaba avukatı David, Batı yakasına taşınmış ve bir sürü sinema sanatçısı müşteriyi şov dünyası avukatlığına soyunup, hepsini şaşırtmıştı. O günden sonra onu bir daha hiç görmemişler, birkaç kere telefonda konuşmuşlardı. Üzerinden bir yıl bile geçmeden telefonlar da kesilmişti. Gerçi ne Cat ne de Jon bunu pek önemsemiyorlardı. Zaten Jon en çok annesini severdi, çünkü David Lyton'ın Jon'a babalık yaptığı pek söylenemezdi. Bu durumda Cat'e de üvey babalık yapmamıştı.

Meredith, Catherine'in en iyi arkadaşıydı. Sadece sevgisini göstermekle kalmamış, onu her zaman desteklemiş ve hayallerinin peşinde koşup, ideallerini gerçekleştirmesi konusunda ona cesaret vermişti. Aslında Catherine başarılarını annesine borçluydu. Jon için de aynı şekilde. Meredith her zaman oğlunun yanında olmuş, ihtiyacı olduğunda ona öğütler vermiş, onu her konuda yüreklen-dirmişti. Meredith ikisine de hem annelik hem de babalık yapmıştı.

Catherine de Jon da, anneleri, Luc de Montboucher'yle tanıştığı için çok sevinmişler, ona hemen ısınmışlar ve bu ilişki için annelerine cesaret vermişlerdi.

Luc'un Meredith için ideal bir eş olduğunu düşünüyorlardı. Jon onların evleneceğine inanıyordu. Catherine de kardeşinin bu tahmininde yanılmamasını diliyordu. Hiçbir şey onu, annesinin mutlu bir ilişkiye girdiğini görmekten daha fazla memnun edemezdi; özellikle de yakında evleneceği için. Annesinin yalnız kaldığını görmek istemiyordu. Artık onun da mutlu olmasının zamanı gelmişti.

Luc birçok defa New York'a gelmişti, annesi de sık sık Paris'e gidiyordu. Bu gelecek için iyi bir işaret sayılırdı. Meredith aynı zamanda Vermont otelini de satılığa çıkarmıştı. Ondan çok büyük bir kâr sağlamayı beklemediğini de itiraf etmiş, "Sadece finansal açıdan zarar etmek istemiyorum," demişti. "Allahtan, bir yığın müşterim var."

Catherine, Jon'a annesiyle aralarında geçen konuşmayı anlattığında Jon sinsi sinsi gülmüş ve, "Bak, gördün mü, ben sana söylemiştim! Annem Luc'la evlenip Fransa'ya taşınacak ya da en azından zamanının çoğunu orada geçirecek. Bak görürsün Cat," demişti.

Annesi bu akşam Avrupa'ya gidiyordu, ilk durağı Londra'ydı. Patsy ile halletmesi gereken işler vardı ama zamanının çoğunu Fransa'da geçirmeyi planlıyordu.

Catherine çocukluğunda Blanche'ın ona öğrettiği gibi sandviç tabağını nemli bir bezle sararak masanın kenarına itti; sonra çilekleri yıkayarak çöplerini ayıkladı.

Aklı hâlâ annesindeydi. Son birkaç haftadır bir psikiyatriste gidiyor ve neden halsizlik nöbetleri geçirdiğini bulmaya çalışıyordu. Hafta sonu telefon konuşmaları sırasında Meredith, bilinçaltına ittiği, çocukluğuyla ilgili anılarını su yüzüne çıkarmasında, Dr. Benson'un ona yardımcı olduğunu söylemişti. Sonunda ilerleme kaydettiklerine ve bir yerlere varmak üzere olduklarına inanıyordu.

Catherine de öyle olmasını umuyordu. Tek istediği annesinin geçmişiyse barışması, huzura kavuşması ve bir kerecik olsun mutlu olmasıydı. Her şey bir yana Meredith gelecek ay kırk beş yaşına basıyordu.

Bir saat sonra çatı katından içeri girip etrafı inceleyerek, “Her şey çok güzel görünüyor tatlım,” dedi Meredith. “Son gördüğüm-den bu yana birkaç şey daha eklemiştin. Karşıdaki tablo, lamba, köşedeki heykel...” Meredith beğendiğini göstermek için başını salladı. “Evine çok güzel bir hava katmışsın. Yaptığın küçük değişiklikler işe yaramış.”

“Teşekkürler anne. Ne de olsa annemin kızıyım. Senin izinden gidiyorum biliyorsun. Odaya ufak tefek yeni aksesuarlar ekleyerek, eşyaların yerini değiştirip duruyorum. Ben de senin gibi ev düzenleme meraklısıyım.”

Kızına bakarak, “Ben gerçekten öyle miyim?” diye sordu Meredith. “Bunu daha önce fark etmemiştim.”

Catherine kahkahalara boğuldu. “Oh anne, bunu nasıl söylersin? Dünyadaki en iç karartıcı odaya girip bir tabak meyve, birkaç minder, çiçekler, fotoğraflar, kitaplar dergiler ve buna benzer küçük şeyler ekleyerek, o evi birkaç saat içinde tamamen değiştiriyorsun. Bu konuda gerçekten çok yeteneklisin. İşin doğrusu, mükemmel sığınaklar yaratıyorsun anne.”

Meredith güldü.

“Bu yüzden şirketinin ismi olan *Havens*’in gerçeğe çok uygun olduğunu düşünüyorum.”

“Sanırım öyle.” Meredith odadaki koltuklardan birine oturarak devam etti. “Londra’ya giden gece uçağına binmeden önce seninle birkaç saat geçirebileceğim için çok mutluyum, bugünlerde çok fazla görüşemiyoruz. Hem biraz da düğün hakkında konuşur, gerekli kararları alabiliriz.”

“Evet anne. Geçen hafta sonu Keith’la düğün için gün kararlaştırdık ve sanırım düğünü senin önerdiğin gibi sonbaharda yapmayı istiyoruz.”

Meredith’in yüzü aydınlandı. “Bu harika Cat, alınabilecek en mükemmel kararı almışsınız. Sanırım ekim başını düşünüyorsunuz, yaprakların sarardığı zamanı.”

Catherine başıyla onayladı. “Ekimin ikinci haftası, daha iyi Catherine. Ağaçlar o sıralarda çok güzel oluyor, hem biliyorsun ki yapraklarını o kadar çabuk dökmüyorlar. Töreni Silver Lake’te yapacağınızı düşünüyorum, yanılmıyorum değil mi?”

“Evet. Keith ve ben Cornwall’daki kilise üzerine konuştuk biraz,

ama sonra oranın çok küçük olduğuna karar verdik.” Catherine annesine gülümsedi. “Pearsonlar’ı biliyorsun.”

Meredith de güldü. “Öyle anlaşılıyor ki, sana çok büyük bir düğün yapacağız.”

“Bir sakıncası var mı anne?”

“Oh tatlım, tabii ki hayır! Ben çok heyecanlıyım. Sana hiç eksiksiz, büyük bir düğün yapmak benim en büyük hayalimdi. Her neyse, ayrıntılara gelince, Cornwall’daki kilise papazını arayıp o gün uygun olup olmadığından, nikâhınızı kıyıp kıymayacağından emin olsanız iyi olur diye düşünüyorum.”

“Tamam, yarın ararım.” Catherine ayağa kalktı. “Anne, sana gelinliğimin taslaklarını göstermek istiyorum. Stüdyodalar, gidip getireyim.”

Catherine birkaç dakika sonra geri dönmüş, Meredith’in yanındaki koltuğa oturmuştu. İkisi birlikte Cat’in çizdiği gelinlik modelini inceliyorlardı. Cat bir sürü taslak hazırlamış, gelinliğin her bir açıdan nasıl görüneceğini çizmişti.

“Ne düşünüyorsun anne?” diye sordu Catherine, merakla annesine bakıyordu. “Hiçbir şey söylemiyorsun. Sevmedin mi?”

“Kesinlikle çok güzel Cat. Daha çok... ortaçağ dönemine ait kıyafetlere benziyor. Sence de öyle değil mi?”

“Biraz, ama daha çok rönesans, Elizabeth dönemi gibi bir izlenim bırakıyor. Bu model üzerinde bir hayli zaman harcadım anne, özellikle de ayrıntılar üzerinde.”

“Görebiliyorum, çok özenilerek hazırlanmış.” Meredith gelinliğin önden görünüşünü veren taslağa baktı ve başını salladı. “Evet, Elizabeth dönemi izlenimi veriyor derken neyi kastettiğini anladım... omuzların hemen kenarından kesilmiş kare şeklindeki açık yaka, kabarık kollar, vücuda tam oturan üst kısım ve kabarık etekler. Çok şık Cat. Geriye bir tek kraliyet ailesine ait beyaz kırmalı yaka kalıyor.”

“Onu düşünmediğimi sanma,” diyerek güldü Cat. “Ama bunun çok abartılı olacağına karar verdim. Duvak Rönesans tarzı bir saç modelinin üzerine yerleştirilecek. Saçımı nasıl yaptıracağıma da karar vermeliyim. Eee... sen ne düşünüyorsun? Sence bu gelinlik bana yakışır mı?”

“Tabii ki yakışır Cat, üzerinde çok güzel duracağından eminim.

Hayranlıktan herkesin ağzı açık kalacak. Gelinliğini kime diktireceğine karar verdin mi?”

“Edetta’ya giderim diye düşünmüştüm; son birkaç yıldır bize çok güzel gece kıyafetleri dikiyor.”

“Evet öyle, eminim senin gelinliğine en uygun beyaz ipeği de bulur. Şimdi diğer ayrıntılara geçelim. Töreni saat kaçta yapmayı düşünüyorsun?”

“Keith’la ben öğle saatlerinin uygun olacağını düşündük. İlk önce içkiler, sonra tören, ondan sonra da yemek. Tabii dansla birlikte.” Cat kara kaşlarından birini kaldırarak, “Bu uygun olur mu?” diye sordu.

“Evet, sanırım bu çok güzel bir fikir Cat. Eğer sana çok büyük bir düğün yapacaksam, bu düğünün güzel olması için çaba göstermeliyim. Kaç konuk geleceğini biliyor musun?”

“Sanırım toplam yüz otuz kişi civarında olacak. Keith’la ben Pearsonlar’dan seksen kişi saydık, belki doksan da olabilir; bizden de elli kişi gelir diye düşündüm.”

Meredith güldü. “O kadar bile olacağımızı sanmıyorum tatlım.”

“Olabiliriz anne, gerçekten olabiliriz. Bir sürü kız arkadaşım, onların kocaları, ya da erkek arkadaşları var. Blanche ve Pete de gelecek. Yayın dünyasından edindiğim yeni arkadaşlar, Havens’taki dostlarımız var. Eminim Patsy de gelir.”

“O geleceğini çoktan bildirdi. Paris’ten Agnes ve Alain D’Auberville gelecek. Evet, sanırım haklısın. Büyük bir ihtimalle elli kişiyi tamamlarız.”

“Luc gelecek değil mi anne?”

“Umuyorum.”

“Keith’la ben ondan çok hoşlandık. Jon da öyle.”

“Oh, biliyorum. Kardeşin bunu yeterince belli etti.”

“Anne?”

“Evet canım.”

“Luc seni seviyor.”

“Biliyorum.”

“Sen de onu seviyor musun?”

“Evet Cat, seviyorum.”

“Eee, sonunuz ne olacak peki?”

“Kardeşinle ikiniz sözleştiniz mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Birkaç hafta önce, sizin nişan partinizden sonra o da bana aynı şeyleri sordu. Senin sorunun cevabına gelince, sonumuzun ne olacağını bilmiyorum. Birbirini seviyor olmak başka, evlenmek başka. Ve insan benim durumumda olunca düşünecek çok şey oluyor.”

“Biliyorum ama başa çıkabilirsiniz. İkiniz de zeki insanlarsınız.” Catherine ayağa kalktı. “Günün bu saatinde beni görmeye gelmene çok sevindim. İkimize harika bir çay hazırladım... tıpkı biz küçükken senin yaptığın gibi. Hatırlıyor musun, şifalı çay derdin. Aslında sandviçleri, kekleri, gerekli her şeyi hazırladım ama gidip suyu bir daha kaynatayım. Şimdi dönerim...” Cat annesine göz kırptı, gülererek, “Sen gözünü açıp kapayınca kadar,” dedi ve mutfaka doğru koştu.

Meredith gülümsedi ve Luc’u düşünerek koltuğuna yaslandı. Yakında onu görecekti. İngiltere’deki işini bitirir bitirmez onun yanına gidecekti. Havens’in Londra’daki ofisinde ilgilenmesi gereken bazı konular vardı. Patsy ile ikisi Ripon’a gitmek zorundaydılar. Skell Garth’ın restorasyonu neredeyse bitmişti. Otel mayısta açılmadan önce yapılacak işler vardı. Meredith sonra Paris’e uçacak ve uzun süre kalacaktı çünkü Montfort-Lamaury’de tamamlanacak bir sürü iş vardı. Luc ve Agnes sayesinde orada iyi ilerleme kaydediliyordu. Fransa’dayken hafta sonlarını Luc’la beraber Talcy’de geçirecekti, ikisi de dört gözle bunu bekliyordu.

Meredith, eğer Luc ona evlenme teklif ederse ne yapacağını düşünüyordu. Jon ve Cat bunun çok basit bir şey olduğunu söylüyorlardı ama gerçekte Meredith’in kafası çok karışık. Meredith Amerika’da, Luc Fransa’da yaşıyordu, ikisinin de işleri ve sorumlulukları vardı. Meredith Havens’ı bırakamazdı, Luc da Paris’teki mimari çalışmalarından vazgeçemezdi. Meredith onun böyle bir şey yapmasını istemiyordu zaten. Bu durumda birlikteliklerini nasıl yürütebilirlerdi...

Yemek odasının koridorundan, “Anne, gel çayımızı burada içelim,” diye seslendi Catherine. “Böylesi daha kolay.”

“Hemen geliyorum,” dedi Meredith, oturduğu koltuktan kalkıp kızının yanına gitti. Catherine’in kendi eliyle yaptığı sandviçlere bakarak, “Ne kadar güzel görünüyor,” dedi.

“Teşekkürler anne. Gel buraya otur.” Cat hem annesine hem de

kendisine sandalye getirmişti. Çaydanlığı alıp çayları doldurdu. “İşte harika çayınız hazır. Tam senin sevdiğin gibi; biraz da sandviç al. Salatalık, domates ve yumurta salatası ile janbon. Küçükler ama çok lezzetliler.”

Küçük sandviçlerden birini alarak, “Size yaptığım şifalı çayları tabii ki hatırlıyorum,” dedi Meredith. “Çok hoş oluyordu değil mi?”

Catherine ağzında küçük sandviçlerden biri olduğu için sadece başıyla onayladı. “Börek de almak istedim ama alışveriş yaptığım fırında her zaman börek bulunmuyor. Eğer olsaydı sana donmuş krema ve çilek reçeliyle birlikte sıcak börek de ikram edecektim.”

Meredith gevrek bir kahkaha atarak, “Çok düşüncelisin canım, ama bunlar daha iyi. Hem çok fazla kalorileri de yok,” diye cevap verdi.

Catherine annesine baktı. “Merak etme anne, bu kilonla harika görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

Catherine ayağa kalktı. “Bir dakika bekle. Mutfaktan bir şey getireceğim.”

Masaya geri döndüğünde elinde cam bir kâse ve kavanoz vardı.

“Sana bir ikramım var anne. Çilek. En sevdiğin meyve.”

Meredith Cat’e baktı. Bir anda bütün vücudu baştan aşağı titrediydi. Birden kafasının içinde yankılanan bir ses duydu, ses sanki uzaktan geliyormuşçasına boğuk boğuktu.

“Mari...Mari...”

Bir iki saniye sonra aynı ses gene duyuldu. “Mari...Mari, içeri gel.”

Meredith birdenbire geçmişe döndü.

Parlak mavi gözlü, sarı saçlı genç bir kadın gördü Meredith. Kadın, yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle küçük bir çocuğun üzerine eğilmişti. “Çilek Mari, özel bir ikram.” Çocuk annesine baktı. Çok mutlu bir tabloydu bu; annesinin yüzündeki sevgi dolu ifade o kadar güzeldi ki. Sonra çocuğun ağladığını duydu. “Anne, anne ne oldu?”

Sonra görüntüler silindi.

Meredith buz gibi olmuştu. Catherine’e baktı. Bir an hiçbir şey söyleyemedi.

Birkaç dakikadır annesini izleyen Catherine, merak dolu bir sesle, "Sorum nedir? Kendini iyi hissediyor musun? Bembeyaz kesildin anne," dedi.

Meredith, "Ben iyiyim," demeyi başardı. Başını sallayarak, "Sanırım Doktor Benson'ın geçmişe dönüş dediği şeyi yaşadım. Bu ilk defa oluyor."

"Tam olarak nedir bu?"

"Aslında bir anı, genellikle bilinçaltına itilmiş bir olayın bilinçüstüne çıkması. Sanırım çocukluğuma ait bir olayı tekrar yaşadım. Senin yaşlarında genç bir kadın gördüm. Gözleri seninki gibi maviydi. Yanında bir de küçük çocuk vardı. Beş yaşında olabilir. En başta çok mutlulardı, sonra çocuk birdenbire ağlamaya başladı. Ve görüntü kayboldu."

Meredith birkaç kere derin derin nefes aldı. "Sanırım annemle ikimizi gördüm. Gerçek annemi gördüm Cat."

"Neden durup dururken geçmişinden bir kesit gördün acaba anne?" diye merakla sordu Catherine. Gözlerini annesine dikmişti.

"Sanırım onu sen harekete geçirdin. Senin çilek deyiş şeklin, sonra özel bir ikram, demen. Ve senin gözlerin Cat, o kadar mavi ve o kadar sevgi dolu ki."

Meredith sustu ve başını salladı. "Jack'in gözleri masmaviydi, ben de senin, gözlerini babandan alığını düşünmüştüm. Ama belki de Jack'in değil de annemin gözlerini almıştın."

Catherine uzandı ve annesinin elini tuttu. "Oh anne, bu harika." Boğazına bir şeyler düğümlenmişti sanki, titrek bir sesle, "Belki yavaş yavaş bütün geçmişini hatırlarsın," dedi.

"Umarım canım." Meredith dudağını ısırды. "Belki de Hilary Benson'ı arayıp, bu olaydan ona da bahsetmeliyim. Eminim bunu duymak onu sevindirecektir." Saatine bakarak devam etti. "Hâlâ ofiste olduğuna eminim."

Catherine ayağa kalkarak, "Evet, ara onu anne," dedi. "En yakın telefon mutfakta."

Meredith başıyla onayladı ve kızını takip etti. Sonra duvardaki telefondan psikiyatristin numarasını çevirdi. Karşısına sekreter çıkınca, "Doktor Benson'la görüşebilir miyim Janice?" dedi.

"Kim arıyor?"

"Bayan Stratton."

“Oh, merhaba Bayan Stratton. Hemen bağliyorum.”

“İyi akşamlar Meredith,” dedi Hilary Benson. “Nasılsın?”

“İyiyim. Bildiğiniz gibi bu akşam Londra’ya gidiyorum. Bu öğleden sonra çay içmek için kızıma uğradım. Ve onun bana söylediği bir şey çocukluğuma ait bir anımı harekete geçirdi. Sanırım, ilk geçmişe dönüşümü yaşadım.”

“Bu çok güzel bir haber Meredith. Harika. Tam olarak ne olduğunu anlatır mısın bana?”

Meredith her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Bitirdiğinde psikiyatrist, “Bu senin ilk belirgin hatıran ve sanırım bu sadece bir başlangıç. Birkaç gün içinde daha fazlasını da hatırlayabilirsin. Bu sık rastlanan bir olaydır. Bana anlattığın ayrıntılara yoğunlaşmaya çalış. Bunlar seni geçmişe götürebilir,” dedi.

“Umarım. Çocukluk yıllarımda üzerindeki örtüyü kaldırmayı çok istiyorum.”

“Kaldıracaksın Meredith. Bundan eminim. Eğer beni aramak durumunda kalırsan hiç çekinme, ara. Birkaç hafta sonra görüşürüz.”

“Evet, teşekkür ederim Doktor Benson. Hoşçakalın.” Meredith ahizeyi yerine koydu ve kapının girişinde oturmuş, heyecanla kendisini izleyen Catherine’e çevirdi başını.

“Ne dedi?” diye sordu Catherine.

“Bunun önemli bir başlangıç olduğunu ve büyük bir ihtimalle gerisinin geleceğini söyledi.”

“Oh anne,” diyerek mutfığa girdi Catherine ve kollarını Meredith’in boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldı. “Seni çok seviyorum anne. Senin huzurlu olmanı ve artık mutluluğu yakalamanı istiyorum.”

Patsy Canton son bir saattir dikkatle Meredith'i dinliyordu.

Düşünceli ve kısık bir ses tonuyla "Yani özetle bana şunu söylüyorsun ki, sen İngiltere'de doğduğuna ve çocukken Avustralya'ya gittiğine inanıyorsun."

Meredith başıyla onayladı. "Kesinlikle. Sanırım altı yaşlarındayken."

"Ve Avustralya'ya kendi başına gittin? Bu imkânsız. Ailen de yanında olmalı."

"Yalnız gittiğimden eminim Patsy. Annem ben oraya gitmeden önce ölmüştü."

"Peki baban?"

"Onu hatırlamıyorum."

"Ama neden *yalnız* gidesin ki? Bu bana çok garip geliyor. Peki seni kim gönderdi?"

"Bilmiyorum." Meredith omuzlarını kaldırdı. "En ufak bir fikrim bile yok."

"Gördüğün rüyalarda çocuklar var ... çocuklarla birlikte gönderilmiş olabilir misin? İkinci Dünya Savaşı'nda insanların toplu halde güvenli yerlere gönderildiğini biliyorsun."

"Belki. Ama *neden*? 1957 yılında ben altı yaşındayken savaş yoktu. Neden İngiltere'den götürsünler ki beni?"

Patsy başını salladı. "Hiçbir fikrim yok canım. Sana yardım etmek istiyorum, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Benim kafam da en az seninki kadar karıştı."

Meredith içini çekti ve bir yudum su içti. Sandalyesine yaslanarak Claridge's'teki restorana bir göz attı ve devam etti. "Dün akşam uçakta uyuyamadım. Bir ara daldım sanıyorum ama genellikle kafam meşguldü, geçmişimle ilgili bir şeyler hatırlamaya çalışıyordum."

“Peki, hatırlayabildin mi?”

“Birkaç şey hatırladım. İlki, ismimle ilgili. Sidney’deki yetimhanede beni Mary Anderson diye çağırıyorlardı. Adımı Meredith olarak değiştiren Merle Stratton’du. Beni evlat edindikleri zaman da onların soyadını aldım. Ama ben hiçbir zaman Mary değildim... söylemek istediğim, her ne kadar yetimhanede bana Mary deseler de o *benim* gerçek ismim değildi. Gerçek ismim Mari, soyadım da Sanderson’du.”

“Anlıyorum. Peki nasıl değişti?” Sonra Patsy aniden başını salladı ve umutsuzca, “Oh tanrım, bürokrasi! Tanrı beni ondan korusun. Adını yetimhanedeki aptallardan biri yanlış anlamış olmalı,” dedi.

“Ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Uçaktayken hatırladım bunu. Görevli, sert bir kadındı. Adımın i harfiyle değil y harfiyle bittiğini söylemişti. Adımın Marigold olduğunu defalarca anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Benimle alay etti ve onun bir çocuk ismi değil, çiçek ismi olduğunu söyledi.”

“Bu kurumları işleten berbat insanlar var. Yaşadığımız dünyada iğrenç şeyler oluyor. Bu gerçekten adilik.” Patsy içini çekti ve sevgiyle Meredith’e baktı. “Yani ilk ismin Marigold’du ve sanırım Anderson’la Sanderson’ı karıştırdılar.”

“Evet,” diye cevapladı Meredith. “Ve ismimdeki bu karışıklık da rüyamdaki yaka etiketlerini çok iyi açıklıyor.

“Kesinlikle,” diye çığlık attı Patsy. “*Harikası*n tatlım.” Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Meredith gayet ciddi bir ifadeyle Patsy’ye bakarak “Annemin adı Kate’ti... bunu hatırladım ve öldüğünü. Yani artık onu görme şansım yok. Ama eğer bunca yıldan sonra annemin kim olduğunu hatırlamışsam onun için bir şeyler yapmalıyım. Ya da kendim için. Artık huzur istiyorum. En azından mezarını ziyaret ederim, çiçek götürürüm, ona yakın olurum. Bu beni rahatlatır. Belki kendimi daha iyi hissederim. Hem belki... umarım... psikolojik kökenli halsizlikler de sona erer.”

“Kendini çok daha iyi hissedeceğinden eminim Meredith. Senin isteklerini anlıyorum... annenin mezarını ziyaret etmek seni rahatlatacaktır.”

“En azından onun bir zamanlar var olduğunu, hayal gücümün ürünü olmadığını biliyorum artık. Sorun şu ki, onun nerde gömülü

olduğunu bilmiyorum. Adını hatırlıyorum ama nerede yaşadığı hakkında en ufak bir fikrim bile yok.”

Bir iki dakika düşündükten sonra, “Yorkshire,” dedi Patsy. “Ciddiyim. Ve bu Fountains Abbey’de yaşadıklarını da açıklayacaktır. O gün bana anlattıklarını, oradaki harabelere karşı hissettiğin şeyleri hatırlıyorum da, oraya çocukken gitmiş olmalısın.”

“Sana katılıyorum. Ama içimden bir ses orada büyümediğimi söylüyor. Başka bir şeyler hatırlıyorum... bir şehre götürüldüğümü. Bir otobüsle. Çok büyük bir şehirdi, çok kalabalıktı, etrafta bir sürü insan dolaşıyordu. Şehrin ortasında, içinde siyah bir heykel olan büyük bir alan vardı. Annemle birlikte genellikle oranın pazarına giderdik. Pazar, büyük cam kubbeli bir binanın içindeydi.”

“Ve her şeyi tezgâhta satıyorlardı, haksız mıyım?”

“Evet, haklısın.”

Patsy başıyla onayladı. “Sebze ve meyve tezgâhları, balık, et, kek, ekmek, giysi, mobilya, kristal ve çini tezgâhları. Aralarından geçen müşterilere sattıkları malı sergilemeye çalışan, gelip tezgâhına bakması için seslenen adamlar. Hepsi de bağırarak satış yaparlardı. Bunu hatırlıyor musun?”

“Oh evet, hatırlıyorum Patsy! Durup onları dinlerdik. Hepsi de... değişik sözler kullanırlardı.”

Patsy başıyla onayladı. “Leeds Pazarı. Çok ünlüdür. Ayrıca Leeds şehir meydanında ellerinde meşaleler olan siyah su perilerinin ve Siyah Prens Edward’ın at üzerindeki heykelleri de var. Hepsi de normal insan boyutlarında. Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Evet. Leeds’den geldiğimi farzedelim... annemin nerede gömülü olduğunu nerden öğreneceğim? Otuz sekiz yıl sonra Kate Sanderson hakkında kim ne biliyor olabilir ki?”

“*Somerset House*. Aslında artık ismi değişti. Şimdi oraya Catherine’s House diyorlar. Orası başlangıç için iyi bir yer. Bütün İngiltere’de olan doğum, evlilik ve ölümleri kaydeden genel bir ofis. Kayıtların tümü orada tutuluyor, anlayacağın tam bir bilgi madeni.”

“Nerede bu ofis?”

“Burada, Londra’da, Kingsway’de. Arabayla gidersek çok yakın.”

“Bu öğleden sonra oraya gitmeliyim.”

“Evet, gitmelisin ve ben de seninle geleceğim Meredith.”

Bir saat sonra Patsy ve Meredith Kingsway'deki Catherine's House'dalardı. Cam kapılardan içeri girdiler ve kendilerini kayıt odasında buldular. Her tarafta raflara dizilmiş yığınlarca dosya vardı.

"Kütüphaneye benziyor," dedi Meredith. Patsy ile birlikte güvenlik masasına doğru yürüdüler.

Güvenlik görevlisi çantalarını kontrol ettikten sonra Patsy, "Ölüm kayıtlarının tutulduğu bölüme nasıl gidebiliriz?" diye sordu.

Görevli onlara sol tarafında kayıt dosyaları olan uzun koridorun sonundaki danışma masasını gösterdi. Danışma masasında yardım etmek için bekleyen beş memur vardı. Meredith ve Patsy onlardan birine yaklaşarak sorusunu tekrarladı.

Genç memur Patsy'ye bir broşür uzattı. "Bu size Genel Araştırma Odasını nasıl kullanacağınızı anlatır. Çok basittir. Ölüm kayıtları sol taraftaki siyah dosyalardadır. Doğumlar kırmızı dosyalarda ve sağda. Dosyaların üzerinde hangi yıla ait olduğu yazılıdır, ölüm yılına bakın. Yılın dört bölümü için dört ayrı dosya var ve her bölüm için üç cilt ayrılmış. Bunlar da alfabetik A'dan F'ye, G'den O'ya, P'den Z'ye."

Patsy genç kadına teşekkür etti. Meredith'le ikisi geldikleri yoldan geri döndüler. Genel Araştırma Odasına geldiklerinde siyah dosyaların olduğu tarafa doğru yürüdüler, aradıkları yılı buldular. Meredith 1957 yılına ait ilk dosyanın, Mart ayına ait P'den Z'ye olan cildini raftan çıkardı. Sonra da rafların önünde bütün koridor boyunca uzanan masalardan birinin üzerine koydu. Dosyanın kapağını açtığı anda, Ocak'tan Mart'a kadar olan bölümü kapsadığını gördü.

"Zaman kaybetmemek için, sen de bundan sonraki cilde bak," diye önerdi Meredith. "Nisan, Mayıs ve Haziran aylarına yani."

"İyi fikir," dedi Patsy ve dosyayı bulmaya gitti.

Meredith parmağını 1957 yılının ilk aylarında ölmüş olan Sandersonların listesi boyunca aşağıya doğru kaydırды yavaşça. Aralarında Katherine Sanderson yoktu. Patsy'ye bakarak sordu: "Bu dosyadaki listede yok, seninkinde var mı?"

"Bana birkaç dakika daha ver, daha bitirmedim."

Meredith dosyayı rafına geri koydu ve 1957 yılının Temmuz,

Ağustos ve Eylül aylarını içeren dosyayı aldı. Annesinin ölüm kaydı burada da yoktu. Patsy'nin hızla göz attığı diğer iki ciltte de Kate Sanderson'un ölüm kaydına rastlamadılar.

"Bütün yılı inceledik," diye mırıldandı Patsy. "Annenin 1957 yılında öldüğünden emin misin?"

"Evet, öyle sanıyorum."

"Ama bunu nasıl bilebilirsin Meredith? Kendin hakkında çok az şey bildiğini söylemiştin. Onun ölümünü hatırlıyor musun?"

"Tam olarak değil. Ama Sidney'deki yetimhaneye altı yaşındayken gittiğimi biliyorum."

"Bunu hatırlıyorsun değil mi? Gerçekten emin misin? Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Merle Stratton öyle söylemişti. Bir keresinde altı yaşından beri yetimhanede olduğumu ama oradaki insanların iki yıl boyunca bana hiçbir şey öğretemediklerini söylemişti."

"Peki, yani 1957 yılında, altı yaşındayken geldin yetimhaneye. Ama bu, annenin o yıl öldüğü anlamına gelir mi? Belki 1956 yılında, sen beş yaşındayken öldü."

"Sanmıyorum... altı yaşında olduğuma eminim. Ama yine de 1956 yılının kayıtlarına da bakalım."

"İyi fikir," diyerek onayladı Patsy.

Bir saat sonra Meredith ve Patsy 1956 yılına ait bütün dosyaları incelemişler ama hiçbir şey bulamamışlardı. Meredith arkadaşına baktı ve, "Akıntıya kürek çekiyoruz. Ölümü kayıtlara geçmemiş," dedi.

"Diğer yıllara bakmak ister misin?"

"Hayır, hiç gereği yok," diye cevapladı Meredith. "Belki ölüm tarihi konusunda yanılıyordum. Ama bütün günü burada geçirip, tüm dosyaları teker teker inceleyemeyiz. Hadi gidelim."

"Hayır, bekle bir dakika," dedi Patsy. "Ya annen yurtdışında ölmüşse?"

"Annem ülke dışına çıkmadı hiç."

"Beni dinle, hadi gidip memurlardan biriyle konuşalım. Sadece birkaç dakika sürer. Hadi Meredith."

"Peki."

Danışma masasına geri döndüklerinde Patsy biraz önce onlara yardım etmiş olan genç kadına yöneldi. "Bir ölüm kaydı arıyoruz

ama, bulamadık. Eğer bir insan yurtdışında ölmüşse adı bu dosyalarda olmaz, öyle değil mi?”

Genç kadın başını salladı. “Hayır, onun da kaydı yapılır. Nerede olursa olsun, eğer İngiliz bir vatandaşımız ölürse, ölümü İngiliz büyükelçilerimiz ve konsolosluklarımız aracılığıyla dünyanın her yerinden bize ulaştırılır ve hemen kaydedilir.”

“Anlıyorum.”

Patsy ve Meredith’e bakarak, “Bunun açıklaması çok basit,” diye devam etti memur. “Eğer bir insanın ismi kayıtlarımızda yoksa, o zaman o insan ölmemiştir. Hâlâ hayattadır.”

Meredith şaşkınlık içinde memura baktı.

Patsy, “Yardımanız için teşekkürler,” dedi ve başıyla selam vererek yavaşça arkasını döndü. Meredith’in kolundan tutarak onu koridorlardan birinin merdivenlerinden aşağı indirdi.

İki kadın sokağa açılan cam kapının önünde durdular ve birbirlerine baktılar.

Meredith çok şaşırılmış görünüyor ve titriyordu.

Çok zeki bir kadın olan Patsy, bu sürpriz bilginin ne anlama geldiğini anlamıştı. “Ne düşündüğünü biliyorum canım,” dedi.

“Bildiğinden eminim,” diye cevap verdi Meredith. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki neredeyse duyulmuyordu. “Eğer annem ölmemişse, ki bu dosyalar öyle söylüyor, o zaman o hâlâ hayatta. Bir yerlerde yaşamını sürdürüyor. Büyük bir ihtimalle İngiltere’de.” Meredith durdu, derin bir nefes aldı ve Patsy’nin kolunu sıkı sıkı tuttu. “O zaman neden ben daha küçükçük bir kızken beni kendinden uzaklaştırdı. Neden daha bir sürü başka yer varken *Sidney*’deki yetimhaneye gönderildim ben? Dünyanın öbür ucuna? Neden? *Neden* Patsy?”

Meredith’in gözleri yaşlarla dolmuştu, yüzünde çok üzgün bir ifade vardı. Patsy arkadaşının durumuna çok üzülmüştü. Bir an için hiçbir şey söyleyemedi. Güçlkle yutkunarak yumuşak bir sesle, “Bilmiyorum Meredith, bence tüm bu olanların hiçbir mantığı yok,” dedi.

“*Beni gönderdi çünkü beni istemiyordu.*” Bu sözleri söyledikten sonra o kadar çok sarsılmıştı ki dudağını ısırarak duvara yaslandı. Bir an için kendini kaybetti; kafasından binbir türlü şey geçiyordu.

Meredith’in fenalaştığını gören Patsy, kontrolü eline aldı. “Beni

dinle, eğer annen hayattaysa ki, ölüm belgesi olmadığına göre hayatta olmalı, o zaman onu bulacağız. Ne olursa olsun bu işi başara-
cağız. Hadi gel senin doğum kaydına bakalım.”

“Neden?” diye sordu Meredith. “Niçin?”

“Doğum belgenin bir kopyasını çıkartacağız. Eğer düşündüğün gibi, Avustralya’da değil de bu ülkede doğmuşsan, doğumun bu kırmızı dosyalardan birinde kayıtlı olmalı.”

“Benim doğum belgem annemi bulmamız konusunda nasıl yardımcı olacak bize?”

“Doğum belgelerinde bir sürü bilgi vardır Meredith. Ben kendimin ve çocuklarımla belgelerinden biliyorum. Babanın adı, mesleği; annenin adı, kızlık soyadı, evlilik soyadı; çocuğun doğum yeri ve tabii ki doğum tarihi; ailenin ikamet ettiği yer. Başlangıç için yeterince bilgi sahibi olacağız. Bunun yanında doğum belgenin bir kopyasının elinde bulunmasını istersin diye düşünmüştüm... sadece senin için. Ve huzurun için.”

Meredith başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi. Doğum belgesini aramak konusunda isteksizdi. Ya orada yoksa? Şu anda hissettiğinden daha da kötü hissedecekti kendini.

Patsy onu kandırdı ve dosyaların bulunduğu odaya doğru götürdü. Bu kez kırmızı ciltli dosyaların bulunduğu sağ tarafa gittiler. On beş dakika sonra Meredith İngiltere’de doğmuş olduğunu öğrendi. Doğumu kayıtlıydı.

“Gördün mü, bu sevimli kırmızı dosyalardan birinde adını bulacağımızı biliyordum,” dedi Patsy. Gülümseyerek onu neşelendirmeye çalışıyordu. “Şimdi, hadi gel de, memura, doğum belgenin kopyasını istediğimizi söyleyelim. Belki bugün akşama kadar hazırlayabilirler.” Okuma standlarının üzerinden bir form alıp Meredith’e uzattı ve, “Bunu doldur, sonra formu şurdaki cam bölmelerden birine götürüp, bir kopya isteyeceğiz,” dedi.

Cuma günü öğleden sonra saat dört sıralarında Meredith ve Patsy St. Catherine’s House’a geri döndüler ve birkaç dakika sonra doğum belgesinin bir kopyası ellerindeydi.

İki kadın caddeye çıktılar, onları bekleyen taksiye binerek Claridge’s’e doğru yola koyuldular.

Koltuklarına yaslanıp, dikkatlice belgeyi incelediler. Meredith

annesinin tam isminin Katherine Spence Sanderson olduğunu öğrendi. Babasının ismi Daniel Sanderson'du ve meslek bölümünde muhasebeci yazıyordu. Acaba rakamlara olan ilgisini babasından mı almıştı. Doğum yeri adresi olarak 3 Green Hill Caddesi, Armley verilmişti. Ailesinin ikamet ettiği yer Hawthorne Evi, Back Lane, Armley, Leeds'di. Doğum tarihi 9 Mayıs 1951'di ama annesi doğumunu Temmuzun on dokuzunda bildirmişti. Adı Marigold Sanderson'du.

"Artık kendin hakkında bir sürü şey biliyorsun," dedi Patsy Meredith'e dönerek. Ve sonra şefkatle kolunu okşadı.

"Neredeyse her şeyi öğrendim," dedi Meredith. Boğazını temizledi ve devam etti. "Gençken kim olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmemek çok korkunç bir şey. Bir hiçmiş gibi hissediyorsun kendini. Bir kimliğim olmadığı için ben de kendime yeni bir kimlik yarattım."

"Doğum belgeni almak sana çok şey ifade ediyor olmalı."

"Evet. Bu... çok harika, kim olduğumun ispatı gibi bir şey." Meredith gülümsemeye çalıştı. "En azından doğum günümü doğru zamanda kutluyormuşum. Yetimhane bu bölümü doğru kaydetmiş."

"Bundan sonra ne yapacaksın? Oh, aptalca, çok aptalca bir soru bu," dedi Patsy, Meredith'e bakarak. "Leeds'e gideceksin tabii."

"Yarın Patsy. Zaten pazar günü Ripon'a gidiyoruz, ondan bir gün önce de Leeds'e gideriz."

"Ben arabamla götürürüm seni."

"Ama..."

"Aması maması yok," dedi Patsy. "İlk defa benim yardımına ve uzmanlığıma ihtiyacın var. Leeds'i ve Yorkshire'ı çok iyi bilirim ve senin de bir rehber ihtiyacın olacak. Bunun yanında sana çok değer veriyorum Meredith, bu tür bir araştırmayı tek başına yapmana izin veremem. Bütün bu olaylar çok hassas şeyler. Uzun yıllardır kayıp olan anneni aramaya çıkıyorsun. Bu işin sonunda neler öğreneceğini kim bilebilir? Yanında bir arkadaş ihtiyacın var."

"Özellikle de senin gibi yakın ve iyi bir arkadaş Patsy. Teşekkür ederim. Yardımların için teşekkür ederim."

"Yarın, güneş doğarken yola çıkar, iki buçuk saatte Leeds'e varırız. Gerçi otoyol çok hızlı işliyor ama yol üç saat de sürebilir. Sanırım ilk adımımız Armley'deki Hawthorne Evi olmalı."

“Orayı biliyor musun?”

“Evet, yeterince. Orada değirmeni olan bir amcam vardı, o da hemeni yakınlardaki Farnley’de oturuyordu. Farnley Lee House çok eski ve sevimli bir evdi. Her neyse oraya ailemle giderdim. Ve Farnley’e gitmek için genellikle Armley’den geçerdik. Hawthorne Evi’ni hatırlıyor musun?”

“Çok az. Evimiz nehrin kıyısındaydı. Nehrin üzerinde yabani hayvanlar vardı... yaban ördekleri sanırım.”

“Ne kadar çok konuşursak o kadar çok şey hatırlarsın, bundan eminim,” dedi Patsy. “Psikiyatristin de böyle dememiş miydi?”

“Evet.”

Claridge’s’in önünde arabadan indiklerinde Patsy, Meredith’in koluna girdi. “Hadi gel bir şeyler içip bunu kutlayalım.”

“Neyi kutlayacağız?”

Patsy güldü. “Seni bir Yorkshire kadını yapacağımı söyledim her zaman. Artık bunun için çabalamama gerek kalmadı, çünkü sen doğuştan bir Yorkshire kadınısın. Bunun şerefine içmek istiyorum.”

Meredith Claridge’s’deki süitine girdiğinde telefonu çalışıyordu. Ahizeyi kaldırıp “Alo?” dediğinde Luc’un sesini duydu. “*Chérie*, nasılsın?”

“İyiym canım. Seni Paris’ten aramayı düşünüyordum. Bugün ne oldu tahmin et. Annemin hâlâ hayatta olduğunu öğrendim.”

“*Mon Dieu*.” Bir an sessizlik oldu sonra Luc sordu. “Ama bunu nasıl öğrendin?”

Meredith her şeyi bütün detaylarıyla anlattıktan sonra ekledi, “Planladığımız gibi pazar günü değil, yarın gidiyoruz Yorkshire’a... araştırmayı başlatmak için.”

“Hemen oraya uçup, sizinle gelmemi ister misin?”

“Hayır, hayır, buna gerek yok. Senin yanımda olmanı isterdim ama, Patsy var. O bana yardım edecek. Yorkshire’ı avcunun içi gibi biliyor.”

“Peki anlıyorum. Araştırmanıza konsantre olmak istiyorsun. Ama ben sürekli seni düşünüyor olacağım. Yarın beni ara, *chérie*. Telefonunu heyecanla bekleyeceğim. Seni seviyorum.”

Cumartesi sabahı Meredith ve Patsy Yorkshire'a gitmek için erkenden yola çıktılar ve planladıkları saatte Leeds'e vardılar. Patsy kalabalık şehir meydanından dönüp Armley'e giden Stanningley yoluna saptı. Birkaç kere sorduktan sonra Beck Lane'i buldu.

Arabayı, girdikleri dar yoldan aşağıya doğru sürerken Patsy Meredith'e baktı ve "Tanıdık bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Pek değil. Beck Lane'i bile sanki ilk defa görüyormuş gibiyim. Çok küçük ve sıradan bir yol gibi görünüyor. Ama doğru, çocukken etrafındaki her şey olduğundan daha büyükmüş ve daha ürkütücüymüş gibi geliyor insana."

"Bu çok doğru. Sana katılıyorum," dedi Patsy. "Neredeyse yolun sonuna geldik. Bana öyle geliyor ki burası çıkmaz sokak."

Meredith camdan dışarı baktı ve etrafa bir göz attı. "Anlayamadığım şey, neden nehri görmüyoruz?"

"Bir iki dakika sonra göreceğimizden eminim. Dün akşam Leeds'in haritasına baktığımda Aire Nehri'yle Leeds ve Liverpool kanalının birbirlerine çok yakın, hatta paralel olduklarını öğrendim. Bunu okuldayken öğrenmiştik ama unutmuşum. Bu iki kanal tam önümüzde Meredith, göreceksin."

Beck Lane'in sonunda yıkılmış tuğla bir duvarla karşılaştılar. Duvar büyük bir arazinin üzerindeki yolun tam ortasındaydı. Patsy duvarın önünde durdu, arabayı park ederek kontağı kapattı.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken, "Gidip bakalım," dedi. Meredith de onu takip etti.

İki kadın etrafa bakıyorlardı. Bulundukları bölge çöle benziyordu; görünürlerde ne ev ne de başka türden bir bina vardı. Ama birkaç metre ileride patikanın arka tarafında tahtadan yapılmış köhne bir çit ve eski bir kapı göze çarpıyordu.

Meredith aniden, "Arabayken bu kapıyı görmemiştim ben,"

dedi ve “bu kapı bir yere açılıyor olmalı,” diyerek, patikanın aşağısına doğru yürümeye başladı.

Patsy onu takip etti.

Kapı açıktı. Küflü menteşeler sallanıyordu; Meredith kapıya doğru yürüdü ve iç tarafa doğru uzanan bir patika gördü. Yabani otlarla ve çimenlerle kaplanmış patika zar zor fark ediliyordu. Patika yıkık bir eve doğru uzanıyordu; aslında tuğla, taş, kereste ve moloz yığınının demek daha doğru olur herhalde.

Patsy ona yetişerek, “Hawthorne Evi denen yer burası olabilir mi?” diye sordu.

“Olabilir,” diye fısıltıyla cevap verdi Meredith. Birdenbire kendini kötü hissetmişti. Londra’dan buraya yaptıkları yolculuk sırasında Hawthorne Evi’nin hâlâ sağlam olduğunu ve annesinin hâlâ onun içinde yaşadığını düşünmüştü. Ama bu sadece bir hayaldi ve Meredith bunun bir hayal olduğunu kabul ediyordu artık. Her şeyi kırk yıl önceki halinde bulacağımı umarak ne kadar aptallık ettim, diye düşündü. Zamanla her şey değişiyor.

Yıkık eve vardıklarında Meredith defalarca onun etrafında dolaştı. Sonra durduğu noktadan görülebilen Aire Nehri’ne çevirdi yüzünü. Meredith solgun ilkbahar güneşi altında parlayan nehri görebiliyordu. Hemen arkasından geçen bir kanal vardı. Çocukken nehre paralel bir kanal olduğunu neden fark etmemişti acaba?

Patsy’ye dönerek bu düşüncesini dile getirdi.

Patsy, “Ama o zamanlar çok küçüktün tatlım, ya beş ya altı yaşındaydın. Belki dikkat etmedin, belki de unuttun,” dedi.

“Sanırım haklısın,” diyerek hafifçe gülümsedi Meredith. “Hem o zamanlar boyum kısaydı, belki bu kadar uzağı göremiyordum.”

Patsy güldü. “Çok doğru.”

Meredith taş ve moloz yığınlarının önünde durup düşünceli düşünceli Aire Nehri’ne bakmaya devam etti. Hilary Benson’ın söylediği gibi geçmişine konsantre olup çocukluk yıllarına geri dönmeye çalıştı.

Birdenbire gözünün önünde bir çimenlik ve bir çiçek bahçesi belirdi. Bahçenin arka tarafında eski, tuğla bir duvara bitişik beyaz bir kapı gördü. Etrafı güllerle çevriliydi.

Boş bahçeyi hızlı adımlarla geçerek nehre doğru yöneldi. Kıyıya yaklaştığında çalılıkların arkasındaki duvarı ve kapı kalıntılarını

gördü. Duvar tuğla yığınının dönüşmüştü ama üzerinde hâlâ, orada burada bitmiş gül fidanları vardı. Yaz geldiğinde bütün güllerin açacağını düşündü Meredith.

Birdenbire kalbi çarpmaya başladı. Burayı hatırlamıştı, hem de gayet net olarak. Sonra kıyıdaki taşı gördü. Anıları o kadar canlı ve netti ki, heyecandan neredeyse kalbi yerinden fırlayacaktı.

Çocukluğunu, küçük bir kızken nasıl o taşın üzerine oturup hayaller kurduğunu hatırladı. Nehrin kıyısındaki bu kaya parçası onun en sevdiği yeri. Dünyayı ilk oradan görmüştü Meredith.

Gidip taşın üzerine oturdu; hızla akan ve nehir yatağındaki renkli taşların üzerine döküldüğünde sesler çıkartan suya bakarken Meredith'in gözleri dolmuştu. Bu nehrin üzerinde yabani hayvanlar da vardı. Buradaki ördeklerin, yağmur kuşlarının ve diğer su kuşlarının maskaralıklarını izlemeyi ne kadar çok sevdiğini hatırladı.

Dizlerini kollarının arasına alarak başını dizine yasladı ve gözlerini kapattı... hatıralar... hatıralar... hepsi teker teker geri geliyordu.

Annesi de kızıl dalgalı saçları ve mavi gözleriyle anılarının arasındaydı. Gözleri o kadar maviydi ki, karşısındakileri neredeyse kör ediyordu. Annesi, taşın üzerinde oturan çocuğu çok seviyordu. Çocuk annesinin bütün dünyasıydı.

O zaman neden beni o kadar çok uzağa gönderdi? *Neden?*

Meredith'in kendine verebileceği bir cevabı yoktu. Bu soruyu sadece Kate Sanderson yanıtlayabilirdi. Eğer Patsy ve Meredith onu bulabilirlerse tabii – ki bu da imkânsız gibi görünüyordu.

Birdenbire içindeki o acı geri geldi, küçük bir kızken sürekli katlanmak zorunda olduğu acı. “Anne, anne neredesin?” Meredith küçük kızın ağladığını duydu, kalbi sıkıştı. Annesinin o güzel yüzünü, yumuşak kollarıyla ona sarılmasını, sevgisinin sıcaklığını, rahatlatıcı sesini, varlığının verdiği huzuru o kadar çok özlemişti ki. Bu anılar Meredith'in kalbinde hiç dokunulmadan, yıllarca taptaze kalmıştı... annesinin o güzel yüzü, parlak mavi gözleri, sevgisi, şefkati, kokusu... Meredith'in sevmekten ve özlemekten asla vazgeçmediği bir anne... onun annesi. Kate Sanderson.

Meredith gözyaşlarını içine akıtmaya çalıştı. Boğazı acıyordu.

Patsy, “İyi misin?” diye yumuşak bir sesle sordu. Sesinde endişe vardı.

Meredith cevap vermedi, o an konuşacak durumda değildi. Kendini toparlamaya çalıştı. Daha dik oturdu ve elleriyle gözyaşlarını sildi.

En sonunda Patsy'ye dönerek, "Bunu neden yaptığını bilmiyorum," dedi. "Birkaç dakika önce onu hiçbir zaman bulamayacağımızı düşünüyordum ama şimdi biliyorum ki onu bulmak *zorunda* yız. Sadece bu soruyu ona sorabilmek için. *Neden?*"

Patsy hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. Meredith'in hissettiklerinden ve yüzüne yansıyan acıdan etkilenmişti.

Meredith en sonunda ayağa kalktı ve arkadaşına baktı. Göz göze geldiler. "Görüyorsun ya Patsy, annem beni çok severdi. Benim Cat ve Jon'u sevdiğim gibi... bu yüzden, beni neden Avustralya'ya gönderdiğini anlayamıyorum. Bu bir sır."

Patsy elini Meredith'in omuzuna koydu. "Onu bulacağız, sana söz veriyorum."

Birlikte yabancı otlarla kaplı bahçeyi geçerek arabaya doğru yürüdüler. Moloz yığınlarını geçerken Patsy sordu: "Hawthorne Evi bu mu sence?"

Meredith bir an için cevap vermedi. Eski taş yığınlarına bakıyordu, ama sanki gördüğü şey o yığın değildi. Onun yerine otuz sekiz yıl önceki Hawthorne Evi'ni, parlayan camları, beyaz renkteki temiz dantel perdeleri, mutfakta parlayan bakır tencereleri, gül desenli yorganıyla birlikte küçük ve düzenli yatak odasını görüyordu. Birdenbire o yumuşak sesi duydu: "*Bir büyücü, tezgâhında büyülü şeyler satar, şaşırtıcı hediyeler bulabilirsiniz ararsanız eğer...*" Sonra ses kayboldu.

"Evet," dedi Meredith. "Burası Hawthorne Evi. Bunlar da ondan geriye kalanlar."

"Burası Green Hill Yolu, Numara 3," dedi Patsy arabayı yavaşlatırken, demir kapıların ardındaki Victoria dönemine ait bir binayı göstererek. "Sen burada doğdun Meredith. Burası yıllar boyu doğumeviydi. Şimdi hatırlıyorum, kuzenim ilk çocuğunu doğurduğunda, halamla birlikte buraya gelmiştik. Hill Top'ta oturuyorlardı. Şehre giderken yerini gösteririm sana."

Meredith ilgiyle binaya baktı ve sordu: "Burasının *eskiden* doğumevi olduğunu söyledin, artık değil mi?"

“Sanmıyorum,” diye cevapladı Patsy. “Yanlış hatırlamıyorsam hastaneye ya da yaşlılar evine dönüştürüldü. Emin değilim.” Meredith’e bakarak sözlerini tamamladı. “Arabadan inip daha yakından bakmak ister misin?”

Meredith başını salladı. “Hayır, gerek yok. Ama nerede vaftiz edildiğimi merak etmekten alamıyorum kendimi.”

Arabayı çalıştırıp yola devam ettiler. Patsy, “Büyük bir ihtimalle Armley’deki İsa Kilisesinde vaftiz edilmişsinizdir. Seni oraya götürmemi ister misin?” diye sordu.

“İstemiyorum. Hiçbir şey hatırlamayacağımdan eminim. Ama yine de teşekkürler tatlım.”

“Leeds Pazarına ne dersin? Orada durup, sana bir şeyler hatırlatıp hatırlatmadığına bakalım mı? Yetmişlerde bir yangın geçirdikten sonra tekrar inşa edildi. Yani sen beş veya altı yaşlarındayken nasılsa, şimdi de öyle.”

“Oranın bana pek bir şey ifade edeceğini sanmıyorum Patsy. Ripon’a gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Millerlar’la gözden geçirmemiz ve tartışmamız gereken çok şey var. Bu arada onların otele yöneticileri olarak kalacakları haberine çok sevindim.”

“Sence de doğru olan bu değil miydi?” dedi Patsy; bunu söylerken yüzü gülüyordu. “Geçen hafta bunu bana bildirdikleri zaman çok heyecanlandım. Umarım sana daha önce haber vermediğim için kızmamışsındır. Çünkü geldiğinde, bunun senin için çok güzel bir sürpriz olacağını düşündüm.”

“Hayır, kızmadım. Bu gerçekten harika bir sürpriz oldu. Artık iyi bir yönetici kadro aramaya, bir sürü insanla nitelikleri ve referansları hakkında konuşmaya gerek kalmadı.”

“Doğru ama konuşmamız gereken bir yığın mutfak şefi var. Aslında sana söylediğim gibi Millerlar çoğunu elemiş. Şu anda üç adayımız var.”

“Fena sayılmaz ama aşçı tutmak her zaman riskli bir iştir. İlk başta etkilemek için çok güzel yemekler yapıyorlar, ama nedense bu sadece kısa bir süre böyle devam ediyor... ondan sonra yemekler genellikle çok kötü çıkıyor.”

“Millerlar bu üç adayı üç haftadır deniyorlar. Bir tanesi erkek, Lloyd Bricker. Diğer ikisi kadın, Bayan Morgan ve Bayan Jones. Bu

hafta sonu harika yemekler yiyeceğimiz kesin. Ama yine de sana katılıyorum, aşçı tutmak bir kumar.”

“Açılışı mayısta yapmalıyız,” diye belirtti Meredith. “Sence otelin çözülmesi gereken bir sorunu var mı?”

“Hayır, bunu sana döndüğün zaman söylemiştim. Beni düşündüren sadece bu aşçı işi. Ama her şey yolunda gidecek, merak etme.” Patsy bir an için Meredith’e baktı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. “Bu arada, Paris’e ne zaman gitmeyi planlıyorsun?”

“Gelecek çarşamba gitmeyi umuyordum. Ama şimdi emin değilim. Agnes’la ben perşembe günü Montfort-L’Amaury’ye gidip restorasyonun ne durumda olduğuna bakacaktık. Ondan sonra Luc’la beraber hafta sonu için Talcy’ye gidecektim. Ama şimdi annemi arıyoruz. Sana ne cevap vereceğimi bilmiyorum.”

“Her şeyi olurluna bırakalım,” diye önerdi Patsy.

O öğleden sonra Meredith ve Patsy aşçı Lloyd Bricker’ın hazırladığı öğle yemeğini yedikten sonra Skell Garth’ta bir inceleme gezisi yaptılar.

İkisi de bol bol notlar alarak oteldeki bütün odaları dolaştıktan sonra boş yemek salonunda kendilerine uygun bir köşe bularak listelerine bir göz attılar.

“Odaların çoğunda eksik bir sürü şey var,” dedi Patsy. “Sanırım Claudia benim ne demek istediğimi anlamamış. Ona otelin kalitesini yükseltmek, hem odalarda hem serviste daha yüksek standartlar oluşturmak istediğimizi defalarca söylemiştim. Konforun ve lüksün kesinlikle şart olduğu gerçeğini anlayamamış.” Meredith’e bakarak ekledi: “Eminim ki sen de aynı şeyleri not ettin Meredith. Kaliteli kumaşla kaplanmış sıcak su şişeleri, her odada bulunması gereken yığınla havlu, koku veren kurutulmuş çiçek kavanozları, kokulu mumlar, yün koltuk örtüleri, saç kurutma makineleri vesaire, vesaire, vesaire.”

“Evet, bunların hepsini not ettim Patsy. Hepsi de halledilmesi kolay şeyler. Yapılacak tek iş onları gemiyle Londra’dan buraya getirmek.”

Dudağını bükerek, “Onlar çoktan getirildi,” diye cevap verdi Patsy. “Belki de henüz yerleştirilmemiştir. Bu konuda onunla konuşacağım. Genel olarak dekorasyon hakkında ne düşünüyorsun?”

“Fena değil Patsy, çok iyi halılar ve kumaşlar aldık. Çarşafaların da çok kaliteli olduğunu fark ettim. Koltuklar ve kanepeler de çok güzel kaplanmış. Sana teşekkür etmeliyim. Duvar kâğıtları ve badana da mükemmel. Ama odaların çoğunda mobilyaların yerlerini değiştireceğim.”

“Bunu söyleyeceğini biliyordum. İki hafta önce halılara ve kumaşlara göz atmak için geldiğimde, onlara senin döşeme planlarını vermiştim. Sanırım bunları tamamen ihmal etmişler.”

Meredith başını salladı. “Kesinlikle.” Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. “Millerlar her şeyi eski yerlerine koymak istiyorlar ama eski düzen ne en rahatı ne de en güzeliydi.”

“Umarım onları yönetici olarak tutmakla hata etmemişsinizdir,” diye mırıldandı Patsy Meredith’e bakarak. “Sence de kendi bildiklerini okumuyorlar mı?”

“Belki. Ama eminim ki bununla da başa çıkabiliriz. Bu hafta sonu onlarla uzun bir konuşma yapacağım. Fiyatlarımızı yükselttiğimizi anlamalılar. Bu yüzden standartlarımız da yüksek olmalı tabii. İkisi de zeki insanlar. Eminim ki onları bu konuda yeniden eğitebilir, oteli Havens’ın tarzını koruyarak işletmelerine yardım edebiliriz.”

Patsy güldü. “Senin iyimserliğine bayılıyorum Meredith. Yukarıdayken Millerlar konusunda bir hayli endişeliydim.”

“Eğer iyimser biri olmasaydım, Sidney’deki yetimhaneye katlanamazdım.”

“Evet, bu çok doğru.” Patsy arkadaşına baktı ve devam etti. “Listedeki diğer sorunlar o kadar önemli değil; elektrik işleri, ampullerin kaç vatlık olacağı gibi meseleler. Onlar şimdilik bekleyebilir, telaşlanmaya gerek yok.”

“Benim başka işim kalmadı,” dedi Meredith. Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. “Ben yürüyüşe çıkıyorum Patsy.”

“Seni Fountains Abbey’e arabayla götürmemi istemediğinden emin misin?”

“Evet. Yine de teşekkürler. Yürümek istiyorum. Birazcık egzersize ihtiyacım var. Görüşürüz.”

Patsy başını sallayarak gülümsedi.

Meredith de ona karşılık verdi ve yemek salonundan çıkıp lobiye geçerek Skell Garth’ı terk etti.

Güzel bir hafta sonuydu. Hâlâ nisanda oldukları halde hava pek soğuk değildi. Açık mavi gözyüzünde süzülen beyaz bulut kümeleri göze çarpıyordu. Meredith etrafına bakınca baharın tamamen geldiğini fark etti. Ağaçlar tomurcuk içindeydi, çimenler büyümüş yemyeşil olmuşlardı. Çitlerin etrafında yabani çiçek kümeleri vardı. Çuha çiçeklerini, süsenleri gördü. Studley Kilisesine giden ıhlamur ağaçlı yola geldiğinde birden nefesini tuttu. Ihlamur ağaçlarının altında, yolun kenarındaki kıyıda, her yerde nergisler açmıştı.

Onların arasında yürürken ocak ayında Patsy'nin ona okuduğu Wordsworth şiiri geldi aklına. O zamanlar bu şiir ona çok tanıdık gelmişti, şimdi ise son kıtayı bildiğini fark etti.

*Ne zaman divanıma uzansam
Boş zamanımda ya da düşünceli bir anımda
Ta içimde ışıltıyorlar,
Yalnızlığımın mutluluğu oluyorlar.
Ve kalbim sevinçle doluyor,
Nergislerle dans ediyor.*

Şiiri biliyordu çünkü bunu ona yıllar önce annesi öğretmişti. Ve yıllardır bu şiir beyninin içinde bir yerlerde saklı tutuluyor olmalıydı.

Aklı yine Kate Sanderson'a takılmıştı. Annesinin hayatta olduğunu öğrendiği zaman yaşadığı şok biraz azalmıştı ama şaşkınlığı hâlâ sürüyordu. Meredith'i rahatsız eden şey, Kate'in onu küçücük bir kızken duygusuzca terk etmiş olmasıydı.

Meredith kendini çok iyi tanıyordu. Leeds'den Ripon'a doğru yola çıktıkları günden beri içindeki öfke ve kırgınlık yavaş yavaş artmaya başlamıştı. Tepenin üzerindeki kiliseye doğru yürürken sonuçları ne olursa olsun Kate'i bulmaya karar verdi.

Tepeye çıktığında durup Fountains Abbey'e baktı. Tıpkı ocak ayında olduğu gibi harabeler yine Meredith'i çağırıyor, onu sanki kendine doğru çekiyoordu.

Mıknatıs, diye düşündü Meredith, mıknatıs gibi beni kendine çekiyor. Sonra koşar adımlarla patikadan aşağıya doğru indi. Birkaç dakika içinde yıkık manastıra ulaşmıştı.

Göge doğru uzanan heyecan verici anıt, bu güzel nisan gününde

Meredith'i daha çok etkilemişti. Açık mavi gökyüzünün altındaki siyah siluet, sanki oraya tanrısal bir el tarafından oturtulmuştu. Ama siyah taşlar onları çevreleyen ağaçların yeşilliğiyle daha az ürkütücü görünüyordu. Meredith'in durduğu yerden birkaç adım ileride Skell Nehri Ripon'a doğru akıyordu. İşte bir nehir daha diye düşündü Meredith. Hiç şüphe yok ki su kenarlarında olmayı seviyorum, çünkü onunla büyüdüm.

Yıkık bir duvarın önüne oturarak zamanda geçmişe dönmeye çalıştı. Kate Sanderson'la burayı ziyaret ettikleri günü gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yarım saattir orada oturuyor olmasına rağmen hiçbir şey hatırlayamamıştı. Beyni tamamen boştu. Ama yine de içinde, Fountains'i bildiğine, buraya daha önce geldiğine ve bu tarihi yıkıntılar arasında çok önemli ve ona acı veren bir şeylerin olduğuna dair güçlü bir his vardı. Ama ne olmuştu?

Bunun cevabını sadece annesi biliyordu.

Geçmiş yıllarda acılarını dindirmek için her zaman işine sarılmıştı Meredith. Yaşamına normal şartlarda devam etmek için, sorunlarını çok çalışarak unutmaya çabalamıştı.

Meredith hafta sonunun kalan kısmında da oteldeki odaların çoğunda bir tarz, daha doğrusu kendi tarzını yaratmak için bütün gücüyle çalıştı. Bu sayede annesi hakkındaki soruları bir kenara bırakabildi.

Patsy, Bill ve Claudia Miller'ın ve de orada çalışan üç elemanın yardımlarıyla bütün mobilyaların yerini kendi zevkine göre değiştirdi. Şimdi odalar istediği şekle bürünmüştü. Yataklar, koltuklar, antika masalar ve dolaplar onun direktifleri doğrultusunda yeniden düzenlendi. Bu işler tamamlandıktan sonra sıra lambalara, aksesuarlara ve tablolara gelmişti.

Millerlar çok şaşırmışlar, hayrete düşmüşlerdi. Bill, Patsy'ye, "Meredith'in ceketini çıkarttıktan sonra kollarını sıvayıp işin başına geçtiğini görünce gözlerimize inanamadık," dedi.

Claudia Miller özellikle Meredith'in enerjisinden, dayanıklılığından ve tuttuğunu koparan yapısından çok etkilenmişti. Pazar günü öğleden sonra yorgun ve halsiz düşen Claudia, Patsy'ye, "Daha önce bu kadar çok çalışan birini görmemiştim. Hiç durmuyor, hortum gibi bütün işleri silip süpürüyor," dedi.

“Biliyorum. Bugüne kadar *benim* hatırım için bile ara vermedi işine. Tam bir işkolik. Aynı zamanda çok da yetenekli,” diye belirtti Patsy. “Mükemmel bir tarzı var.”

Claudia başını salladı.

Patsy devam etti. “Meredith’in dekorasyon zevki gerçekten bir harika. Sanırım bu yetenek doğuştan geliyor. Meredith çok iyi bir gözlemci.”

“Ben de fark ettim. Onun düzenlediği şekliyle odalar çok daha iyi görünüyor. Sanırım Bill ve ben iş konusunda biraz gevşek davrandık. Sizin verdiğiniz planlara tamamen uymalıydık.” Bunları söylerken Claudia’nın yüzünde endişe vardı. “Meredith’le ikiniz bizim hakkımızda hayal kırıklığına mı uğradınız?”

“Hayır, tabii ki hayır. Böyle bir şey yok, merak etme,” diyerek onu rahatlatı Patsy. “Ama bundan sonra bizim talimatlarımıza uymaya çalışın lütfen. Böylesi hepimiz için daha iyi olur. Yarın ben, geçen hafta Londra’dan gemiyle gelen paketleri açmanıza yardım edeceğim; Meredith de aşağıdaki salonları tamamlayacak. İşlerin ögle yemeğine kadar bitmesini istiyoruz.”

“Yarın aşçıyla konuşacaksınız değil mi?” diye sordu Claudia. “Pazartesi günü mühlet sona eriyor.”

“Sorun değil. Bu arada, ögle yemeği çok güzeldi. Bayan Morgan pişirmiştii değil mi?”

“Evet, bu geceki akşam yemeğini de o hazırlayacak.”

“Ben bu akşam Bayan Jones hazırlayacak sanıyordum.”

“Korkarım ki hayır. Dün akşam yemek pişirirken elini yakmış. Bugün izin istedi.”

“Anlıyorum. Senin favorin hangisi Claudia?”

“Bayan Morgan. Bence en iyisi o, hem çok uyumlu hem de Lloyd kadar asabi değil. Kolay iletişim kurulabilecek biri.”

“Peki Bayan Jones? Onu beğenmedin mi?”

“O da iyi bir aşçı ama otel için uygun olduğunu sanmıyorum... otel açıldığında sorun çıkabilir.”

“Yeterince görgülü biri olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır. Onu kastetmedim. Meredith’le ikiniz hem modern, hem de geleneksel İngiliz mutfağında başarılı birini istediğinizi söylemişsiniz. Bu açıdan bakıldığında bence Bayan Morgan diğer ikisinden daha usta bir aşçı.”

Bayan Morgan pembe yanakları, parlak kahverengi gözleri ve güleç yüzüyle elli yaşlarında bir kadındı.

Meredith daha o an, onun iyi bir kadın olduğunu anladı, onun yanındayken içini garip bir huzur kaplamıştı. Kadının her konuda kendine güvendiği belliydi. Patsy'nin bakışlarından onun da aşçıyı daha ilk görüşte sevdiği anlaşılıyordu.

"Claudia Miller'dan öğrendiğime göre kalabalık gruplara yemek pişirmeye alışkınımışsınız Bayan Morgan," diye başladı söze Meredith.

"Ah, evet öyleyim. Birkaç ay öncesine kadar İskoçya sınırındaki bir otelde şeflik yapıyordum. Orası sonradan otele dönüştürülen eski bir evdi, ama bir hayli büyüktü. Restoranda yerel halktan müşterilerimiz de çok oluyordu. Bu yüzden kalabalık müşteri beni korkutmaz, hem de hiç korkutmaz Bayan Stratton. Ama tabii ki birkaç yardımcı aşçım da olmalı."

"Evet, anlıyorum Bayan Morgan. Bu sorun değil," diye söze girdi Patsy.

Meredith ve Patsy'ye bakarak, "Bayan Miller'a bütün referanslarımı verdim. Sanırım siz de görmüşsünüzdür," dedi Bayan Morgan.

"Evet, gördük," diyerek gülümsedi Meredith. "Hepsi de çok mükemmel referanslar. Hem bu hafta sonu pişirdiğiniz yemekleri de çok beğendik."

"Teşekkür ederim Bayan Stratton. Bana lütfen Eunice deyin. Bu daha çok hoşuma gider. Böylesi daha arkadaşça öyle değil mi?"

Meredith, "Evet öyle Eunice," dedi. Birkaç saniye susarak başını salladı ve sonra, "Eunice adında birini daha tanıyorum. Çocukken bakıcılığını yapmıştı," dedi.

Eunice güldü. "Ne tesadüf. Sizin Amerika'da Eunice adında bir bakıcınız varmış, ben de burada, Yorkshire'da çocuk bakıcılığı yapmıştım."

Meredith ona doğru baktı ve "Yorkshire'ın neresinde?" diye sordu.

"Leeds. Aslında Leedsli'yim. Kocam Riponlu'dur. Yıllardır buraya dönmemiz için başımın etini yiyordu."

Aşçıya bakmaya devam ederek, “Kimin bakıcılığını yapmıştın?” diye sordu Meredith.

“Sevimli küçük bir kızın. Adı Mari’ydi.”

“Soyadı neydi?” diye sordu Meredith. Heyecanlandığı sesinin tonundan anlaşılabilirdi.

“Sanderson,” diye cevapladı Eunice ve şaşkın şaşkın Meredith’e baktı. “İyi misiniz Bayan Stratton? Biraz tuhaf görünüyorsunuz?”

“O küçük kız benim Eunice. Ben Mari Sanderson’um.”

“Olmaz öyle şey. Siz Mari olamazsınız,” dedi Eunice, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu.

“Ama ben oyum.”

“Çok şaşırdım. İtiraf etmeliyim ki tam kitaplara konu olacak bir olay bu,” diyerek kıkırdadı Eunice. “Benim bir gün aşçı olabileceğim hiç aklına gelir miydi Mari? Sürekli öğle yemeklerini yaktığımı hatırlıyor musun? Zavallı anneni deli ediyordum.”

“Seninle annem hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Meredith.

“Annemle ikimiz ben küçükken ayrıldık,” diye açıkladı Meredith. “Nasıl olduğunu bilmiyorum ama oldu işte.”

“Durumu kötüydü. Hastanedeydi, bunu biliyorum,” dedi Eunice.

“Bana kim bakıyordu?”

Eunice elini çenesine götürerek kaşlarını çattı. Düşünceli görünüyordu. En sonunda dudaklarını bükerek başını salladı ve “Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Sanırım o zaman senin akrabaların olduğunu düşünmüştüm,” diye mırıldandı.

“*Akrabalar mı?*” dedi Meredith. “Akrabam olduğunu hatırlamıyorum hiç. Sadece annemle ben vardık. İkimiz.”

“Evet...” Eunice koltuğa yaslandı. Yüzü endişeli görünüyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra kısık bir sesle sordu. “Sana tam olarak ne oldu?”

“Bilmiyorum. Nasıl olduysa yurtdışına gittim.”

Patsy bir Meredith’e bir Eunice’e, bakıyordu. Aşçıya dönerek “Bayan Sanderson’u en son ne zaman gördünüz? Bunu hatırlıyor musunuz?”

“Bir düşüneyim... Bayan Sanderson hastalandığı zaman yaz ayıydı sanırım. Biraz daha düşünmeliyim... Evet... evet... yazdı. 1956 yılının yazı. Bir gün Mari’ye bakmak için Hawthorne Evi’ne gittim ve evde kimseyi bulamadım. Eve geri döndüm. O zamanlar Town Caddesi’nin hemen yanındaki Greenocks’ta oturuyorduk. Her neyse, birkaç gün sonra Serif O’Shea’ya gittim. O da Greenocks’ta bize yakın oturuyordu. Bayan Sanderson’un hastanede olduğunu ondan öğrendim. Mari’yi sorduğumda iyi olduğunu söyledi. Hepsi bu. Bu olaydan birkaç hafta sonra biz, Armley’den ayrıldık. Annem Wortley’deki kız kardeşinin yanında bize uygun bir ev bulmuştu, oraya taşındık.”

Meredith, Eunice'i dikkatle dinlemişti; öne doğru eğildi ve Eunice'e, "Şerif O'Shea ismi tanıdık geldi ama kim olduğunu çıkartmıyorum," dedi.

"Hatırlamıyor musun? Seni çok severdi Mari. Hem de çok. Yerel polisti. Armley'de güvenliği sağlıyordu. Kanal yolundaki polis kabinlerinden birinde görev yapıyordu. Onu hatırlamadığına emin misin?"

"Hayır, hatırlamıyorum."

Patsy, "Şerif O'Shea senin başından geçen olaylara ışık tutabilir," dedi.

"Evet, bu doğru," diyerek arkadaşına katıldı Meredith. Sonra tekrar Eunice'e döndü. "Hâlâ Armley'de oturuyor olabilir mi sen-ce?"

"Oh, bilmiyorum. Yani yıllar önce onunla görüşmeyi kestik. Hem o artık emekli olmuştur zaten. O günlerde otuzlarındaydı. Şimdilerde altmış sekiz olmuştur. Hmmm ... Şimdi, Greenocks'ta oturan başka kimi hatırlıyorum bir düşüneyim."

Patsy ayağa kalktı. "Gidip ofisten Leeds'in telefon rehberini getiririm." Yemek salonundan küçük lobiye doğru yürüdü.

Yalnız kalan Meredith ve Eunice hiç konuşmadan dikkatlice birbirlerine baktılar. En sonunda Eunice "Çok güzel bir kadın olmuşsun Mari. Çok şeyler başardığın da belli. Amerika'da yaşıyor olman, tüm bu otellere sahip olman ..."

Meredith hafifçe gülümsedi ama yorum yapmadı. Yine geçmişe dönmüş, Şerif O'Shea'yı hatırlamaya çalışıyordu, başaramadı. Yüzünü bile gözünün önüne getiremiyordu.

Eunice devam etti. "Evli misin peki?"

"Evliydim. Boşandım. İki çocuğum var. Ya senin Eunice, çocukların var mı?"

"Senin gibi, benim de iki tane. Michael ve Dawn. İkisi de evli, beş tane torunum var. Senin çocukların evli mi?"

"Kızım nişanlı. Oğlum hâlâ kolejde, daha yirmi bir yaşında."

Patsy Leeds'in telefon rehberiyle birlikte yemek salonuna geri döndü. Defteri Eunice'in önündeki masanın üzerine koyarak oturdu. "Şimdi, Armley'de yaşayan bütün O'Shea'lara bakalım. O kadar da çok degillerdir herhalde. Belki de Greenocks'ta yaşayan sadece bir tane O'Shea vardır. Şerif O'Shea'nın ilk ismi neydi Eunice?"

“Peter. Hayır bir dakika, Peter değildi. İrlanda ismiydi. Bir düşüneyim... *Patrick!* Evet Patrick O’Shea’ydı.”

Patsy, O’Shea ismine kayıtlı numaralara göz atıyordu. Başını kaldırarak, “Armley’de yaşayan iki’ O’Shea var. Bramley’de adının ilk harfi P olan bir tane O’Shea var. Ama Greenocks’ta hiç yok. Neyse listedeki bütün numaraları da arayabilirim, sanırım yapabileceğimiz tek şey bu. Karşıdaki telefonu kullanacağım.” Rehberi eline alarak yemek salonunun girişindeki masada duran telefona doğru koştu.

Meredith ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, bir yandan bahçeye bakıyor, bir yandan da annesini düşünüyordu. Arkasına dönerek Eunice’e baktı. “O olaydan sonra annemi gördün mü hiç?”

“Hayır, görmedim.” Aşçının kaşları çatılmıştı. “Demek annen ölmedi, öyle mi?”

“Öldüğünü pek sanmıyorum Eunice. Onu bulmaya çalışıyoruz.”

“Oh.”

Birkaç dakika sonra Patsy koşarak geri geldi. Telefon rehberi hâlâ elindeydi. Gözlerinin içi gülüyordu. “Onu buldum! Hill Top’ta oturuyor. St. Mary Hastanesinin yanında Meredith. Aslında onunla görüşmedim, çünkü şu anda dışarıdaymış. Ama karısıyla konuştum. O kesinlikle bizim Patrick O’Shea. Karısı onun emekli bir polis memuru olduğunu söyledi. Mari’yi ve annesini çok az hatırlıyor. Her neyse öğleden sonra saat iki gibi evde olacakmış. O saatte gidip onu görebilir miyiz diye sordum, gelebilirsiniz dedi.”

Meredith ve Patrick O’Shea onun Armley Hill Top’taki evinde karşılıklı oturuyorlardı. Meredith onu hiç hatırlamıyordu. Onu tamamen bilinçaltına itmiş olmalıydı. Onu bilinçüstüne çıkarmak imkânsızdı. Uzun boylu, yapılı, saçları beyazlamaya yüz tutmuş, sevimli bir adamdı.

“Sen çok sevimli bir kızdın,” dedi gülümseyerek. “Marigold. Bu ismin bir çocuğa verilebilecek en güzel ad olduğunu düşünüyordum. Her neyse, o sabah beni aramaya geldiğinde çok üzgün görünüyordun. Ağlıyor, annenin öldüğünü zannediyordun...”

Meredith, “Ama ölmemişti, öyle değil mi?” diyerek sözünü kesti Patrick O’Shea’nın.

“Hayır, ama iyi değildi. Sen Kanal Yolundaki polis kabinine gel-

miştin. Seni eve ben taşıdım, oraya hemen ulaşmamızın tek yolu buydu. Her neyse sürekli ağlıyordun, çok üzgündün. Anneni mut-fakta bir sandalyenin üzerinde otururken bulduk. Yüzü kireç gibi bembeyazdı, çok hasta olduğu belliydi. En azından ben öyle oldu-ğunu düşündüm. Sabah erken saatlerde bayılmış olduğunu söyledi. Bir ambulans çağırdım, ambulans on beş dakika sonra geldi ve an-nen Leeds hastanesine kaldırıldı.”

“Peki bana ne oldu?” diye sordu Meredith; gözlerini Patrick O’Shea’dan ayırmıyordu.

“Ambulansın kapıları kapanırken annenin bana son söylediği şey, “Mari ile siz ilgilenin Şerif O’Shea,” oldu. Ve ben de öyle yap-tım. Ofisteki memurumla konuştuk ve yapılacak en doğru şeyin annen iyileşene kadar seni Leeds’deki Doktor Barnardo’nun çocuk yuvasına götürmek olduğuna karar verdik.”

“Peki annem iyileştiğinde ne oldu?”

“Hatırladığım kadarıyla tekrar Hawthorne Evi’nde yaşamaya başladınız. Ama sanırım durumunuz pek iyi değildi, annen sürekli iş arıyordu.”

“Babama... babama ne oldu?”

“Tam olarak bilmiyorum. En azından ayrıntılar hatırımda değil. Bir keresinde Kate bana, onun sizi terk edip Kanada’ya gittiğini söylemişti. Bütün bildiğim bu. Sanırım hiç geri dönmedi.”

“Onu hatırlamıyorum. Ben çok küçükken gitmiş olmalı.”

Patrick O’Shea başıyla onayladı. “Öyle olmalı.”

“Sizce annem tekrar mı hastalandı Bay O’Shea?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse evet. İkinci defa hastaneye yat-tı... bir yıl sonraydı sanırım... hafızam beni yanıltmıyorsa 1957’de.”

“Ben tekrar çocuk yuvasına mı götürüldüm?”

“Olabilir. Büyük bir ihtimalle. Sana bakacak hiç kimse yoktu. Bu olaydan sonra annenle bağlantımız kesildi. Aslında ikinize de ne olduğundan haberim yoktu. Birdenbire Hawthorne Evi’ni terk etti-niz, oraya başka bir aile yerleşti. Seni ya da anneni bir daha hiç gör-medim Mari, yani Bayan Stratton demek istedim. Birkaç yıl sonra annenin Leeds’de çalıştığını duydum.”

“Tam olarak nerede biliyor musunuz?”

“Evet, izin ver de düşüneyim... bir elbise mağazası olduğunu

biliyorum. Commercial Caddesindeki şık bir mağaza... adı Paris Modes'du galiba."

"Bu mağaza hâlâ duruyor mu?"

"Evet. Öyle sanıyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi Şerif O'Shea, annemle birbiri-mizden ayrıldık. Ben yurtdışına gönderildim. Onun öldüğünü düşünüyordum ama kısa bir süre önce hâlâ hayatta olduğunu öğrendim. Onu bulmak zorundayım."

"Anlıyorum. Telefon rehberinde kayıtlı değil o zaman?"

"Hayır, değil."

"Belki de Paris Modes'da sana yardımcı olabilecek, annen hakkında daha fazla bilgi verebilecek birileri vardır."

"İyi bir adamdı," dedi Patsy. Meredith'le ikisi Şerif O'Shea'nın Hill Top'taki evinden çıkmış arabayla şehre gidiyorlardı. "Ama onu hatırlamıyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır Patsy. Hatırlıyor olmayı çok isterdim." Meredith içini çekti. "Sanırım geçmişle ilgili her şeyi bilinçaltıma ittim. Keşke o günleri daha iyi hatırlayabilsem, ama hatırlayamıyorum işte. Bazen hayal meyal bir şeyler belirliyor gözümün önünde, ama hepsi bu."

"Üzülmemeye çalış, eminim ki elbise mağazasından daha fazla bilgi alacağız."

"Ben pek emin değilim. Açık konuşmak gerekirse Patsy, bana akıntıya kürek çekiyormuşuz gibi geliyor. Bu olaylar otuz sekiz yıl önce oldu, annem hâlâ Paris Modes'da çalışıyor olamaz herhalde. Eminim ki o mağazada annemi hatırlayan hiç kimse kalmamıştır."

"Bundan emin olamazsın Meredith. Hadi mağazaya gidip birkaç soru soralım. Birileri Kate Sanderson'u hatırlayıp bize yol gösterebilir."

"Tamam, gidelim ama, ya annem artık Yorkshire'da oturmu-yorsa? Taşınmış olabilir. Bu koca dünyada, nereye gittiğini nasıl bilebiliriz ki?"

"Ne demek istediğini anlıyorum tatlım, ama bence yanlış şeyler düşünüyorsun. İçimde annenin çok yakınlarda olduğuna dair bir his var, buna önsezi de diyebilirsin. Göreceksin, onu bulacağız."

Meredith suskunlaşmıştı. Patsy ona doğru baktı; içi burkuldu. Meredith'in yüzünden, ümitsiz olduğu anlaşılıyordu.

Patsy sessizce arabasını sürmeye devam etti, ama birkaç dakika sonra, "Arabayı Leeds'e mi park etsem acaba? Sanırım yapılacak en akıllıca iş tren istasyonunun yanındaki Queens Otel'e gitmek ve arabayı oraya park etmek. Orası şehir merkezinden Commercial Caddesi'ne sadece birkaç dakikalık bir mesafede," dedi.

"Sen nasıl istersen. Ben Commercial Caddesi'ni hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey Leeds Pazarı."

Ama yirmi dakika sonra ikisi o caddeden aşağıya doğru yürüyorlarken, Meredith birdenbire durdu ve Patsy'nin kolunu tuttu. "Marks and Spencer buralarda bir yerlerde. Şimdi hatırladım. Annem oraya gitmeyi çok severdi; iç çamaşırlarını Marks'tan alırdı." Meredith kendini, annesinin elinden tutmuş bu caddeden aşağı doğru yürürken hayal etti. Patsy'ye, "Annem bana hep dondurma alırdı. Bir kez ayağım takılmış, dondurma külahım düşmüştü. Çok üzülüp ağlamaya başlamıştım. Beni sakinleştirmek için... kendi dondurmasını bana verdiğini... hatırladım şimdi," dedi.

"Görüyorsun ya, geçmişini yavaş yavaş hatırlamaya başladın," dedi Patsy. Oldukça mutlu görünüyordu. "İşte Paris Modes'a geldik."

Patsy kapıyı açtı, iki kadın oldukça lüks bir yer olduğu anlaşılan mağazanın içine girdiler. Aynı anda siyahlar içerisinde şık bir kadın gülümseyerek onlara doğru yaklaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye kibarca sordu. "Paris'ten yeni gelen harika modellerimiz var."

"Oh, evet," dedi Patsy. "Çok güzel elbiseleriniz olduğunu biliyoruz ama biz bir şey satın almayacağız. Aslında biz müdürünüzle görüşmek için geldik."

"Bizim müdürümüz yok," diye cevapladı genç kadın. "Buranın sahibi Bayan Cohen'dir ve işleri o yürütür."

"Anlıyorum. Kendisi burada mı? Onunla görüşebilir miyiz?" diye sordu Meredith.

Genç kadın başıyla onayladı ve, "Gidip sorayım, kendisi şu anda ofiste," dedi.

Birkaç dakika sonra elli yaşlarında şık giyimli bir hanım, ofisinden çıkıp mağazanın içine doğru yürüdü.

“Ben Gilda Cohen,” diyerek elini Patsy’ye uzattı.

“Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Cohen. Ben Patsy Canton, bu da arkadaşım Bayan Stratton.”

“Memnun oldum Bayan Stratton,” dedi Gilda Cohen, Meredith’in elini sıkarken.

Meredith gülümseyerek, “Ben birini arıyorum Bayan Cohen. Daha önce burada çalışmış olan birini. Ama yıllar önce. Sanırım sizin zamanınızdan daha önce,” dedi.

“Kimi arıyorsunuz?” diye merakla sordu Gilda Cohen.

“Annemi. Ellili yılların sonunda, ya da altmışların başında burada çalışmıştı. Adı Kate Sanderson’du, ya da belki hâlâ Kate Sanderson’dur emin değilim. Ben daha küçük bir kızken birbirimizden ayrıldık. Onun öldüğünü sanıyordum. Ama daha sonra hâlâ hayatta olduğuna dair bilgiler edindim. Annemi bulmak istiyorum.”

“Hislerinizi anlıyorum Bayan Stratton, çok haklısınız. Mağazayı annem işletiyorken Kate burada çalışıyordu. Annemden sonra mağazayı ben devraldım. O zamanlar koleje gidiyordum ama Kate’i hatırlıyorum. Hoş bir kadındı. İşin doğrusu annem ona çok değer veriyordu, ayrıldığı zaman çok üzülmüştü.”

“Bu ne zaman oldu Bayan Cohen?”

“Sanırım altmışların ortalarında ya da sonlarındaydı. Bu arada, burada mağazanın ortasında durmayalım, ofisime buyrun, orada oturalım. Size çay ikram edebilir miyim?”

“Gerek yok ama yine de teşekkürler,” dedi Meredith.

Patsy de çay istemediğini belirttiikten sonra iki kadın Gilda Cohen’i takip ederek ofise girdiler. Kanepenin üzerine oturup, masasına geçen Gilda’ya baktılar. Gilda, “Biraz önce de söylediğim gibi annem Kate’e çok değer veriyordu, onu kanatları altına almıştı. Kate buradan ayrıldıktan sonra da görüşmeye devam ettiler,” diyerek, anlatmayı sürdürdü.

“Nereye gittiğini biliyor musunuz?”

“Evet, geldiği kasabaya, yani Harrogate’e geri döndü; Jaeger’de çalışmaya başladı. Bir keresinde annem Kate’in Leeds’de mutlu olmadığını söylemişti. Neden bilmiyorum ama ona ‘yaralı kuşum’ derdi hep. Genç yaşta evlenip çocuk sahibi olduğum için ben o sıralarda mağazada çalışmıyordum. Bu yüzden Kate’i pek iyi tanımiyo-

rum. Ama annemi ve çevresindeki diğer insanları oldukça fazla etkilediği bir gerçek. Kate hakkında herkes çok güzel şeyler söylüyordu.”

Meredith içini çekti. “Hâlâ Jaeger’da çalışıyor olabileceğini sanmıyorum. Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Cohen?”

“Oh, annenizin şu anda orada çalışmadığını biliyorum Bayan Stratton. Orada birkaç yıl kaldıktan sonra ayrıldı. Onun hakkında annemden duyduğum en son şey Harrogate’te elbise satan Place Vendôme adında çok güzel bir butiği işlettiği idi.” Gilda Cohen arkasına yaslandı. “Keşke annem hayatta olsaydı, o size Kate hakkında daha fazla bilgi verebilirdi,” dedi.

Meredith, Bayan Cohen’e sevgi dolu gözlerle baktıktan sonra, “Annenizi kaybetmenize üzüldüm,” dedi.

“Hepimiz için çok üzücüydü. Ama annem çok uzun bir ömür yaşadı. Öldüğünde doksan yaşındaydı ve yaşadığı yıllar boyunca bir gün bile hastalanmamıştı.”

Kısa bir sessizlikten sonra Patsy, “Kate Sanderson Place Vendôme’da mı çalışıyor şimdi?” diye sordu.

“Sanmıyorum Bayan Canton. Son duyduğumda oradan ayrılmıştı. Aslında Harrogate’ten taşınmıştı.”

“Yine çıkmaza girdik,” dedi Meredith ümitsiz bir sesle.

Gilda Cohen, “Butiğin sahibi Annette Alexander’ı arayabilirim. Onda Kate’in adresi olabilir,” dedi.

“Oh, arar mısınız? Sizin için bir sakıncası olmadığına emin misiniz?” diye sordu Meredith. “Eğer olmazsa biz arabayla Harrogate’e gideriz.” Saatine bakarak, “Saat daha dört otuz,” dedi.

“Evet,” dedi Patsy. “Ripon’a giderken uğrayabiliriz. Harrogate yolumuzun üzerinde.”

“Hayır, hayır hiç önemli değil. Ben onu senin için ararım. Benim için bir sakıncası yok,” diyerek Gilda Cohen ahizeyi eline aldı ve butiği aradı.

“Merhaba, ben Gilda Cohen. Bayan Alexander orada mı?”

Bayan Cohen karşı tarafı dinlerken odada kısa bir sessizlik oldu. Sonra ahizeyi eliyle kapatarak, “Bir müşterisini geçiriyormuş, haber vermeye gittiler,” dedi. “Merhaba Annette, nasılsın?”

Gilda yine susarak karşı tarafın cevabını dinledi. Ondandan sonra “Yanımda Kate Sanderson’u arayan iki hanım var. Kate’in birkaç yıl önce ayrıldığını biliyorum ama belki sende adresi ya da telefonu

vardır diye aradım,” diyerek, konuşmasını sürdürdü. Kısa bir sessizlikten sonra, “Oh, gerçekten mi?” diye bağırdı Gilda. “Bir dakika bir sorayım.”

Tekrar ahizeyi eliyle kapatarak, “Bayan Alexander annenizin işten, biriyle evlendiği için ayrıldığını söylüyor. Ama adamın adını hatırlamıyor. Eğer hatırlarsa sizi nasıl bulabileceğini soruyor,” dedi.

“Ripon’daki Skell Garth’ta bulabilir Bayan Cohen,” dedi Patsy. “Ripon’un numarası 42900.”

Gilda Cohen bu bilgileri Annette Alexander’a ilettikten sonra telefonu kapattı. Meredith’e dönerek “Eğer annem hayatta olsaydı, Kate’in sonunda evlendiği haberine çok sevinirdi. Annem Kate’in çok trajik bir geçmişi olduğu için her zaman çok mutsuz olduğunu söylerdi.”

“Bize çok yardımcı oldunuz Bayan Cohen,” diye kibarca mırıldandı Meredith ve ayağa kalkarak ekledi: “Çok teşekkürler.”

“Evet, çok teşekkürler,” dedi Patsy de ayağa kalkarken.

“Benim için zevkti. Keşke annenizle tekrar bir araya gelmeniz için daha fazla yardım edebilseydim Bayan Stratton. Annette çok güvenilir biridir. Annenizin evlendiği kişinin kim olduğunu hatırlayınca sizi arayacağından eminim.”

“Umarım.”

Gilda Cohen kapıya kadar onlara eşlik edip, ellerini sıktı. Commercial Caddesi’ne çıktıklarında arkalarından, “Kate’i bulduğunuzda bana da haber vererseniz çok sevinirim Bayan Stratton. O annemin çok yakın bir dostuydu,” diye seslendi.

“Merak etmeyin, ararım,” diye söz verdi Meredith.

Commercial Caddesi’nde yürürlerken, “Bunu niye daha önce düşünmedik ki,” diye söylendi Patsy. “Söylediğine göre annen genç ve güzel bir kadınmış. Tekrar evlenmesi kaçınılmaz.”

“Çok hoş, çok güzel bir kadındı gerçekten.” Meredith, Patsy’nin koluna girdi ve devam etti. “Galiba onu bulamayacağız. Yine çıkmaz sokağa girdik.”

“Hiç de değil!” diye bağırdı Patsy. “Tam tersi. Sabah ofiste yapacağımız ilk iş Valeria’yı arayıp St. Catherine House’a gitmesini söylemek olacak. Orada evlilik kayıtları da tutuluyor biliyorsun. Bunu da kaydettiklerinden eminim. Annenin kiminle evlendiğini bulacağız.”

Meredith'in yüzü aydınlandı. "Bu harika bir fikir! Hadi, onu hemen arayalım."

"Bugün ofiste değil. Hatırlamıyor musun, hafta sonu için Milano'ya gitti. Bu geceden önce dönmez."

Şehir meydanına yürürken, "Orada evlilik kayıtlarını da tuttuklarına emin misin?" diye yavaşça sordu Meredith.

"Evet, eminim. Orası doğum, ölüm ve evlilik kayıtlarının tutulduğu genel bir ofis." Sonra birden duraksadı. "Düşünüyorum da... belki de Doktor Barnardo'nun çocuk yuvasına gidip oradan da bilgi almaya çalışabiliriz. Sana ve annene ne olduğuna dair bir bilgileri vardır belki."

Meredith, Patsy'ye bakarak, "Hiç sanmıyorum. Bu tür yerleri bilirim. Hiçbir bilgi vermezler, her şeyi devlet sırrı gibi saklarlar. En son çare olarak gideriz oraya," dedi. Kin dolu bir ifadeyle dudaklarını ısırdı.

Meredith'in bu halini gören Patsy, o an için hiçbir şey söylemeye karar verdi. Arabayla Ripon'a geri dönerlerken Patsy başka konulardan konuşmaya özen gösterdi. Meredith'in düşüncelerini annesinden ve yetimhanelerden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Birdenbire gülererek, "Biliyor musun, biz berbat insanlarız," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Eunice Morgan'la tanıştık, ona bir sürü soru sorduk ve onu orada öylece bırakıp, anneni bulmak için dışarı fırladık. Zavallı kadın bizim deli olduğumuzu düşünmüş olmalı. Onunla yaptığımız iş görüşmesini bile tamamlamadık."

"Biraz önce ben de bunu düşünüyordum. Her neyse, Eunice'i işe almamız konusunda ne düşünüyorsun?"

"Benim için uygun. Bence içlerinde en iyisi o. Lloyd Bricker'i biraz serseri buldum, oldukça da küstah; Bayan Jones da beni fazla etkilemedi."

"Bence Eunice bir harika," dedi Meredith. "Lloyd konusunda sana katılıyorum. O zaman Eunice'i işe alalım. O gerçekten iyi bir aşçı. Yaptığı yemekleri de beğendik." Patsy'ye gülümseyerek, "Ayrıca artık yemekleri de yakmıyor," diye ekledi.

Patsy de güldü. Meredith'in eski neşesinin yerine geldiğini görmekten memnundu.

Telefon ertesi sabah geldi.

Claudia Miller aceleyle yanlarına geldiği zaman Meredith ve Patsy yemek salonunda oturmuş, kahvaltılarını ediyor ve otel hakkında değerlendirmeler yapıyorlardı.

“Özür dilerim Meredith. Bayan Alexander adında biri seni arıyor.”

Meredith ve Patsy şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Hemen ayağa kalkan Meredith, “Teşekkürler Claudia. Kapının yanındaki telefondan konuşurum,” dedi.

“Tamam, gidip bağlayayım.”

Birkaç saniye sonra Meredith ahizeyi kaldırarak, “Merhaba Bayan Alexander,” dedi.

“Bayan Stratton, günaydın. Ben Annette Alexander, umarım çok erken aramadım.”

“Hayır, kesinlikle Bayan Alexander.”

“Sizi hemen aramamın daha iyi olacağını düşündüm. Biraz önce annenizi bulmanızda size yardımcı olacak bir bilgi edindim de. Dün akşam hafızamı zorladım, Kate’in evlendiği adamın ismini hatırlamaya çalıştım ama beyhude. Sonra kız kardeşimin, Kate’in kiminle evlendiğini hatırlayabileceği geldi aklıma. Kate Sanderson’un Place Vendôme’da, yani yanımda çalıştığı zamanlarda kız kardeşim de benimle çalışıyordu. Her neyse, dün akşam onu aradım ama dışarıya çıkmıştı. Mesajımı daha yeni almış, on dakika önce beni aradı. Kate’in Nigel adında bir adamla evlendiğini söyledi. Soyadı Grange ya da Grainger’miş, veterinerlik yapıyormuş. Middleham’da. Biraz havada bir bilgi oldu ama umarım size yardımcı olur.”

“Kesinlikle olacaktır, çok teşekkürler Bayan Alexander. Hazır aramışken size bir şey daha sorabilir miyim acaba? Kate Sanderson’un Place Vendôme’den ne zaman ayrıldığını hatırlıyor musunuz acaba?”

“Yetmişlerin başında.”

“Anlıyorum. Peki, tekrar teşekkürler Bayan Alexander.”

“Yardımcı olabildiğime sevindim, eğer Kate’i bulursanız ona selamlarımı iletin.”

“İleteceğim. Hoşçakalın Bayan Alexander.” Meredith telefonu kapatarak masaya geri döndü.

Patsy kaşlarını kaldırarak merakla sordu. “Eee?”

Meredith derin bir nefes aldıktan sonra, “Annette Alexander’ın söylediğine göre annem Nigel adında biriyle evlenmiş, soyadı Grange ya da Grainger’miş. Veterinerlik yapıyormuş. Yetmişli yıllarda annem işinden ayrıldığı zaman Middleham’da oturuyormuş, ya da oturuyorlarmış,” dedi.

“Middleham! Aman Tanrım Meredith orası iki adım uzaklıkta bir yer. Ripon’a yarım saatlik bir mesafede, fundalıklar arasında bir köy. Görüyorsun ya annenin yakınlarda bir yerlerde olduğunu söylemiştim sana.”

“Bundan emin değiliz. Gerçek şu ki anneme ne olduğunu bilmiyoruz. Boşanmış ya da taşınmış olabilirler.”

“Kocasının hâlâ buralarda olup olmadığını öğrenebiliriz,” diyerek işe el koydu Patsy ve ayağa kalktı. “Yerel telefon rehberinde ismi var mı bakacağım. Eğer Middleham’da veterinerlik yapıyorsa rehberde ismi olmalı.”

Meredith koltuğa yaslandı ve büyük bir kararlılıkla yürüyen Patsy’ye baktı. Arkadaşı, sonuçları ne olursa olsun Kate Sander-son’u bulmaya kararlıydı. Patsy ne kadar iyi bir arkadaştı. Biliyordu ki eğer Patsy olmasaydı, şu son birkaç gün içinde yaptıkları işlerin hiçbirini kendi başına yapamazdı.

Patsy hızla masaya döndü, kendinden oldukça emin görünüyordu. Oturdu ve elinde tuttuğu kâğıda baktı. “Adı Grainger, Grange değil ve Middleham’da oturuyor. Tan Beck’te. Telefon numarası da var.”

Meredith kâğıdı eline alarak bir göz attı, başını kaldırınca Patsy ile gözgöze geldi. “Teşekkür ederim,” dedi ve tekrar kâğıda baktı. “Artık annemin sadece birkaç mil uzakta olduğunu biliyorum ve kendimi çok garip hissediyorum.”

Patsy kaşlarını çatarak, “Onu görmek konusunda mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Belki de korkuyorsun.”

“Sanırım korkuyorum.”

“Tan Beck’e birlikte gideriz.”

“Teşekkürler, ama sanırım oraya yalnız gitmeliyim Patsy.”

“Gitmeden önce ona telefon edecek misin?”

“Emin değilim. O benim kim olduğumu öğrenmeden önce onunla yüzyüze görüşmeyi tercih ederim. Eğer önceden telefon edecek olursam, kendimi tanıtmak zorunda kalabilirim.”

“Haklısın. Sen bildiğin gibi yap.”

Meredith Tan Beck'e giden patikadan yukarı doğru çıkarken heyecan içindeydi.

Son yarım saattir Patsy'nin Aston-Martin marka arabasında oturuyor, Kate Sanderson'la görüşmeden önce cesaret toplamaya çalışıyordu.

Oturdukça heyecanının daha da arttığını anlamış ve motoru çalıştırarak arabayı yolun aşağısına doğru sürmüştü.

Birkaç dakika önce arabadan indiğinde içinde bir veteriner, avukat ya da doktorun oturabileceği tarzda, sevimli, büyük taş bir evle karşılaşmıştı. Ev oldukça bakımlıydı. Beyaz dış kapı yeni boyanmış gibi duruyor, evin camları parlıyordu. Perdeler danteldi. Eve giden patikanın iki tarafındaki bahar çiçekleri bahçeye renk ve hayat vermişti.

Meredith şu anda ön kapıda duruyordu. Eli kapı tokmağının üzerinde, heyecandan titriyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kapı tokmağını sertçe birkaç kez vurdu ve beklemeye başladı.

Kapı, gri kazak ve ona uygun renkte bol bir pantolon giymiş ve yeşil çizgili önlük takmış esmer bir genç kadın tarafından açıldı.

"Buyrun, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bayan Grainger'ı arıyorum. Bayan Nigel Grainger. Kendisi evde mi?"

Genç kadın başıyla onayladı. "Sizi bekliyor muydu?"

"Hayır."

"Kim geldi diyeyim?"

"Ben Bayan Stratton. Meredith Stratton. Kendisi beni tanımıyor. Bir arkadaşının arkadaşıyım. Bana bir konuda yardımcı olabileceğini ummuştum."

"Bir dakika lütfen," dedi genç kadın. Kapıyı aralık bırakarak hızla giriş holüne doğru yürüdü.

Birkaç dakika sonra geri dönerek kapıyı açtı ve “Bayan Grainger içeri girmenizi istedi. Kendisi birazdan gelecek, şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor. Sizi oturma odasına almamı söyledi.”

Meredith, “Teşekkür ederim,” dedi ve holden içeri girerek genç kadını takip etti. Aynı zamanda etrafı inceliyor, her şeyi görmek istiyordu.

Köşelerden birinde dede yadigârı çok güzel, eski bir saat ve meşeden yapılmış konsolun üzerinde dikkatlice düzenlenmiş beyaz ve mavi porselenler vardı.

Ona oturma odasını gösteren genç kadın, “Rahatınıza bakın,” diyerek ortadan kayboldu.

Meredith odanın ortasında durmuş, buranın ne kadar güzel bir ev olduğunu düşünüyordu. Etrafın sevimliliğinden ve sıcaklığından etkilenmişti. Oda orta büyüklükteydi ve zevkle döşenmişti; duvarlar kırmızıydı. Duvarların ikisi yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplanmıştı. Ahşap raflar koyu krem rengindeydi ve mermer izlenimi vermesi için elle boyanmıştı. Taş şöminenin önünde koyu kırmızı ve mavi renklerde Asya kilimleri vardı. Çimen kaplı arka bahçeye bakan yüksek iki pencerenin arasında antika bir masa duruyordu. Bahçenin biraz ilerisinde fundalıklar ve beyaz bulutlarla kaplı uçsuz bucaksız gökyüzü görünüyordu.

Ayak seslerini duyan Meredith pencereden uzaklaştı. Bayan Nigel Grainger’ın kapıyı açmasını beklerken nefesini tuttu.

Onu ilk gördüğünde Meredith’in kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Çocukluk hayallerindeki, kızıl buklelerine taptığı, parlak mavi gözlü genç kadın değildi bu.

Meredith’in tahminlerine göre Bayan Grainger altmış yaşlarında bir kadındı. Kadife, bej bir pantolon, beyaz bir gömlek ve onun üzerine de deniz mavisi bir ceket giymişti. Tipik bir kasaba hanımıydı.

Kadın kapının girişinde duraksadı ve merakla Meredith’e baktı. “Bayan Stratton?”

“Evet. Merhaba Bayan Grainger... merhaba. Umarım habersiz gelişimi bağışlarsınız. Sizi görmeye gelmemin sebebi bana bir konuda yardım edebileceğinizi düşünmem.”

“Hangi konuda bilmiyorum ama yardımcı olmaya çalışırım,” dedi Bayan Grainger, hâlâ kapının girişinde duruyordu. “Amerikalısınız öyle değil mi?”

Meredith başıyla onayladı. “Bayan Grainger, hemen konuya girmek istiyorum. Ben Kate Sanderson adında bir hanımı arıyorum. Harrogate’teki Place Vendôme’un sahibi Annette Alexander sizin o hanım olduğunuza inanmamı sağlayan bazı bilgiler verdi bana. Bu doğru mu?”

“Neden sordunuz? Evet. Ben Katharine Sanderson Grainger’ım ve yıllar önce bekârken Place Vendôme’da çalışmıştım,” dedi Kate. Kaşları çatılmış, yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. “Ama siz beni neden arıyorsunuz?”

Meredith son derece gergindi. Kate’e kim olduğunu nasıl açıklayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Doğru kelimeleri bulamıyordu bir türlü. En sonunda titrek bir sesle, “Şey hakkında... şey... Mari,” dedi.

Kate Grainger yüzüne sert bir tokat yemiş gibi bakıyordu. Aniden irkildi ve Meredith’e baktı. Sonra kapıya tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı.

Biraz toparlanınca heyecanlı bir sesle sordu. “Ne demek Mari hakkında? Benden ne istiyorsunuz? Mari hakkında ne anlatmamı istiyorsunuz?”

“Ben... ben onu tanıyorum Bayan Grainger.”

“Mari’mi tanıyor musunuz?” diye bağırdı Kate, nefesi kesilmiş gibiydi. Öne doğru bir adım attı.

Meredith şimdi onu daha iyi görebiliyordu. Aniden yaşlarla dolan mavi gözlerindeki parlaklığı, gümüş tellerle kaplanmış ve artık daha açık renk görünen kızıl saçlarını, zamanın yıprattığı ama hâlâ sevgi dolu olan o tanıdık yüzünü şimdi fark ediyordu. Ve artık kesinlikle anlamıştı ki bu kadın onun annesiydi. Kalbi sıkışıyor, içi titriyordu. Kate’e doğru koşmak ona sarılmak istiyordu ama buna cesaret edemedi. Korkuyordu... reddedilmekten... istenmemekten.

“Mari’mi tanıyor musunuz?” diye tekrarladı Kate. “Lütfen bana ondan bahsedin, oh lütfen anlatın...”

Meredith’in dili tutulmuştu sanki. Konuşamıyordu, sadece başını salladı.

“Nerede? Nerede tanıştınız benim küçük Mari’mle? Oh, lütfen anlatın bana Bayan Stratton. Lütfen,” diye yalvardı Kate.

En sonunda boğuk bir sesle, “Avustralya’da,” dedi Meredith.

“Avustralya’da mı?” Kate şaşırılmış görünüyordu. Gözleri irileşmişti.

“Sidney.” Meredith, gözlerini Kate’e dikmişti. O da şoka girmiş, kafası karışmıştı.

“Sizi çok seviyordu,” dedi Meredith. Sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Kate ona doğru yaklaşıp önündeki sandalyenin arkasına tutundu. Dengesini kaybetmemek için sıkı sıkı tutuyordu sandalyeyi. “Onun hakkında konuşurken sanki o . . . ondan bahsederken geçmiş zaman kullanıyorsunuz. O . . . *ölmedi* değil mi?”

“Hayır, ölmedi.”

“Oh, tanrıya şükürler olsun,” dedi Kate, rahatlamış görünüyordu. Sözlerine devam etti. “Yıllardan beri her gün onun için dua ediyorum; iyi olması, güvende olması için. Lütfen Bayan Stratton, bana bir şeyler anlatın. Sizi bana o mu gönderdi? Beni bulmanız için mi gönderdi?”

“Evet.”

“Peki benim Mari’m nerede? Oh, lütfen anlatın.” Kate’in duyguları çok belirgindi, neler hissettiği gergin yüzünden okunabiliyordu. Bana, yıllar önce kaybettiğim kızım Mari’den haber getiren bu kadın kim? Titremeye başladı.

Meredith bir adım daha atarak Kate’e yaklaştı. Kate’in kalbindeki acı yüzüne yansımıştı. Meredith onun ne kadar endişeli ve aynı zamanda ne kadar samimi olduğunu anlamıştı.

Beynini zorluyor, Kate’e kim olduğunu açıklamak için uygun kelimeleri arıyordu.

Ona doğru yürüyerek, yüzüne baktı ve kendine hâkim olamadı. “Anne . . . benim . . . Mari.”

Kate bir an için hiçbir şey söyleyemedi, sonra, “Oh Tanrım, Mari, gerçekten sen misin?” diye bağırdı. Kate, Meredith’i elinden tuttu ve pencereye doğru sürükledi. “Dur da sana bir bakayım. Bu sen misin Mari, bunca yıl sonra?” Uzanarak şefkatle Meredith’in yüzüne dokundu. “Bu gerçekten sen misin canım?”

Kate’in gözlerinden yaşlar süzülüyor, çenesine doğru akıyordu. “Oh, Mari, en sonunda bana geri döndün. Dualarım kabul oldu.”

Meredith de ağlıyordu. İki kadın neredeyse kırk yıldır ayrıydılar. Kendilerini daha fazla tutamayarak, birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Kate kalbi yerinden çıkacakmış gibi hıçkırıyordu. “Otuz sekiz yıldır bugünü bekliyor, bunun için dua edip Tanrı’ya yalvarıyordum. Artık seni bir daha görme umudum kalmamıştı.”

Anne kız bir süre daha birbirlerine sarılmış durumda kaldılar. Sevinç ve hüznün gözyaşlarını silip birbirlerini rahatlatmaya çalışıyorlardı. Hüznün ... geçmişe, kaybedilen bunca yıla duyulan hüznüdü. Sevinç... çok geç olmadan en sonunda birbirlerine tekrar kavuşmalarının sevinciydi.

Meredith ve Kate kütüphanedeki küçük kanepede oturuyorlardı, önlerindeki sehpa sandviçler ve çay tepsisi vardı. Ama ikisi de, genç hizmetçi Nellie’nin hazırladığı sandviçlere dokunmamışlardı.

Birbirlerinin ellerini tutmuşlar, benzerlikler aramak için karşılıklı olarak birbirlerine bakıyorlardı. Yüzlerinde merak vardı. Bu, bir annenin yeni doğmuş bebeğini gördüğünde hissettiği türden özel bir meraktı; ve bir anlamda Kate için Mari o gün daha yeni doğmuştu.

“Senin yokluğunu hiçbir zaman kabullenemedim,” dedi Kate. Sesinin tonundan çocuksuz geçirdiği o korkunç yılların yarattığı hüznü hissedebiliyordu. “Her gün seni düşündüm Mari, merak ettim, yas tuttum, seni kollarımın arasına almayı özledim.”

Meredith bu mükemmel gözlerin ta içine baktı. “Biliyorum anne. Benim için de öyleydi, özellikle de çocukken. Beni neden istemediğini, neden uzaklara gönderdiğini merak ediyordum. Bunu hiçbir zaman anlayamadım.” Gözlerinden yaşlar boşandı. “Beni... nasıl kaybettin? Neden birbirimizden ayrıldık?”

“Bu Doktor Barnardo’nun çocuk yuvasıyla başlayan korkunç bir olaydı... sen beş yaşındayken mutfakta bayıldığım günü hatırlıyor musun?”

“Oh evet, Şerif O’Shea’ya gitmiştim.”

“Şerif bir ambulans çağırmış, ben Leeds Hastanesi’ne kaldırıldımca o da seni çocuk yuvasına göndermiş. Onu suçlamıyorum; ailemizde başka kimse olmadığı için o da ne yapacağını bilmiyormuş. Her neyse ben altı hafta kadar hastanede yattım. Ayağa kalktığımda gidip seni aldım ve her zaman olduğu gibi tekrar Hawthorne Evi’nde seninle başbaşa kaldık. Ama bir yıl sonra 1957 baharında, yeniden hastalandım. Bu kez seni Doktor Barnardo yuvasına ben

götürdüm. Seni teslim edebileceğim başka bir yer bilmiyordum. Doktor Robertson benim için endişeleniyordu, birkaç test yaptırmak için hastaneye yatmamı istedi. Sonra verem olduğum anlaşıldı. Birkaç yıldır hastaymışım. Yetersiz beslenme, üzüntü, stres ve yorgunluktan dolayı hastalığım daha da ilerlemişti. Verem bulaşıcı bir hastalık olduğu için senin yanında olmam sakıncalıydı. Mari, senin iyiliğini düşünüyordum. Leeds Hastanesi'ndeki doktorlar beni Killingbeck yakınlarındaki Seacroft Hastanesi'ne gönderdiler. Orada tedavi edildim. Altı ay karantinada kaldım." Kate konuşmasına ara verdi, sıkıca Meredith'in elini tutarak kızının gözlerine baktı. "Sana sürekli mektuplar gönderiyordum Mari. Hiçbirini almadın mı?"

"Hayır." Meredith annesinin bakışlarına karşılık verdi ve sordu: "İyileştiğinde neden gelip beni almadın?" Annesine çok gücenmişti ama bu duygusunu bastırmaya çalıştı.

"Geldim! Seacroft Hastanesi'nden çıkar çıkmaz hem de. İyileşmiştim, hastalık artık bulaşıcı değildi; antibiyotik alıyordum. Aslında streptomisin demek daha doğru olur. Ama sen yuvada değildin. Oradaki görevliler evlat edinildiğini söylediler. Şoka girmiştin. Çılgına döndüm. Kızgın ve kırgındım. Seni nasıl bulabileceğimi bilmiyordum. Bana yardım edecek hiç kimsem yoktu yanımda; ne ailem vardı ne de param. Kafamı tuğla duvara vurmak gibi bir şeydi bu. Bana hiçbir bilgi vermediler, sana ulaşmam imkânsızdı."

Kate başını salladı, mendilini bulup gözyaşlarını sildi. "Tamamen çaresizdim Mari, hayal kırıklığına uğramıştım. Onlara duyduğum kızgınlığı hâlâ içimden atamadım. Bu kızgınlık hep beni kemirdi durdu. Olanlar bütün hayatımı mahvetmişti. Senin yokluğunun yarattığı acıdan hiçbir zaman kurtulamadım, hiçbir zaman gerçekten mutlu olamadım, hiçbir zaman huzura kavuşamadım. Sürekli seni düşünüyor, merak ediyordum. Tek umudum, bir gün büyüdüğün zaman, gerçek anneni merak edip onu bulmaya çalışabileceğin düşüncesiydi."

Kate'in sözleriyle yeniden gözyaşlarına boğulan Meredith, "Ama beni evlat edinmediler ki! Sana yalan söylemişler. Beni başka çocuklarla birlikte bir gemiye bindirip Avustralya'ya gönderdiler. Yıllarca Sidney'deki bir yetimhanede kaldım," dedi.

"Yetimhane mi?" Kate çok şaşırmıştı. Korkunç gerçeği öğrenin-

ce korku dolu gözlerle Meredith'e baktı. "Ne saçma sapan bir şey bu. Bir çocuğu İngiltere'deki bir yetimhaneden alıp dünyanın bir ucundaki başka bir yetimhaneye götürmeleri çok aptalca. Bunu neden yapmış olabilirler ki?" Bir an için gözlerini kapattı sonra "Bana çok iyi bir aile tarafından evlat edinildiğini ve yeni ailenle birlikte İngiltere'nin başka bir şehrinde oturduğunu söylemişlerdi. Bu benim tek tesellimdi... sana değer veren, seni seven, sana iyi davranan insanlarla birlikte büyümen... ve sen şimdi bana evlat edinilmediğini söylüyorsun."

Kate titriyordu.

Meredith onu sakinleştirmeye çalışarak devam etti: "Gerçi evlat edinildim ama Sidney'de, İngiltere'de değil. Evlat edinildiğimde sekiz yaşındaydım fakat onlarla sadece iki yıl yaşadım. Strattonlar ben on yaşındayken bir trafik kazasında öldüler. Bay Stratton'un kız kardeşi beni tekrar yetimhaneye götürdü."

Oturduğu koltukta yüzünün ifadesi değişen ve Meredith'in elini daha fazla sıkıyan Kate, korku dolu bir sesle, "Strattonlar seni hiçbir şekilde incitmediler öyle değil mi? Seni taciz ettiler mi yoksa?" diye sordu.

"Hayır etmediler. Ama çok sevgi dolu ve kibar insanlar değillerdi." Şaşkın şaşkın Kate'e bakan Meredith devam etti. "Eğer sen onlara izin vermediysen, nasıl oldu da beni Avustralya'ya götürebildiler? Doktor Barnardo Çocuk Yuvası bunu nasıl yapabildi? Yani söylemek istediğim, bunu senin iznin olmadan nasıl yaptılar?"

"Evet, benden izinsiz yaptılar." Kate içini çekti, şimdi acı acı Meredith'e bakma sırası ondaydı. "Öyle konuşuyorsun ki, sanki benim söylediklerimin doğruluğuna inanmıyormuşsun gibi hissediyorum. Ama ben doğruyu söylüyorum Mari, buna inanmak zorundasın."

"Sebep senden şüphelenmem değil anne. Sadece olup bitenleri anlayamıyorum."

"Ben de. Hiçbir zaman da anlayamadım. Sensiz geçen bütün bu yıllar boyunca sanki bir kâbusun içinde yaşıyor gibiydim."

Kate elini Meredith'in ellerinden çekti ve ayağa kalktı. Yavaşça masaya doğru yürüdü ve çekmecelerden birini açıp içinden bir zarf çıkardı. Zarfı açarak, "Birkaç yıl önce, seksenli yıllarda *Observer* dergisinde birkaç makale okudum. Okuduklarım beni dehşete dü-

şürdü, korkuttu; duyduğum üzüntüyü belirtmeye bile gerek yok. Makaleler Avustralya'ya götürülen, orada evlere ve çeşitli kurumlara yerleştirilen çocuk göçmenler hakkındaydı. O zamanlar, sen onlardan biri olmadığın için dua etmiştim. O zamanlar, İngiltere'de yeni ailenle birlikte yaşadığını düşünüyordum. Ve şimdi en kötü kâbusum gerçek oldu," dedi. Kate'in sesi titriyordu, neredeyse ağlayacaktı. "Sen o çocuklardan biriydin."

Gözyaşlarını önlemeye çalışarak konuşmasına ara verdi Kate. Sonra kısık bir sesle tekrar sordu: "Bana doğruyu söylüyorsun değil mi Mari, tacize uğramadın?"

"Seni temin ederim ki uğramadım anne... *uğramadım*. Manevi bir acı içindeydim, yıllar boyu senin özlemini çektim. Geceleri uyumadan önce sürekli ağlıyordum. Yetişme şartlarımız çok kötüydü. Ve tabii ki hepimiz çok çalışmak zorundaydık, yerleri siliyor, dağlar gibi çamaşırları yıkıyorduk. Çok iyi beslendiğimiz de söylenemez. Ama hayır, fiziksel ya da cinsel herhangi bir tacize uğramadım."

"Sadece manevi ve duygusal bir taciz," dedi Kate. Duyduğu öfke yüzünden okunuyordu. "Düşün bir kere, seni bir sürü başka çocukla beraber on iki bin mil uzağa, dünyanın bir ucuna gönderiyorlar; ve neden? Sadece başka bir yetimhaneye koymak için. Bu çok saçma."

Kate tekrar eski yerine döndü ve oturdu. Zarf hâlâ elindeydi. Onu Meredith'e uzattı. "Makaleler 'İmparatorluğun Kayıp Çocukları' başlığı altında yazılmıştı. Onları sakladım. Daha sonra okuyabilirsin. Eminim tüylerin diken diken olacaktır." Sonra başını salladı. "Hayır, hayır tabii ki olmayacak... sen bunları... yani muhabirin yazdıklarını zaten yaşadın."

"Bu makaleleri neden sakladın?"

"Bilmiyorum. Daha sonra Granada Televizyonu göçmen çocuklar konusunda bir belgesel hazırladı. Onu dehşetle izledim. Üzerimde öyle bir etki bıraktı ki, bir daha aklımdan çıkmadı."

"Yani Doktor Barnardo Çocuk Yuvası oraya yüzlerce çocuk göndermiş öyle mi? Söylemek istediğin bu mu?"

"Hayır Mari, binlerce. Yüz elli binin üzerinde, belki de daha fazla. Ama bu işi yapan sadece Doktor Barnardo yuvası değil. Onun gibi, göçmen çocuklar planının içinde olan daha bir sürü yuva varmış."

Kate'e meraklı gözlerle bakarak, "Hangileri?" diye sordu Meredith.

"The Salvation Army, National Children's Home, Children' Society, Fairbridge Society ve Katolik Kilisesi, İngiltere Kilisesi, Presbiteryen Kilisesi, İskoç Kilisesi gibi kurumların kontrolü altındaki bir sürü sosyal yardımlaşma dernekleri."

"Aman Tanrım!" diye söylendi Meredith. "Ne kadar çokmuş."

"Korkarım ki öyle," diye yanıt verdi Kate, "ve bu çocukların çoğu, özellikle de erkek çocuklar, dışarıda, güneşin altında çalışmaya zorlanıyorlarmış. Zavallılar her tür işi yapıyor, tuğla kesiyor ve yatakhaneler inşa ediyorlarmış. Ve genellikle de taciz ediliyorlar... rahiplerle ilişkiye zorlanıyorlarmış. Onlar için çok korkunç bir yaşam olmalı bu."

"Ama bu *nasıl olur*? Hükümet neden müdahale etmedi?"

"İngiliz hükümeti müdahale edemezdi, çünkü onlar da olayın içindeydi. Bize, annelere, babalara ve çocuklara ne yaptıklarının farkında bile değillerdi."

"Bu yasalara aykırı," dedi Meredith. "Hiç kimse hükümete dava açmayı düşünmedi mi? Ben olsaydım açardım... bunca kayıp sene, acı dolu bunca yıl."

"Birilerinin dava açıp açmadığını bilmiyorum. Bu makaleden sonra büyük bir protesto gösterisi yapıldı. Müthiş bir skandal koptu, toplum vicdani rahatsızlığını ortaya koydu. Hükümet suç ortaklığını inkâr etmeye çalıştı ama halk ortada bir hile olduğunu anlamıştı."

"Ama hükümet böyle bir şeyi neden yapmış olabilir ki?"

Kate alaycı bir ses tonuyla, "Bu, koloni sayısını artırmak için uygulanabilecek en kolay yöntemdi, çocukları imparatorluğun en uzak köşelerine göndermek. Bu yüzyıllardır süren bir olay, küçük çocuklar 1867'lerden beri gemilere bindirilip uzaklara gönderiliyor," dedi.

"Ne kadar dehşet verici ve rezil bir olay."

Kate başını salladı ve, "Zarfın içinde *Times*'ın TV ekinde alınmış, belgeseli tanıtan bir yazı göreceksin. Dergi, yardım etmek isteyenlerin başvurabilecekleri yerlerin adreslerini ve telefon numaralarını da verdi. *Times*'a telefon edenlerden birisi de bendim Mari. Senin de o çocuklardan biri olabileceğinden korkuyordum. Göçmen

olarak gönderilmiş bir çocuğu, annesinin nasıl bulabileceğini öğrenmek istiyordum. Yardım hatlarındaki insanlar bana bunun imkânsız olduğunu söylediler, annelerin çocuklarını bulma ihtimalleri yoktu. Tabii çocuk bir gün, yıllar önce kaybettiği anne ve babasını aramazsa,” dedi.

Kate tekrar kanepeye yaslandı ve gözlerini kapattı. Sonra Meredith’e bakarak, “Çok güzel bir kadın olmuşsun Mari. Anneme benzemişsin. Yüzün, gözlerin tıpkı o,” dedi.

Meredith bu sözleri duyunca çok heyecanlanmıştı. Birden yüzü aydınlandı. “Bir büyükannem olduğunu hatırlamıyorum.”

“Sen doğduğun zaman o hayatta değildi. İkinci Dünya Savaşı’nda bombalı bir saldırı esnasında ölmüştü. Babam ordudaydı o zaman, ordudan ayrıldıktan sonra beni o büyüttü. Ben on yedi yaşımdayken de öldü.”

“Peki ya babam? O nerede?”

“O da öldü Mari. Sen on sekiz aylıkken bizi terk etti. Başka bir kadınla birlikte Kanada’ya gitti, bizi tek başımıza bıraktı. Nigel benimle evlenmek istediğinde, ondan boşandım.”

“Nigel seni mutlu etmeyi başardı mı?”

“Bunun için çok uğraştı, hem de çok Mari. Ama bunca yıldan sonra tekrar biriyle birlikte olmak benim için oldukça zordu. Senin için duyduğum acı neredeyse tamamen tüketmişti beni... insanın çocuğunu kaybetmesi çok acı bir olay, özellikle de benim seni kaybettiğim biçimde. Hayattaydın. Ölmemiştin. Bir yerlerde yaşıyordun; ama ben nerede olduğunu bilmiyordum. Seni çok özledim... seni görmeyi, sana dokunmayı istiyordum. Kalbim kırılmıştı. Zavallı Nigel, benim için çok çabaladı. O gerçekten çok sabırlı ve çok iyi bir adam Mari.”

“Başka çocuğun olmadı mı?”

“Oh, hayır. Nigel’le evlendiğimde otuz sekiz yaşımdaydım. Çocuğumuz olsaydı belki senin acını biraz unutturabilirdi ama, bilmiyorum... Nigel duldu, karısı Veronica benim arkadaşlarımdan biriydi. Çok güzel bir kadındı. Beynindeki bir ur yüzünden öldü. Ben o kötü günlerinde Nigel’e çok yardımcı olmuş, elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalışmışım. Veronica’nın ölümünden beş yıl sonra bana evlenme teklif etti. Michael ve Andrew adında iki oğlu vardı, onları ben büyüttüm. Birçok açıdan iyi bir evlilik yaptık.”

“Nigel gibi iyi birini bulmana sevindim. Bir şeyi her zaman merak ettim. Ben doğduğumda sen kaç yaşıydın?”

“On dokuz. Bu yaz altmış üç yaşında olacağım Mari.” Kate derin bir nefes aldı. “Sensiz geçen bunca yıl... beni nasıl buldun? Uzun sürdü mü?”

“Hayır, aramaya başladıktan sonra pek uzun sürmedi. Seni nasıl bulduğumu anlatmadan önce başka bir soru daha sormak istiyorum.”

“Sor Mari, istediğin her şeyi sorabilirsin.”

“Beni hiç Fountains Abbey’e götürdün mü?”

“Evet, birçok kere. Orayı çok severdim, hâlâ da severim. Harrogate’ten geldikten sonra Ripon’da çok kaldım. Ama bunu neden soruyorsun?”

“Fountains’ta başımızdan kötü herhangi bir olay geçti mi?”

“Evet. 1957 yılında orada fenalaşmıştım ben. Seni oraya pikniğe götürmüştüm. Bir ara bayılmışım. Yalnız olduğumuz için sen çok korkmuşsun. Sonunda ben kendi kendime ayıldım. Zar zor Ripon’a gittik. İlk önce Harrogate’e giden bir otobüse binip oradan da Leeds’e gittik. Günlerden pazardı. O haftanın sonunda bana verem teşhisi koydular ve Seacroft’a gönderdiler.”

“O olaydan sonra seni bir daha hiç görmedim değil mi?”

“Hayır, görmedin.”

“Bu her şeyi açıklıyor.” Meredith annesine Fountains’de başından geçenleri ve bir tür *déjà vu* yaşadığını anlattı.

“Geçmişte orada çok kötü bir şeyler yaşamış olduğumu anladım. İçimde büyük bir boşluk hissediyordum. Her neyse bu olay bende halsizlik nöbetleri diye adlandırılan psikolojik kökenli bir hastalığın oluşmasına sebep olmuştu. Doktorum beni psikiyatriste gönderdi, o da benim geçmişimi didiklemeğe başladı. İçimde, bilinçaltına itilmiş bir acı olduğuna emindi.”

“Yani benimle ilgili bütün anılarını bilinçaltına mı itmişsin?”

“Hayır tam olarak değil. Bazı şeyleri hatırlıyorum. Ama senden bu kadar zalimce kopartılmak, sevgiden alıkonulmak, küçük bir çocuk olarak bana çok acı vermişti. Psikiyatrist benim sorunumun psikolojik olduğunu ve geçmişte yaşadığım bir olaydan kaynaklandığını anlamıştı. Bilinçaltına ittiğim her şeyi bilinçüstüne çıkarma-

ma yardım etti. Ama çözümleri esas başlatan kızım Catherine'di, ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Bir kızın var ve sen ona benim adımı verdin öyle mi?" Kate'in yüzü sevinçle aydınlanmıştı.

"Yirmi beş yaşında ve çok güzel bir kız. Gözlerini senden almış. İşin doğrusu ona senin adını verdiğimin farkında değilim. Onun adı C ile başlıyor. Ama daha sonra senin adının Kate olduğunu hatırladım... Katharine bilinçaltımda kalmış olmalı."

"Catherine'in sana hatırlattığı olay neydi?"

"Geçen hafta Londra'ya gitmeden önce, evliliğiyle ilgili yaptığı planları görüşmek üzere Catherine'i görmeye gittim. Çay yapmıştı. Daha sonra bir tabak çilek getirdi ve bana öyle bir şey söyledi ki ben yavaş yavaş geçmişimle ilgili her şeyi hatırlamaya başladım. Bütün hayatım boyunca özlediğim, bir kerecik olsun görebilmek için can attığım yüzünü ilk defa net olarak gördüm. Ve biliyordum ki bu gördüğüm annemin yüzüydü." Meredith ağlamaya başlamıştı; mendilini arayıp burnunu sildi.

Kate'in gözleri yaşla dolmuştu. "Catherine'in sana söylediği şey neydi?"

"Aslında basit birkaç kelime... 'Sana bir ikramım var anne. Çilek,' dedi. Birdenbire karşımda seni gördüm, çilekleri bana getiren sendin. O anda daha seninle ilgili bir yığın hatıra su yüzüne çıktı. O gece Londra'ya giderken, uçakta birçok şeyi hatırladım."

Meredith duraksadı, burnunu sildi ve devam etti. "Sana anlatmam gereken bir şey var. Ben seni öldü zannediyordum. Doktor Barnardo yuvasında bana söyledikleri buydu. Senle ilgili anılarımdan tamamen geri geldiğini İngiliz ortağım Patsy Canton'a söyledim. Bunun üzerine Patsy senin ölüm belgeni almak için Londra'daki Genel Kayıt Ofisine götürdü beni. Görüyorsun ya, senin mezarını ziyaret etmek istiyordum, *buna ihtiyacım vardı*. Artık huzurlu olmak istiyordum. Ama tabii ki orada böyle bir belge yoktu; o zaman senin hayatta olduğunu anladım. Benim doğumumun orada kayıtlı olup olmadığına bakmak Patsy'nin fikriydi, mümkün olduğunca fazla bilgi edinmek istiyorduk. Benim doğum belgem bizi Armley'e ve Hawthorne Evi'ne götürdü. Her ne kadar şu anda sadece bir moloz yığınıysa da, orayı hatırladım; seninle ilgili daha fazla anı geldi gözümün önüne."

“Çok geç olmadan beni bulduğun için mutluyum,” diye mırıldandı Kate.

“Ben de.”

Kate merakla Meredith’e bakarak kibarca sordu. “Alyansını takmıyorsun. Boşandın mı?”

“Evet. Bu arada bir de erkek torunun var. İsmi Jon. Yirmi bir yaşında. Yale’de okuyor. Catherine’le ve onunla tanışman için sabırsızlanıyorum.”

“*Torunlar*,” dedi Kate heyecanla. “Torunlarım var. Bu harika bir şey.”

“Onlarla gurur duyuyorum. Çok iyi yetiştiler.”

“Bana anlatmadığın bir şey var Mari. Nasıl oldu da Avusturalya’dan Amerika’ya geri dönebildin?”

“Bu çok uzun bir hikâye,” diye cevap verdi Meredith. “Daha sonra her şeyi anlatacağım, her şey bir yana, önümüzde yaşanacak koskocaman bir hayat var daha.”

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Meredith başını çevirdi. Kapının girişinde uzun boylu, yakışıklı bir adam durmuş, onları izliyordu.

Kate de arkasına baktı. Ayağa kalkarak, “Nigel, kızım buldu beni. Dualarım kabul oldu. Mari’m beni buldu. En sonunda bana geri döndü,” diye bağırdı.

“Şükürler olsun,” dedi adam. Onlara katılmak için içeri doğru yürüdü. Yüzünden büyük bir huzur dalgası geçti.

Meredith ayağa kalktı, elini uzattı.

Nigel Meredith’in elini sıktı ve hiçbir şey söylemeden onu kollarının arasına alarak sarıldı. “Kate artık huzura kavuşacak,” dedi.

Biribirlerinden ayrıldıklarında Meredith hayatı boyunca gördüğü en şefkatli yüze bakarken buldu kendini.

Nigel Grainger’ın tebessümü sıcacıktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Meredith. “Ben yokken annemi koruduğunuz için teşekkür ederim.”

S O N S Ö Z

GELECEK ZAMAN

“Tamam hanımlar, şimdi bana bakın ve gülümseyin,” dedi Jon. Fotoğraf makinesini eline almış mercekten, onlara bakıyordu. “Pek olmadı. Anne büyükanneme yaklaş. Cat, sen de. Derli toplu bir fotoğraf olsun istiyorum.”

“Oh, acele et Jon, gidip sevgili yeni kocamı bulmak istiyorum!” diye bağırdı Cat.

Birkaç küçük ayarlamadan sonra Jon sonunda fotoğrafı çekmişti. Filmi sararken, “Tamam, hepsi bitti. Çok kötü değildi, öyle değil mi Cat? Şimdi büyükannemin albümü için bir sürü güzel fotoğrafımız oldu ve de senin albümün için, istersen tabii. Üç kuşak kadınlar bir arada. Bu günü görebileceğimi hiç düşünmemiştim,” dedi.

Cat sevgiyle gülümsedi. “Sanırım senin fotoğraflarını, kiraladığımız profesyonel fotoğrafçının fotoğraflarından daha çok seveceğim.”

Jon gülümseyerek, “Durma, fırla. Yeni kocanı bul. Birkaç dakika içinde burada bir kaos yaşanacak. Pearson kabilesi birazdan çekirge sürüsü gibi etrafa doluşacak,” dedi.

“Hey, söylediklerine dikkat et,” diye bağırdı Cat. Alyansını göstermek istercesine elini salladı Jon’a. “Artık ben de bir Pearson’um, farkında mısın?” Ayağa kalkarak kardeşini yanağından öpmeye gitti. “Damadı bana sen teslim ettiğin için teşekkür ederim Jon.”

“İyi miydin bari?”

“Harikaydın.” Catherine tekrar güldü ve beyaz ipek ve tül bulutunun içinde yüzerek otelin girişinde babasıyla konuşan Keith’a doğru yürüdü.

Jon, Meredith’le Keith’ın yanına gelerek, “Harika bir törendi anne, eski depo en az kilise kadar etkileyiciydi. Sanırım beyaz ipek ve beyaz çiçek sepetleriyle yaptığın yeni dekorasyonun bu işteki payı çok büyük,” dedi.

“Teşekkürler tatlım, ben de beğendim.”

Kate, “Töreni ben de beğendim,” diye mırıldandı. Kızına ve torununa gülümsedi. “İtiraf etmeliyim ki ağladım.”

“Kadınların çoğu düğünlerde ağlar büyükanne,” diyerek onun omuzuna dokundu Jon. “Sen pastanın üzerindeki krema kadar tatlısın büyükanne. Annemin seni bulmasına çok sevindim.”

“Ben de,” diye yanıt verdi Kate.

“Ben bizim çocuklarla bir şeyler içmeye gidiyorum,” dedi Jon.

“Bizim çocuklar mı dedin?” diye sordu Meredith. Başını kaldırarak, “Kimi kastediyorsun?” dedi.

“Luc ve Nigel. Biraz önce geldiler.”

Jon, Kate ve Meredith’i otelin yemek salonunun girişinde bırakıp uzaklaştı.

Kadınların ikisi de çok şık görünüyorlardı; Kate gül kurusu yün bir takım giymişti. Meredith’in üzerinde gece mavisi bir elbise ve ceket vardı. İkisi böyle yanyanayken anne-kız oldukları hemen anlaşılıyordu. Her ne kadar Meredith biraz daha uzun olsa da ikisi de birbirine çok benziyordu.

Ekimin ikinci haftası, günlerden de cumartesiydi. Gökyüzü masmavi, bulutsuz ve açıktı. Güneş tepede parlıyordu; Silver Lake’te sonbahar muhteşemdi. Ağaçların yaprakları yeni yeni sararmaya başlamış, kırmızı, pembe, kahverengi ve sarı renklerin karışımından oluşan tablolar oluşturmuşlardı.

Camdan dışarıya, göle doğru bakan Kate, “Bundan daha güzel bir gün seçemezdik,” dedi. “Düğün için harika bir gün”

“Connecticut ekim ayında her zaman güzeldir ama biz yine de şanslıyız.” Meredith, Kate’in koluna girerek onu yemek salonuna götürdü. Düğünden hemen önce, kalabalık davetlileri rahatça ağırlıyabilmek için salonu genişletmişlerdi. “Bir dakika gelir misin anne, sana bir şey söylemek istiyorum.”

Kate merakla Meredith’e baktı. “Bir sorun mu var? Oldukça ciddi görünüyorsun.”

Meredith başını salladı. “Hayır, sadece, son iki haftadır burada, benim yanımda olduğun ve Cat’in düğününe yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim. Harika işler becerdin.”

“Asıl ben sana teşekkür etmeliyim Mari,” diye cevap verdi Kate. Sonra suç işlemiş çocuklar gibi dudaklarını büzerek, “Seni Ma-

ri'den başka bir isimle çağırmayı hiçbir zaman başaramayacağım sanırım, beni anlıyorsun değil mi?" dedi.

"Önemli değil anne... seni anlıyorum."

"Bir gün birbirimizi bulacağımızı, seninle birlikte bu güzel anı paylaşacağımızı hayal bile edemezdim. Bunun benim için ne anlam ifade ettiğini hiçbir zaman anlayamazsın."

"Oh, sanırım anlıyorum..."

"Beni de Nigel'i de yoldan çıkardın Mari. New York'a Paris'e ve Loire'a düzenlenen geziler, harika seyahatler... Sen hayatımıza girmeden önce biz Yorkshire'ın bile dışına çıkmıyorduk."

Meredith yorum yapmadı, sadece şefkatle annesinin kolunu okşadı. Öyle anlar oluyordu ki bunca yıldan sonra annesini bulduğuna inanamıyordu.

Kate tekrar pencereden dışarı baktı, Meredith'e döndüğünde düşünceli görünüyordu. "Yıllar önce Silver Lake'e gelip, burada kendine bir yol çizdiğin için çok mutluyum. Burası en az Yorkshire kadar güzel bir yer. Seni gözetten bir koruyucu meleğin olmalı."

"Belki de vardı."

"Evet, kısa bir süre için bile olsa Amelia ve Jack'i bulman, onların hayatına girmen senin için çok büyük bir şans. Onlar Avustralya'da bir yetimhanede sevgiden yoksun büyümüş olmanın senin üzerinde bıraktığı izleri silmiş olmalılar. İhtiyacın olan sevgiyi, şefkati ve ilgiyi sana onlar vermiş. Bunun için sonsuza kadar minnettar kalacağım onlara. Senin bu hale gelmede onların payı çok büyük."

"Onlarla karşılaşmasaydım ne olacağını kim bilebilir. Büyük bir ihtimalle, hayatın içinde kaybolur giderdim."

"Belki de öyle olmazdı, bundan hiçbir zaman emin olamayız. Ama ben senin içinde özel bir şeyler olduğuna inanıyorum... koşullar ne olursa olsun başarma isteği, zorluklara katlanma gücü."

Meredith, Kate'e doğru eğildi ve onu yanağından öptü. "Seni seviyorum anne."

"Ben de Mari."

İki kadın kolkola girerek yemek salonunun çıkışına doğru yürüdüler. Kapıya doğru yaklaşınca, Kate, "Senden ayrılmak bana çok zor gelecek. Keşke bu kadar uzakta oturmasaydım," dedi.

Meredith suskundu.

Kate ona doğru bakarak devam etti: "Gerçi, istediğim zaman sizi ziyaret edebileceğimi söyledin ama Nigel'i yalnız bırakamam. O da işi dolayısıyla sürekli benimle birlikte seyahat edemez."

Meredith, "Duruma bakılırsa ben senden çok uzakta olmayacağım anne," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Meredith otelin girişindeki kalabalığa bir göz attı. Resepsiyonun en hareketli anıydı bu. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Bunu fark eden Kate, gözlerini Meredith'in baktığı yöne doğru çevirdi ve sonra tekrar kızına baktı.

"Onunla evleneceğim anne," dedi Meredith. Bakışları hâlâ Luc'un üzerindeydi. "Bu durumda Paris'te yaşıyor olacağım. Yani Yorkshire'a birkaç saatlik bir mesafede."

"Oh tatlım, senin adına çok mutluyum. Tebrik ederim!" dedi Kate. Aradan geçen kısa bir sessizlikten sonra Kate endişeyle sordu. "Ama buradaki işin ne olacak? Bu senin için çok önemliydi?"

"Vermont'taki oteli sattığıma göre geriye bir tek Silver Lake kalıyor. Orayı yıllardır Blanche ve Pete işletiyor ve oldukça da başarılılar. Bu işi eskisi gibi yine onlar sürdürecektir. İngiltere'deki ve Fransa'daki oteller beni yeterince meşgul edecektir zaten."

"Sonunda karar vermene sevindim. Luc harika bir adam."

"O da benim gibi yıllarca acı çekmiş. Sanırım ikimiz de bir parça mutluluğu hak ediyoruz artık..."

Luc'un onlara katılmak için yanlarına geldiğini gören Meredith sustu.

Kolunu Kate'in omuzuna koyan Luc, ona bakarak, "Haziranda tanıştığımızdan beri içimde, seni daha önceden tanıdığıma dair gariplik bir his vardı Kate. Biraz önce birdenbire bu duygunun sebebini anladım. Beni büyüten kadına, büyükanne benziyorsun," dedi.

Büyükanne Rosie, diye düşündü Meredith, Talcy'deki tabloyu gözünün önüne getirerek. Birbirlerine çok benziyorlar. Aynı mavi gözler, aynı yüz.

"Ne kadar hoş," diye mırıldandı Kate. Sonra devam etti: "Anladığım kadarıyla sizi tebrik etmem gerekiyor. Evlenecek olmanız çok sevindim."

Luc ona baktı. "Ah, demek Meredith söyledi."

Kate başıyla onayladı, sonra izin isteyerek ayrıldı yanlarından.

Salondan çıkıp kocasını aramaya giderken bulutların üzerinde uçuyordu sanki. Çok mutlu, çok gururluydu. Küçük Mari'nin bu kadar fevkalade bir kadın olacağı kimin aklına gelirdi.

Luc, Meredith'in elini tuttu ve buğulu yeşil gözlerinin içine baktı. "Bugün çok huzurlu ve çok mutlu görünüyorsun, chérie, farkında mısın? Seni mutlu görmek beni de mutlu ediyor. Tanıştığımız andan itibaren gözlerindeki o hüznü, kalbinin derinliklerinde pusuya yatmış o acıyı silmek istedim Meredith. Ama artık bunu yapmama gerek kalmadı... anneni bulduğun an ikisi de ortadan kalktı."

Meredith bir iki dakika cevap vermedi. Sonra bakışlarını Luc'a çevirerek, "İkinizi bulduğum an Luc. Ben kendimi sizinle tamamlıyorum, sizinleyken bütün olduğumu hissediyorum."

Luc gülümsedi. "Çünkü biz seni seviyoruz."

Kolunu Meredith'e uzattı, ikisi birlikte davetlilerin oluşturduğu kalabalığın arasına doğru yürüdüler.

*Barbara Taylor Bradford, okuyucularını,
geçmişini ve gerçek kimliğini keşfetmeye çıkan
bir kadınla birlikte unutulmaz bir yolculuğa
davet ediyor...*

Meredith Stratton, Avrupa'daki bir oteller zincirinin patroniçesi olan, güzel bir kadındır. Sıkıntılı geçen uzun yıllardan sonra, çocukları ve dostlarıyla birlikte mutluluğu yakalamıştır. Ama mutluluğunu gölgeleyen bir şey vardır. Küçük bir kızken yaşadığı bir şok nedeniyle, geçmişini hatırlayamamakta, kim olduğunu, nereden geldiğini bilememektedir...

ISBN 975-14-0574-2